

Az éj szerelmesei

KAVAKAMI MIEKO

PARK KÖNYVKIADÓ

KAVAKAMI MIEKO

Az éj szerelmesei

PARK KÖNYVKIADÓ

Fordította Mayer Ingrid

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Mieko Kawakami: *Subete mayonaka no koibitotachi*
Kodansha Ltd., 2011

Copyright © 2011 by Mieko Kawakami
Magyar kiadás © Park Kiadó, Budapest, 2024
Hungarian translation © Mayer Ingrid, 2024

Borítóterv © Győrfi Judit
Borítófotó © Takako Noel
Szerzőfotó © Osamu Yokonami

Felelős kiadó Tönkő Vera
A Park Kiadó a Libri Könyvkiadó Kft. imprintje
Felelős szerkesztő Elekes Dóra
Szerkesztette Nagy Anita és Greskovits Endre
A szöveget gondozta Lovass Gyöngyvér és Pávay
Andrea
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi
Tördelte Izing Imre

ISBN 978-963-633-021-70

Az éj szerelmesei

Csak tudnám, miért ilyen szépek az éjszakák. Azért, mert éjszaka elfeleződik a világ, mondta egyszer Micucuka-szan – jut eszembe most, ahogy sétálok ebben az éjszakában. Számolom a fényeket. Számolom az éj fényeit. A piros lámpa úgy reszket, mintha csuromvizes lenne, pedig nem is esik az eső. Utcai lámpák kígyózó sora. Tovasuhanó autók reflektorai. Világosság az ablakokban. Mobiltelefon a hazatérők vagy éppen valahová indulók kezében. Mitől ilyen szép az éjszaka? Miért csillog ennyire? Hogyhogy nincs a fényen kívül semmije?

A fülhallgatómból szóló zene betölti a fületem, eltelít, és semmi más nem marad. Altatódal. Gyönyörű zongoraszóval kísért altatódal. Csodálatos darab. Az bizony. Chopintól ez a kedvencem. Magának is tetszik, Fujuko? Igen. Olyan, mintha az éjszaka sóhajtana. Mintha a feloldódott fény szólna belőle.

Oda már a nappali nagy világosság, de a hátrahagyott fele teljes erejéből ragyog, attól olyan különleges az éjszakai fény.

Azt hiszem, igaza van, Micucuka-szan. Olyan szép, hogy könnyeket csal a szemembe, pedig nincs

is miért.

1

– Megjöttek a dobozok?

Amikor Isikava Hidzsiri telefonált, én éppen elkészültem a délelőtti penzummal, és vizet töltöttem egy lábosba, hogy főzzek magamnak egy kis spagettit ebédre.

– Igen, tegnap este. De még nem tudtam kinyitni őket.

Feltettem a lábost a tűzhelyre, az állam és a vállam közt szorongatott mobiltelefont átvettem a bal kezembe, visszamentem a szobába, leguggoltam az este érkezett két doboz mellé, de hiába taszítottam rajtuk egy kicsit, meg sem moccantak.

– Hagyd csak, nem sürgős. Dugig vannak, és viszonylag messze még a határidő, viszont őszintén remélem, hogy nem sokallsz be tőle!

– Nem fogok. Már megszoktam – mondtam.

– Hát, nem tudom... – ironizált Hidzsiri. – Soha nem lehetünk biztosak benne, hogy ma is jól bírjuk-e majd, amit tegnap még igen.

– Ez igaz, de egyelőre nincs miért aggódnod miattam – nevettem. – Bár ugye még nem nyitottam ki őket.

– Amúgy nem értem, minek mindig ennyi

felhasznált irodalom. Maguktól vajon nem lenne mit írniuk? Ezt sosem értettem, de ennek a mostaninak a nagya idézet, nem? A szerző a felét sem írta. – Hidzsiri duzzogva fújtatott a vonal túloldalán. – Hallod, a recepciógig alig bírtam levonszolni ezeket. Azon agyaltam, hogy elismerik-e munkahelyi balesetnek, ha beáll a derekam.

– Jó, de még szerencse, hogy megkapjuk kölcsön az egészet. El sem merem hinni, hogy itt van egyben az összes könyv, amiben utána kell néznem a dolgoknak – mondtam, mire Hidzsiri nevetve közölte, hogy hát igen.

– Ahogy mondd. Ja igen, és első körben most is bátorkodtam személyesen kezelésbe venni a kéziratot.

Bolti húsos szószot melegítettem a spagettimhez, ráöntöttem, és megettem, aztán hátrafogtam a hajam, a jobb kezembe ceruzát vettem, és hogy el ne mozduljon, szokás szerint a gyomorszájam tájékához szorítottam a saját kezűleg készített könyvvállványomat (egymásra raktam az immár teljesen mellőzött görög szótáramat és a szógyűjteményt, amelyek egy ferdén odatámasztott nagy rajztáblát tartottak, amit a sindzsukui művészellátóban vettem – mindig terveztem, hogy veszek egy rendeset a rögtönzött darab helyett, csak közben elillant vagy négy év), majd betűről

betűre haladva tüzetesen vizsgálni kezdtem a ráterített levonatot.

Amikor kissé elfáradtam, mindig nyújtógyakorlatokat végeztem, felváltva nyak- és karkörzéseket, aztán kimentem a konyhába, főztem egy forró teát, és lassan szűrcsölgettem, amíg vártam, hogy kihűljön.

Én ugyan úgy éreztem, akármeddig is elüldögélnék az asztalomnál, de néha a legváratlanabb helyeken kerüli el a figyelmemet valami, ha nem iktatok be időről időre szüneteket, ezért muszáj volt kétóránként legalább egy pihenőt tartanom. És amikor végeztem a lazulással, folytattam az íróasztalomnál ugyanazt a végtelenségig.

Figyelmesen ellenőriztem, hogy nincsenek-e következetlenségek a levonattól balra elhelyezett, a szereplők viszonyrendszerét, az események sorrendjét és a történet menetét összefoglaló vázlatom, illetve az ábrázolt szereplők fecsegése között – a sok-sok éven átívelő regényben, amit két nappal azelőtt kezdtem olvasni, megszámlálhatatlanul sok karakter bukkant fel. Egy hatalmas kúriában játszódt, szóval még alaprajzom is volt.

A fűző neve. Vajon fehérén virágzik-e a frangipáni? Charles Dickens tényleg Charles Dickens-e?

A tulajdonneveket és a történelmi tényeket

duplán szoktam ellenőrizni a lexikonokban meg a neten, és többször is visszatérek azokhoz a helyekhez, amelyeknél egy kicsit is azt érzem, hogy valami nem stimmel. Egyúttal igyekszem kiszűrni az elgépeléseket, a kimaradt karaktereket vagy a rosszul megválasztott kínai írásjegyeket, ceruzával javítom, majd kérdőjellel jelölöm őket.

Rengeteg szövegnél sehogy sem jutok dűlőre, hogy valami általános nyelvhasználatként belefér-e még, és amikor hiába töröm a fejem, mégsem jövök rá, szándékosan írta-e úgy a szerző, vagy sem, illetve hogy ez most az ő sajátos stílusa akar-e lenni, Hidzsirit szoktam megkérdezni e-mailben. Ha pedig akkor sem oldódik meg a dolog, mint néhányszor már előfordult, apró betűkkel beleírom a kérdést, hogy aztán szíveskedjék a szerző eldönteni, mi legyen.

Három éve, április végén hagytam ott a céget, az egyetem elvégzése utáni első munkahelyemet.

Egy kis kiadó volt, a nevét sem hallotta senki, és csupa olyan könyvet jelentettek meg, amelyek töprengésre késztetnek, hogy mégis ki fogja őket elolvasni, a cég neve viszont nagyon megfogott. A kiadói munkák többé-kevésbé eltérhetnek a cég méretétől és profiljától függően, de alapvetően könyvkészítésről és -eladásról van szó. Ott van például a lektori munka, ahol az a feladat, hogy

újra és újra elolvasd a különféle szövegeket, mielőtt könyvalakban megjelennének, és ellenőrizd, hogy nincs-e elírás, kimaradt írásjegy vagy írásjel, rendben van-e a szóhasználat, nincsenek-e tárgyi tévedések – tehát reggeltől estig egyfolytában csak „hibákat” keress –, és én lektor voltam annál a kis cégnél.

Nagyon komolyan átgondoltam, mielőtt döntöttem, így utólag visszatekintve mégis elég homályos indokkal hagytam ott a céget. Meglehetősen hülyén hangzik, ha azt mondom, azért, mert belefáradtam az emberi kapcsolatokba, de végeredményben pontosan ez volt a helyzet.

Én nemhogy kimozdulni másokkal vagy összejönni valakivel nem tudtam soha rendesen, de néhány szót váltani vagy simán beszélgetni is nehézséget okozott, és kisgyerekkorom óta éreztem, hogy nekem ez nem megy, mindenesetre képtelen voltam hozzászokni a kis cég sajátos légköréhez. Az elején néhányszor még elhívtak vacsorázni meg az ivászatokra, de a közvetett visszautasításaim következtében egyre kevésbé, aztán már csak azt vettem észre, hogy egyedül maradtam. Kizárólag csak munkaügyben szóltak hozzám, és a munkaidőben fel-felbukkanó, cukorkával meg kekszfélékkel tömött édességedobozok valahogy mindig úgy jártak körbe, hogy az én asztalomat kikerülték. A sima magányt még elkönnyveltem volna annyival, hogy magamra vethetek, de idővel

némi rosszindulattal ötvözött érdektelenség vagy valami afféle kezdett megjelenni a szótlanságban és a tekintetekben, mire aztán már bejárnom is kényszerűvé lett.

Soha nem beszéltem senkivel, de a fületem azért megütötte, hogy ők viszont egyre-másra rólam sutyorognak. Néhány kollégám, gondolván hogy nem jövök rá, kódszavakat használt, amikor kitárgyalt, hogy az orrom előtt röhöghessenek rajtam, és amikor ez már bevett eljárásnak számított, következett az, hogy elkezdtek szemtől szemben rákérdezni mindenfélére, aminek semmi köze nem volt a munkához. Nem mész férjhez? Miért nem? Mit csinálsz a szabadnapokon? Megmondtam, hogy otthon vagyok, mire csak hümmögtek és nevettek, és tovább nyaggattak: Mihez kezdesz annyi pénzzel? Amikor erre nem szóltam semmit, mert nem tudtam, mit válaszoljak, körülöttünk a többi lány tekintetét a számítógép képernyőjére tapasztva fülelt a beszélgetésre, és ajkát összeszorítva, hangtalanul nevetett.

A fő szószóló egy ötvenes évei közepén járó nő volt. Az a típus, akinek a beszédstílusából érződik, mennyire büszke arra, hogy ellátja a családját, dolgozik, és csodálatos felnőttet nevelt nemcsak egy, de két gyermekéből is. Egymás mellett ültünk attól fogva, hogy beléptem a céghez (és gondolom, ez a nyugdíjazásáig nem változott volna, ha nem lépek ki), és gyakran szóba elegyedett velem,

mindig szándékosan olyankor, amikor rajtunk kívül nem volt ott más. Fel volt háborodva, milyen önzők a szingli nők, akik csupán a munkahelyükön dolgoznak, és végeérhetetlenül sorolta sóhajtozva, micsoda áldozatokat hoz ő, hogy minden rendben menjen a mindennapokban, miközben a magamfajta csak a lábukat lógatják. És ezeket nem hozta fel, amikor más fiatal nők is voltak a közelünkben, olyankor csak piszkált, hogy a kedvükben járjon.

Minél tovább végeztem csendben a munkámat, és minél hosszabb ideig dolgoztam ott, annál rosszabbul éreztem magam. Valószínűleg az sem volt ínycukor, hogy soha nem utasítottam vissza munkát, amire megkértek, és mindig kész lettem határidőre, mert egyszer például véletlenül meghallottam két, nálam majdnem tíz évvel fiatalabb, frissen felvett lányt rólam beszélgetni, miszerint én majd' összetöröm magam, hogy megbízhatónak tűnjek, biztos azért pörgök ennyire, mert nincs hová mennem, és egyáltalán mi örömöm van nekem az életben? De én komolyan nem tudtam. Mégis mit és hogyan kéne élveznem? Ha véletlenül valamit vissza szeretnék utasítani, azt hogyan kell helyesen kiviteleznem? Minél többet gondolkodtam, annál jobban belegabalyodtam az érzéseimbe, így végül mindig az lett belőle, hogy képtelen voltam bármit is lépni. Meglehet, hogy igazuk volt: abban is, hogy nincs hová mennem, és

abban is, hogy tényleg nincs semmi örömöm az életben.

Ekkor hívott fel Kjóko-szan.

– Az illető, aki eddig mindig csinálta nekünk, mostantól nem vállal több ilyen munkát, engem pedig megkértek, hogy kerítsek valakit, aki rögtön tud kezdeni.

Már évek óta nem találkoztam vele, és persze akkor hívott fel életemben először, így egy kukkot sem értettem az egészből, de mivel azt mondta, sürgősen beszélnie kell velem, megegyeztünk, hogy a következő hétvégén találkozunk, és meghallgatom.

Kjóko-szan régi szerkesztő volt a cégnél, ahol dolgoztam, de néhány évvel a belépésem után felmondott, hogy a saját lábára álljon, és most megtudtam, hogy egy úgynevezett szerkesztőügynökséget vezet.

– Kezdetben mindenfélét elvállaltam az üresjáratokban, mostanra már nagyjából bármit megcsinálunk, és rengeteg ilyen egyéb megbízásunk van. Felvettem néhány embert, fotózunk, szerkesztünk, grafikai munkák is jöhetnek, szövegeket is írunk. Már magam sem tudom, mit kéne kiírnom a cégérre – mondta Kjóko-szan, és száját szélesre tátva vidáman felnevetett.

Jól emlékeztem erre a nevetésre. Jó volt újra

hallani azt a fura hanglejtést, amivel a nevemet kiejtette: Irie-zsan.

Amikor belépett a kávézóba, ahova a találkozót megbeszéltük, megdöbbsentem, mert annyira meghízott, hogy egy pillanatig fel sem ismertem, és gondosan sminkelt arcán feszes volt a bőre, így fiatalabbnak is láttam, mint régen. Amikor együtt dolgoztunk, én huszonkettő, ő pedig, ha minden igaz, harminckét éves volt, tehát most már biztosan elmúlt negyven. Persze a korából adódóan megjelentek szeme körül a szarkalábak, de mindezzel együtt áradt belőle az energia.

A melege panaszkodva feltúrte vékony, fekete pulóvere ujját, amit lágy esésű anyagból készült fehér blúza felett viselt, és az arcomat fürkészte. Én valamiért képtelen voltam az arcát nézve beszélgetni, ezért kissé elcsúsztattam a tekintetem az álla és a nyaka határvonalának tájékára, és időnként bólintva vagy hümmögve hallgattam, amit mond.

– Nem tudom, mi a helyzet most nálatok, de nincs véletlenül időd elvállalni egy kis munkát a meglévő mellé?

Kjóko-zsan azt mondta, hogy egy nagy kiadó, aminek dolgozik, szabadúszó lektort keres, neki pedig én jutottam eszébe. Egyetlenegyszer ebédeltem vele véletlenül más kollégákkal együtt, de négyszemközt soha nem beszéltünk. Szóval hiába dolgoztunk ugyanazon a munkahelyen, én

csendben végeztem a dolgomat, anélkül hogy bárkivel is szót váltottam volna, és hozzá nem volt semmi közöm, így amikor meghallottam, hogy ennyi év után eszébe jutottam pont én, nem igazán tudtam örülni, inkább furcsállottam, és aztán kicsit szorongtam is miatta.

– Mi is elvállalhatnánk, de nem biztos, hogy jó ötlet ennyi embert felvennem. Olyat keresnek, akinek van tapasztalata – mondta Kjóko-szan, miközben a mutatóujján viselt óriási ezüstgyűrűt birizgálta.

A gyűrű fölött kibuggyant a hāj. Ezt figyeltem, közben belekortyoltam a teámba, majd összezárt szájjal néhányszor bólintottam. A teám már csak langymeleg és kesernyés-ízű volt.

– Tudom, hogy ott a főállásod a cégnél, szóval nem akarom erőltetni, de ez egy nagy cég, nincsenek olyan szélsőséges kilengések. Meg persze mindent meg lehet velük beszélni. Vedd úgy, hogy ez csak egy kis hakni, de szeretném, ha segítenél nekik. Ha szánnál rájuk egy kis időt.

Ha szánnál rájuk egy kis időt, ismételtam meg magamban Kjóko-szan szavait. Mióta beléptem a céghez, és elkezdtem ezt a munkát, annyira rosszul viseltem, hogy nem javíthatom ki a hibákat a képernyő alján futó hírszalagban, hiába zavarnak, hogy le is szoktam a tévénézésről, könyveket meg amúgy sem olvastam, és zenét sem hallgattam. Nem voltak barátaim, akikkel elmentem volna enni

valahová, vagy akiket felhívhattam volna telefonon, hogy jól kitárgyaljunk valamit. Néhány rendkívüli esetet leszámítva nem vittem haza munkát, és az összes utánajárnivalót beleértve minden munkámat elvégeztem munkaidőben. Legkésőbb nyolcra otthon voltam, ettem valami egyszerűt, és a továbbiakban semmi tennivalóm nem akadt.

Vajon mi a csudával töltöttem én azt a néhány órát, ami az alvásig hátra volt minden áldott este? És azt a rengeteg időt a munkakezddésig vajon mivel ütöttem el?

Az égvilágon semmi sem jutott eszembe. Csak a fehér papírra katonás rendben nyomtatott végtelen számú írásjegy járt a fejemben.

– Jó, rendben van, azt hiszem – mondtam egy idő után, mire Kjóko-szan tágra nyílt szemmel, egész arcán szétterülő mosollyal megköszönte.

Bólintottam, és lehajtott fejjel kiürült teáscsészém apró virágmintáját figyeltem.

– Jaj, de jó, ha bármi gondod lenne, természetesen azonnal fordulj hozzám, bármikor, bármivel – mondta, majd élénk narancssárga bőrtáskájából előkapta a noteszét, felcsapta, megkérdezte a címemet meg az e-mailemet, és vékony, ezüstszerű golyóstollal feljegyezte. – Hamarosan keresni fognak. Tényleg nagyon közi. Hatalmas segítség. Meghálálom még, majd meglátod. Én is jelentkezem hamarosan!

Felhörpintette a maradék kávéját, közölte, hogy hát akkor indulhatunk is, mire felálltunk, és eljöttünk a kávézóból. Ki akartam fizetni a részemet, de rám szólt, hogy hagyjam, és kissé gondterhelt arccal mosolygott. Köszönöm, hajtottam fejet, és visszatettem a pénztárcámat a vállamon lógó vászonszatyorba. De örülök, hogy jól vagy, fordult hátra, mert én valamivel mögötte mentem, majd hozzám igazította a lépteit, úgy mentünk még egy darabig, aztán minden jót kívánt, és szólt, hogy hívjam fel, ha bármi van, aztán beült a taxiba, amit leintett, és elment.

Isikava Hidzsiri annak a mamutvállalatnak az alkalmazásában állt, ahová én Kjóko-szan közvetítésével kerültem, a hatalmas kiadó lektorrészlegén dolgozott.

Tehát ő maga is lektorált, de ő tartotta a kapcsolatot a szabadúszókkal és a külső szolgáltatókkal is, így a levonatok, kéziratok, adatok küldözgetése túlnyomórészt az ő feladata volt.

Munkaügyben nagyjából mindent el tudtunk intézni e-mailben, telefonon és a futárszolgálat segítségével, mégis körülbelül az első tél után, néhány hónapra rá, hogy elkezdtük a közös munkát, gyakran rám csörgött mindenféle apró-cseprő ügyben, akár csak érdeklődni, hogyan haladok a munkával.

Nem sokkal azután találkoztam először Hidzsirivel, hogy Kjóko-szan kérésére elkezdtem kisebb munkákat vállalni náluk; méghozzá egy újévi ivászon, amit a céges lektoraiknak hirdettek meg, de bevonták a szabadúszókat is, hogy megismerkedjenek egymással. Miután megláttam a meghívót, amit Kjóko-szan továbbított nekem, több mint három napig vívódtam, mire elhatároztam, hogy elmegyek.

Hidzsirinek olyan rövid haja volt, hogy a füle épp kilátszott alóla, és szép barnára festette. És nagyon szépen volt kisminkelve. Akkor láttam először valakit ennyire közről és igazából, nem újságban, plakáton vagy tévében, ilyen alaposan kikészített arccal. Mintha egy különleges keretbe foglalták volna, Hidzsiri körül a levegő is más volt, úgy tűnt, mintha a környezetéhez képest erősebben lenne megvilágítva a hely, ahol ő van.

Megtudtam, hogy Hidzsiri a természetéből adódóan bárkinek köntörfalazás nélkül megmondja a véleményét, mert a buli vége felé valami kis hülyeségen összeszólalkozott egy férfiszerkesztővel, és a végére teljesen beléfojtotta a szót. Én kettővel arrébb ültem, úgyhogy az egésznek tanúja voltam, és emlékszem, milyen szokatlan izgalomba hoztak Hidzsiri pontosan célzott provokatív beszólásai meg ellentmondást

nem tűrő kijelentései és szófordulatai, meg ahogy időnként másokra pillantgatva vigyorgott, amikor a pasas feldühödött, és már nem igazán moderálta magát. Az a néhány óra még nekem is bőven elegendő volt, hogy észrevegyem, milyen gyors észjárású: a másodperc töredéke alatt felméri a hangulatot, jól eltalált viccekkel meg is tudja nevettetni a beszélgetőpartnerét, tehát több, számomra elképzelhetetlen képessége is van – nálam, ugye, még csak fel sem merültek ezek a képességek.

Ugyanabban az évben születünk Hidzsirivel, mindketten Nagano tartományban, bár egymástól nagyon távoli városokban. Noha ezt a két ténytet és a nemünket leszámítva az égvilágon semmi nem volt bennünk, ami közösnek lenne nevezhető, valamiért mégis nagyon szépen bánt velem.

Az újévi ivászat után nem sokkal konkrét munkák kapcsán rendszeres kapcsolatba kerültünk, és a néhány alkalommal, amikor muszáj volt találkozoznunk a levonatok átadása-átvétele és ellenőrzése miatt, én mindig nagyon izgultam, de ő egyszerűen nem vett tudomást erről a feszültségről, így szép lassan sikerült tényleg ellazulnom, és apránként munkától független témákról is képes lettem már beszélni vele. Túlnyomórészt csak hallgattam, amit mesélt, de azt mondta, jó fej vagyok, és úgy is mosolygott, mint aki tényleg így gondolja. Néha rákérdeztem, hogy mégis mitől

lennék jó fej, mire megint csak vidáman nevetett, hogy mitől, mitől, hát jó fej vagyok, úgy, ahogy vagyok, de nem részletezte. Ilyenkor sosem tudtam, mit kéne válaszolnom, ezért csak lehajtott fejjel hallgattam. Mire Hidzsiri felém fordult, és azt mondta, hogy hagyjam, mert úgyis csak ő tudja, mi tetszik neki bennem, és ezzel jól elvan, ezért nem kell lehangolódnom, ha nem értem; aztán megint elmosolyodott. Hidzsirihez képest én nem beszéltem olyan sokat, de egyszer-egyszer azon kaptam magam, hogy élvezem a pillanatot, és fel se tűnik, mennyi idő telik el, szóval magam is meglepődtem magamon.

Amikor már egy éve találkoztunk rendszeresen munkaügyben, egy megbeszélés után Hidzsiri megkérdezte, hogy tetszik a munkahelyem.

Maga a munka értelmes és való is nekem, de igazából nem annyira érzem ott jól magam, vallottam be neki virágnyelven. Amikor befejeztem kusza és terjengős mondandómat, Hidzsiri mélyen a szemembe nézett, és csak annyit mondott: aha, aztán egy jó darabig hallgattunk mindketten. Láttam az arcán, hogy valamin gondolkodik, de továbbra sem szólt egy szót sem, ezért én aggódni kezdtem, hogy hátha panaszkodásnak vette az iménti beszámolómat. Hirtelen rám tört a félsz, mert azt hittem, hátha ő egyszerűen csak a munkával kapcsolatban kérdezett – például a levonatról, amivel most foglalkozom, vagy a

feladatok ütemezéséről –, én meg teljesen másról, a munkahelyem hangulatáról siránkoztam, ami Hidzsiri számára irreleváns, és hátha nem vette jó néven, vagy lehangoltam. De elképzelésem sem volt, hogyan mondhatnám meg neki, hogy nem ez volt a szándékom. Félttem, hogy nem tudom rendesen elmagyarázni, de már eljárt a szám a hülyeségeimmel, és mivel nem tudtam, merre tovább, csak hallgattam, mire meghallottam Hidzsiri hangját, hogy egyébként csinálhatnám akár szabadúszóként is.

Hogy mi?, kaptam fel a fejem, és bámultam az arcába. Hidzsiri megvakarta a szeme sarkát szép színű körme hegyével, és tovább beszélt.

– Nem akarok felelőtlenül ígéretetni, mert nem tudom, hogy van most a fizetés meg a biztosítás meg hasonló a szabadúszóknál, de aki hozzád hasonlóan megbízhatóan dolgozik, és havonta bevállal mondjuk négy kötetet... Hát, szerintem a havi háromszáz simán megvan. Jó, nyilván vannak kilengések a bevétel terén, de... Annyi szerintem biztos bejön – mondta Hidzsiri, miközben mélyen a szemembe nézett. – Annál több is lehet, ha behúzol.

Szívesen felsóhajtottam volna megkönnyebbülésemben, amikor megtudtam, hogy nem rontottam el Hidzsiri kedvét, de hogy szabadúszó meg havi háromszáz meg kilengések, ráadásul hogy aki hozzám hasonlóan

megbízhatóan dolgozik, szóval hogy Hidzsiri dicsérő szavakkal illetett engem – összezavart néhány váratlan kifejezés, amit említett, ezért megint elhallgattam.

– Te mit szólnál hozzá? – kérdezte, miközben figyelmesen fürkészte az arcomat, mire én néhányszor bólintottam, és a fejemben megpróbáltam tartalmilag rekonstruálni, mit mondott nekem az imént.

Szabadúszó lektor. Hidzsiri azt mondta, szabadúszóként lektorálni is opció. Hogy a fő munkám lenne az, amit most mellékállásban végzek, de szabad leszek, mert otthagyom a céget. És akkor nem kell bejárnom többé, viszont folytathatnám a mostani munkámat a saját tempómban és a saját módszereimmel; ezt vetette fel.

Ezentúl otthon fogok lektorkodni, és abból élek meg. Ki tudja, hányszor ismételtem el a fejemben. Mire az, hogy kilépek a cégtől, de pláne az, hogy egyes-egyedül végzem a mostani munkámat, noha eddig még csak fel sem merült bennem egyik sem, valamiért súlyt kapott, és egyre realisabbnak tűnt attól, hogy ő megfogalmazta, és én fejben visszhangoztam, sőt kezdtem úgy érezni, hogy eleve nincs is más választásom, és belepirultam, milyen kapóra jön mindez.

A cégre gondoltam. Felidéztem azt a hangulatot. Listáztam magamban, mégis mi fontos nekem azon

a helyen a megnyugváson kívül, hogy van hova mennem nap mint nap. A vékony kartonból készült édességesdoboz, ami mindig szem előtt van a jobb oldali polcon. Valaki bögréje. A szinte teljesen elszürkült fehér tábla. A számítógépem képernyője. A hangosan nyikorogva nyilalló fájdalom a halántékomban. Az idő, mint egy soha véget nem érő, csendes, de sötét álom, amiben senkivel nem váltok egy szót sem. A kollégáim szemének alakja. A gépelés hangja. Az efféle képsorok között felbukkant a frissen nyomtatott hófehér levonat, telis-tele írással, ami csak arra várt, hogy elolvassam, amitől úgy-ahogy átjárt a melegség, de elég volt egyet pislognom, a fehéren tündöklő felület már el is tűnt a megszokott némaság mélyén.

Évente hárommillió-kétszázezret kerestem.

A fix munkahelyben az volt a kényelmes, hogy elég az embernek megcsinálnia a ráosztott munkát, és adnak érte fizetést, de ekkor szöveget ütött a fejembe, hogy ha netalántán, ha esetleg ahogyan Hidzsiri is említette, rendszeresen kaphatnék lektori munkákat, nem lenne teljesen lehetetlen szabadúszóként megélnem. Már majdnem egy éve dolgoztam be nekik, elég stabil volt a bejövő munkák száma meg a jövedelmem is, és noha pontosan ugyanarról a munkáról volt szó, egészen másféle kiteljesedést okozott az üres lakásban nézni farkasszemet a levonatokkal egymagamban,

minden egyes szót és szöveget nyugodtan megvizsgálva, mint amikor bent csináltam a cégnél.

– Ha ez összejönne, az nagyon szuper lenne – mondtam, mintha magamban beszélnék, és egy kicsit el is mosolyodtam.

Nem akartam mosolyogni, de hirtelen nem tudtam eldönteni, milyen arcot kéne vágnom, így aztán olyanra sikeredett, mintha kiírtam volna magamra, hogy úgy általában bambán élem az életemet, és még véletlenül sem gondolkodom semmin. Sötét hullámok örvénylettek bennem, és nem győztem törölgetni a nedves kéztörülőkendővel az ujjaim hegyét.

– Egyébként rengetegen lektorkodnak szabadúszóként – szólt vidáman Hidzsiri. – Van, aki több mint húsz éve abból él.

– Húsz éve! – döbbsentem meg.

– Igen. Húsz – mosolygott Hidzsiri.

– ...De hogy minden hónapban van-e munka... Szóval hogy arra persze nincs ilyen garancia vagy micsoda, gondolom...

Még az eddigieknél is jobban feszélyezett, vajon mit szól majd Hidzsiri, ha ilyesmire terelem a szót, de gyorsan rászántam magam, és rákérdeztem. Kár volt aggódnom, mert ő komoly arccal fordult felém, határozottan bólintott, és azt mondta, hogy természetesen ez iszonyúan fontos felvetés.

– Azt, ugye, mondanom sem kell, hogy nálunk nincs hónap, amikor ne adnánk ki könyvet, és

ugyan nem tudok most mindent megígérni neked, de a főnököm is igen nagyra értékeli a munkádat, és gyakran mondogatja, milyen nagy segítség lenne, ha többet vállalnál. Nem viccelek. Szóval tény, hogy ha te szabadúszóvá válnál, és több levonatot csinálnál meg nekünk, azért mi nagyon hálásak lennénk – bizonygatta Hidzsiri.

– Komolyan? – lepődtem meg egy kicsit, és rábámultam.

– Komolyan hát – felelte kicsit hangosabban, mintha csak a kétségeimet akarná eloszlatni.

– De most tényleg? – kérdeztem még egyszer, aztán felsóhajtottam, mire annyira megkönnyebbültem, hogy már természetesen húzódott mosolyra a szám.

– Én azokat szeretem, akiknek lehet számítani a munkájára – mondta kisvártatva Hidzsiri.

– Számítani?

– Aha – mosolygott derűsen. – Nem teljesen ugyanaz, mint a bizalom... Hogy is mondjam, szóval akikre támaszkodhatsz.

Bólintottam.

– Ha megbízol valakiben, mint mondjuk egy baráti kölcsönnél, olyankor abból indulsz ki, hogy egyeznek az érdekeitek... szóval az ember egyoldalúan vagy bízik valakiben, vagy nem. Emiatt olyan, mintha nem is lenne ott a másik. Mert hiába bízol meg valakiben, valami kis hülyeség miatt egykettőre elillanhat az érzés.

– Aha.

– Ilyen értelemben a bizalom nem nagy ügy. Egy kis apróság vagy szélirányváltozás miatt semmivé lehet az egész. De számítani valakire az én fogalmaim szerint egészen mást jelent. Megbízni valakiben és számítani valakire nem ugyanaz. Akire számítok, annak, úgy érzem, én is nyújtok valamit cserébe – mondta Hidzsiri, és megvakarta a füle hátulját. – És ha valakire számítok, akkor az nem múlik el.

Nem szóltam semmit, csak bólintottam.

– Ez már csak így működik. És ha én számítok valakire, akkor az nem azért van, mert tetszik vagy szeretem vagy szerelmes vagyok belé, hanem mert az illető úgy áll hozzá a munkához, ahogy.

– Ahogy hozzááll a munkához? – kérdeztem vissza.

– Aha. A hozzáállás. A munkához való hozzáállása. Mert meggyőződésem, hogy abból mindent meg lehet tudni az adott emberről.

– Mármint hogy szorgalmas, meg... ilyesmi? – kérdeztem rá.

– Hát igen – gondolkodott el Hidzsiri, és egy kis ideig a plafont bámulta, aztán bólintott néhányat. – Leegyszerűsítve asszem, kábé igen. Bármilyen is az a munka, háztartás, bolti pénztáros vagy például daytrade vagy fizikai munka, bármilyen. Nem a munka típusától függ, és nem is attól, hogy van-e eredménye vagy nincs, ez nem erről szól. Az

eredmények a szerencsén is múlnak, és az ilyesmi amúgy is állandóan változik. A másik embert simán félre lehet vezetni, át is lehet vágni akár. Csak magunknak nem tudunk hazudni. Kérdés, milyen helyet foglal el a munka az életedben, mennyire adózol tisztelettel iránta, illetve mennyi erőfeszítést teszel érte. Vagy tettél. Én azokra tudok számítani, akik így viszonyulnak a munkájukhoz... Mondjuk ez nagyon úgy hangzik, mintha eltévesztettem volna az évszázadot, de attól még így gondolom.

– Jó, de hát... – bólintottam néhányszor – erre miből jössz rá?

– Nem nagy ügy, elég beszélgetni valamennyit, megnézni, hogy dolgozik az illető, és máris megtudod – vigyorgott Hidzsiri.

– Tényleg?

– Persze – húzta fel magasra Hidzsiri az ajka két szélét, és öltött olyan arckifejezést, mintha mi sem lenne természetesebb. – Egyébként csak ilyen embereket tudok megszeretni – mosolyodott el Hidzsiri, és tovább beszélt. – És számítok az illető felé irányuló érzéseimre, arra, hogy szeretem. Ezért a szeretet és a szerelem, mondjuk a szerelem mibenlétéről annyira még nem gondolkodtam el, mindenesetre a végén az marad, ami nem változik meg egykönnyen, vagy nem múlik el csak úgy, tehát az, hogy számítok rá – mondta, és merőn nézett rám. – Na és a lényeg, hogy én számítok rád.

– Rám? – kérdeztem vissza döbbenten.

– Miért, ki másra? Hát rád! – kerekedett el Hidzsiri szeme a meglepődésem láttán, és azon kezdett nevetni, hogy min lepődtem meg úgy. Azt sem tudtam, hová nézzek, ezért lehajtottam a fejem, és egy darabig nem is tudtam ránézni. – Számítok arra, ahogy a munkádhoz viszonyulsz. Vagyis számítok rád. Már bocs, hogy ilyen kibogozhatatlanul mondom. Nálam ez a legeslegfontosabb mérce – vont vállat mosolyogva. Ránéztem, és csak azután nyögtem ki halkan, hogy köszönöm. – Tudod jól, a mi munkánk már csak olyan, hogy ha a fejünk tetejére állunk is, és akárhányszor nézzük át, garantáltan benne hagyunk valami hibát, nem? Egy levonatot többen is elolvasunk, ki tudja, hányszor, napokon át, orrvérzésig, de akármennyit csináljuk, hibamentes könyv egyszerűen nincs a földkereken, nem létezik, és kész.

– Az igaz – feleltem.

Ez tényleg igaz.

– Ugye, hogy nincs olyan, hogy nem marad benne?

– Aha.

– Tehát ilyen értelemben nincs tökéletes könyv, és persze nincs tökéletes munka sem. Hiába nem kerül napvilágra egy fia elgépelés sem mondjuk egy évig, mert felcsapod valahol néhány évvel azután, hogy kijött a kötet, és pont ott lesz egy hiba: ez nagyon is gyakran megesik. Olyankor aztán tényleg

megzuhan az ember, de komolyan, mintha minden hiábavaló lenne.

– Megzuhan.

– Hogy pedig eskü, rongyosra néztem... iszonyat lehangoló – mondta Hidzsiri éles hangon.

– Lehangoló – feleltem én is éles hangon.

– Hiába tudjuk ésszel, tapasztalatból, hogy egyszerűen nem létezik elírás nélküli könyv, mégis azt a célt kell magunk elé tűznünk, hogy létrehozzuk, nem? A hibátlan, tökéletes könyvet. És habár borítékolva van a vereség, muszáj küzdenünk, nem?

Bólintottam.

– Mi nem tudunk a semmiből alkotni valamit, de attól még nagyon fontos a munkánk. Nekem lövésem sincs az irodalomról, a regényekről meg a műkritikáról, de a saját munkámra büszke vagyok. Nem tudom, hogy magyarázzam el... Van benne valami. Valami nagyon fontos. Nálad is érzek valami hasonlót. – Hidzsiri összezárt ajakkal mozdulatlanra dermedt, és egy ideig láthatóan gondolkodott valamin. – Ebben én egész biztos vagyok, egyszerűen érzem.

Egy darabig hallgattunk, ki-ki kortyolgatta a maga italát. A szomszédos asztalnál ülő idősebb nénik csoportja egyszer csak hangos kacagásban tört ki, amittől mi mindketten úgy összerezzenünk ijedtünkben, hogy szinte felpattantunk a székről, aztán összenéztünk, és mi is elnevettük magunkat.

– ...Megemlítem majd az osztályvezetőnek. Hogy Irie-szan nem zárkózik el attól, hogy kipróbálja a szabadúszást. És utánanézek a feltételeknek. De komolyan nagyon sokat segítenél, ha teljes munkaidőben a mi anyagainkkal tudnál foglalkozni. Nem akarom annyit szajkózni, de a főnök tényleg sokszor felhossa a témát.

Hidzsiri a karórájára pillantott, és szólt, hogy lassan vissza kell mennie, majd visszatette az asztról a táskájába a mobiltelefonját, a zsebkendőjét és a noteszt, ujjai közé csippentette a számlát, mondta, hogy majd felhív, amikor közeledik a határidő, integetett azzal a kezével, amelyikben nem tartotta a táskáját, és távozott.

Én pedig eldöntöttem, hogy otthagynom a céget, és szabadúszó lektor leszek. Néhányszor majdnem visszakoztam, mert a főnököm közölte, nem tehetem meg vele, hogy pont ilyen időzítéssel lépek le, de a szerződéseim szerint épp megtehettem, és a vállalt munkáim is pont megfelelő stádiumban voltak, így bár nem indokoltam meg nyíltan, de beszéltem néhányszor a főnökkel, és nagy nehezen sikerült megértetnem vele, miért akarok felmondani.

Rendet raktam az asztalomon, elintéztem az adminisztrációs részt, elköszöntem mindenkitől, akitől el kellett, lementem a lépcsőn, ki az

épületből, és hirtelen olyan nagy kő esett le a szívemről, hogy megfordult körülöttem a világ. Letettem a két papírszatyornyi holmimat a földre, felegyenesedtem, nagyot sóhajtottam, és akkora levegőt vettem, hogy belesajdult a tüdőm. Ezt megismételtem párszor, mire olyan friss energia áradt szét bennem lassan, amelyet még soha nem tapasztaltam, és olyan érzésem támadt, mintha a testem lágy részei burjánoznának kifelé belőlem. Mintha a megszokott autóforgalom, a levelek zöldje a virágágásokban meg maga a levegő a szokásosnál egy hajszálnyit frissebb lett volna, legalábbis úgy éreztem.

De egészen rövid ideig sétálhattam csak ebben a letisztult környezetben. Ahogy távolodtam a vállalattól, ahová nem kevés ideig jártam be, a hátamra tapadt egy ragacsos gondolat, hogy valószínűleg valami igazán visszafordíthatatlant tettem, és egyre nőtt a súlya, és minden lépésnél egyre jobban sötétségbe borult előttem az út.

Nem kellett volna túrnöm inkább még? Nem csak az történt, hogy nem láttam reálsan a dolgokat, mert Hidzsiri biztatására belelovaltam magam? És igazából még bőven el tudtam volna viselni? Hiszen mindenkinek ott van néhány dolog, amit ki kell bírnia. Nem tudtam megszabadulni a megbánás és a kétely makacs keverékétől, ami a torkomból kívánczozott kifelé, de se hangként, se sóhajként nem tudott feltörni belőlem.

A kilenc évvel ezelőtti télen – a huszonötödik születésnapom estéjén, amikor már épp elmúlt tizenegy óra – egyszer csak kitaláltam, hogy sétálni fogok az éjszakában.

Hogy honnan jött az ötlet, azt nem tudom, de ahogy elnéztem a leáldozni készülő születésnapomat, ami az eddigiekhez hasonlóan semmi újat nem hozott, hirtelen eszembe jutott, hogy kimegyek sétálni. Lehetett volna még egy csomó más ötletem is, például hogy veszek egy tortát, és megeszem (mivel karácsonyeste van a születésnapom, a város tele volt tortával), vagy beszélek valakivel, vagy bármi mást csinálok, de nekem semmi más nem jutott eszembe ezen kívül, amit egyedül is meg tudtam tenni.

Olyan hideg tél volt, hogy a szobában meglátszott néha a lehelet, ha nem kapcsoltam be a fűtést. Reszketve vettem le magamról egyenként a több réteg otthoni ruhát, az alsóneműmre pulóvert és farmert húztam, a vastag dzseki fölött sálát tekertem a nyakamra, majd kimentem az utcára.

A decemberi levegő szinte keményre fagyott, és noha a földfelszín közelében egyáltalán nem fújt a

szél, feltekintve láttam, ahogy a magasban űrült sebességgel száguldanak a felhők. Megálltam egy időre, és elnéztem az éjjeli eget. A több rétegben egymásra csúszó felhők sötétebb és világosabb, se nem fehér, se nem szürke árnyalatai hangtalanul mozogtak, mintha hatalmas élőlények árnyékai lennének, és nekem hangosan kalapált a szívem a látványtól. Megmutatta arcát a hófehéren fénylő hold. Csendes születésnap este volt. Dzsekim zsebébe dugott kézzel továbbindultam, és csupán attól, hogy járkáltam a lakónegyed néptelen utcáin, olyan érzésem támadt, hogy *jobbá lettem* egy egészen kicsikét.

Aznap este valószínűtlenül kiélesedett a látható dolgok körvonala, és úgy éreztem, minden, amit csak megpillantok, mesélni kezd nekem valamit. A semmi különös, jól ismert, megszokott épületek és villanyoszlopok meg minden egyéb is mintha büszkén csillogtak volna.

Egy cserepes növény valamelyik bejáratnál, amiből csak mutatóba maradt némi fehérre száradt, összetapadt fűcsomó, rozsdás biciklikosárban felejtett italosdoboz meg PET-palack meg nejlonzatyor. Úgy tűnt, mindegyik olyan titkos jelentést hordoz, amelyet csak én ismerek.

Jó alaposan megnéztem magamnak séta közben, ami csak a szemem elé került, és minden egyes alkalommal, amikor gyarapodott a megsejmlélt

dolgok száma, halkan pityegett valami a mellkasom táján. Az volt az érzésem, mintha az esti fények, és csakis ők, titokban megünnepelnék a születésnapomat.

Azután szokásommá vált, hogy évről évre járok egyet a születésnapom éjjelén.

Felidéztem magamban az első átsétált éjszakát, és rápillantottam az asztali naptáramra, ami tudomásomra hozta, hogy még csak április van, és a következő éjszakáig több mint fél év van hátra.

Lapoztam a naptárban, nézegettem a decemberi oldalon a havas, karácsonyfás képet, aztán visszatértem az áprilishoz, utána megint a decemberhez. Nem meglepő, de a naptár csak decemberig tartott. Csupán néhány határidő volt beleírva vékony ceruzavonásokkal, de azokon kívül semmi mást nem terveztem. Azon tűnődtem, hogy én valószínűleg észre sem venném, ha egy az egyben felcserélődne az elmúlt fél év és az ezután következő.

Összeütöttem valamit, és ettem, majd miután elmosogattam az edényeket, nekiültem folytatni a munkát. Szünet nélkül csináltam, amíg el nem értem a magamnak kiszabott napi oldalszámot, aztán lekapcsoltam az asztali lámpát, és elvégeztem a szokásos nyújtógyakorlataimat. Utána elkezdtem felszámolni a napközben beszédett, de sorsára

hagyott megszáradt ruhák kupacát, és épp nagyban hajtogattam az alsóneműimet meg a törülközőket, amikor megszólalt a mobiltelefonom. Mivel nekem Hidzsirin kívül nem volt, aki telefonáljon, rá sem kellett néznem a kijelzőre, anélkül is tudtam, hogy ő az, de attól még ritkaságszámba ment, hogy ilyenkor keres. Éjjel fél tizenegy volt.

– Mit csinálsz? – kérdezte vidám hangon.

– Hajtogatom a tiszta ruhát – feleltem.

Hidzsiri valami zajos helyről hívott.

– Akkor már csak aludnod kell? Vagy dolgozol?

– A munkát az előbb fejeztem be.

– Akkor nem akarsz egy kicsit leugrani hozzám?

– kérdezte Hidzsiri. – Most lett vége a céges ivászatnak, és épp elköszöntem a többiektől – folytatta, és megmondta a hely nevét és címét.

Habozva, de felírtam. Ilyen későn soha nem megyek sehova, hacsak nincs születésnapom, és vissza is utasítottam volna, ha ott van vele valaki más, de miután meghallottam, hogy egyedül van, már nem tudtam ügyesen kihúzni magam.

– Ha nagyon nem akaródzik kimozdulnod, nem baj – mondta. – Vagyis dehogyis, akkor is gyere, ha a hátad közepére nem kívánod. Néha neked sem árt. Hát, nevezzük úgy, hogy „néha”, bár most hívlak először ilyen időzítéssel – nevetett Hidzsiri. – Amúgy nincs különösebb mondanivalóm, de miért ne? Gyere, beszélgessünk!

– Jó – szántam el magam végül, elismételtem

neki, amit feljegyeztem, és letettem a telefont.

Azután nagyot sóhajtottam, céltalanul körbenéztem a szobában, átöltöztem farmerba és vékony tréningfelsőbe. Fontolgattam, hogy kell-e még fölé valami melegebb, de nekem nem volt úgynevezett tavaszikabátom az ilyen átmeneti időszakokra. Minden egyes tavasszal felmerült bennem, hogy feltehetőleg jól jönne egy, de azon morfondíroztam, miközben másik melegítőfelsőt kerestem, hogy tulajdonképpen egészen mostanáig kihúztam nélküle, tehát ezután sem fogok venni, ahogy magamat ismerem. Tavaszikabát. *Spring coat*. Egy pillanatig erős késztetést éreztem – kicsit túlzóan fogalmazva –, hogy utánanézzek a tavaszikabát pontos definíciójának, mindenesetre kívártam, míg elmúlik, majd cipőt húztam, és elindultam.

A hely, ahova Hidzsiri hívott, egy borostyánsárgán megvilágított bár volt, amire tökéletesen illett az elegáns jelző. Alig volt vendég, de az üresség a hangulat részét képezte, a plafonra szerelt hangszóróból pedig halk zene szólt.

Amikor megérkeztem, Hidzsiri már várt, a legtávolabbi széken ült a pultnál. Integetni kezdett, amint észrevett.

– Hát itt vagy! – mosolygott boldogan, és kihúzott nekem egy széket.

Piros ruhát viselt, felette pihepuha, szürke kardigánnal. A mellrészét aprólékosan kidolgozott,

gyöngyökkel gazdagított hímzés borította, tompán csillogott Hidzsiri legkisebb mozdulatára is.

– Sokat ittál? – kérdeztem a kezében tartott pohár láttán, ami máris üres volt.

– Hát nem keveset, az biztos – mondta Hidzsiri, mintha nem rajta múlt volna. – Mindig sokat iszom, de ma még annál is többet. Te mit kérsz?

– Én a szokásosat.

Hidzsiri rendelt magának új italt, nekem pedig egy alkoholmentes mangókoktélt.

– Az ilyen céges ivászatok rendszerezsek? – Kicsit izgultam, és képtelen voltam rendesen ránézni beszéd közben, ezért körbe-körbe nézelődtem a helyiségben, úgy kérdeztem. – Olyan... szép ez a hely.

– Talán másodszorra tartottuk itt. De maga az ivászat ritka nálunk. Kábé csak akkor van, ha új embert köszöntünk, vagy búcsúztatunk valakit. Meg az óévbúcsúztatók és hasonlók. És persze el- elmennek néhányan inni. De hát tudod te jól, a lektorkodás magányos munka, és mi mind magányos farkasok vagyunk – felelte Hidzsiri derűsen, szélesre húzott szájjal. A megszokottnál lágyabbnak tűnt a mosolya. – Fent pedig... A fent, az a felső emelet. A szerkesztőség. Ahol a könyveket csinálják. Na, ott aztán nem panaszkodhatnak. Mindenféle osztályokon szétszórva dolgoznak olyanok, akikkel egyszerre kezdtünk, szóval tőlük tudom, hogy ezek a könyvcsinálók nem aprózzák

el. Gondolhatod, le kell ülniük ilyen-olyan menő írókkal, meg minden. Ezen a címen pedig nyilván azonnal rendezni kell egy ivászatot. Meg attól függ, kiről van szó, de egyik-másik írónál korlátlan keret is van rá.

– Komolyan?

– Hát hivatalosan nem tudom, de állítólag így van.

– A menő író az olyan, akinek jól mennek a könyvei?

– Nem feltétlenül – felelte Hidzsiri. – Mivel én nem dolgozom velük közvetlenül, nem tudom pontosan, mitől menő valaki, de gondolom, valami ilyesmi. Bár mondjuk van egy csomó író, akiben pont az a pláne, hogy alig fogynak a könyvei. Te is biztos hallottad, hogy van ezekkel a díjakkal.

– Hallottam – mondtam.

– Van, aki menő, de nem jó. Vagy jónak jó, de nem menő. Ennek biztos megvannak a maga szabályai. Az ilyesmi mondjuk általánosan igaz mindenre. A nőkre is hasonlókat szoktak mondani, nem? Tudod, hogy lehet szuper egy nő, aki nem szül, de legalább jól keres, viszont minden nő csodálatos, aki szült, még ha nem keres is, és ehhez hasonló bölcsességek.

Bólintottam, miközben gondosan megtöröltem a kezem a forró, nedves kendővel, amit elémtettek.

– Mindenesetre az előbbiekhöz nekünk nagyjából semmi közünk, persze ha belegondolunk,

honnan kapjuk a fizetésünket, akkor nagyon is van, de közben legalább annyira nincs. Különben is a lektorálás szempontjából minden kézirat egyenlően egyenlő – magyarázta Hidzsiri. Majd nevetve hozzátette: – Az „egyenlően egyenlőhöz” már venném is elő a ceruzámat.

Vigyorogva megerősítettem, hogy én is.

Azután megbeszéltünk néhány konkrétumot munkaügyben, és kértem még egy ugyanolyat, mint először, Hidzsiri pedig egy epres koktélt.

– Rajtad most egyáltalán nincs smink, Irie-szan? Jól látom? – kérdezett rá Hidzsiri, amikor végeztünk a munkaügyekkel.

– Nem, lényegében nincs – vágtam rá indokolatlanul gyorsan, mert hirtelen rám terelődött a szó, ezért gyorsan belekortyoltam a vizembe, hogy ez kevésbé legyen feltűnő.

– Egyáltalán nem szoktad sminkelni magad?

– Hát, nem egyáltalán nem, de... olyan gyakran azért nem.

– Jé – bámult rám Hidzsiri a poharát el sem véve a szájától. – De nem azért, mert a természetesség híve vagy, vagy igen?

– A természetesség híve?

– Tudod – vigyorgott Hidzsiri, hogy visszakérdeztem, és a fogai kilátszottak szép formájú ajka között. – Vannak ilyen irányzatok, hogy „természetesen szeretem magamat”.

– Van ilyen?

– Rogyásig – itta ki a kevéske maradékot a poharából, és újat rendelt. – Nem hajszolom magam, természetesen öregszem, leszek, amilyen leszek, meg mivel a természetbarát dolgokat szeretem, engem is szeret a természet. Bármilyen történjék is, annak úgy kell lennie, ezért mindenhez pozitívan állok, micsoda remek ember vagyok. Beérem azzal, hogy számomra értelme van mindennek... Sorolhatnám napestig.

Elkentem a választ.

– Jó, persze felőlem aztán mindenki úgy él, ahogy akar. – Hidzsiri az állát tenyerére támasztva könyökölt, és ujjával letörölt egy cseppet a poharáról. Hosszú szálú, egyenes szempillája élesen kirajzolódó árnyékot vetett a szeme alá. – De amúgy, ha józan ésszel belegondolunk, ez ki van zárva, nem? Szerinted?

– Szerintem mi? – kérdeztem vissza.

– Szerinted nincsenek totál eltávolva ezek az ilyen spirituális meg öko-akármi gondolkodásmódok? Nem értem, hogy hiheti valaki komolyan... Vegyük az Istent vagy az isteni gondviselést vagy a természetet vagy a természetfeletti energiákat vagy a világűrt, vagy tudom is én, micsodát, szóval ezek miért fárasztanak magukat holmi emberiség, azon belül is egy-egy icipici emberke minden egyes apró-cseprő, hétköznapi, komolyan a kutyát nem érdeklő kis ügyéért?

Bólintottam.

– Az ilyenek mind csak arra valók, hogy az illető boldog legyen, meg mert meg akarja nyugtatni magát, hogy mások boldognak látják, szóval gyakorlatilag csak annál játszik, aki e világi beteljesülést vár a hitétől. És közben megy a rongyrazás, hogy hű, mi valami nagyon nagyban gondolkodunk, érezzük a nagyságot, és azon elmélkedünk. Meg jaj, de nagyon szeretnénk megosztani veletek ezt a boldogságot. Mikor pedig még véletlenül sem érdekli őket semmi más a saját boldogságukon kívül. Igazán értékelném, ha ezt egymás között intéznék el... Nyugi, elég sokat ittam, de nem vagyok részeg egy kicsit sem. Különben is immunis vagyok az alkoholra.

Való igaz, hogy Hidzsiri elég jó tempóban kortyolgatott kezdettől fogva, mégsem látszott semmiféle változás az arcán vagy a tekintetén. Sőt, mintha még inkább felélénkült volna, ahogy többet ivott. Csak néhányszor voltam tanúja, hogy iszik, és persze most először voltam vele kettesben, de ha belegondolok, még soha nem láttam részegen.

– Te nem iszol? Nem bírod? – kérdezte, miután a poharamra pillantott, amiben még megvolt az italom harmada.

– Azt hiszem, nem bírom – mondtam. – Egyetemista koromban megittam egy pohárral, de rosszul lettem, és azóta nem próbáltam.

– Vagy úgy – felelte Hidzsiri, majd miután

felvetette, hogy legközelebb ő is a mangósból rendel, kért egy Carlsberget. – De nem rossz ám az alkohol, ha épp csak becsípsz egy kicsit. Ellazulsz, és pont kellemesen kába leszel. Én nemigen szoktam berúgni, de azért szerintem elég nehéz lehet pia nélkül.

– És egyébként... ma egy *olyan* ivászat volt? – kérdeztem. – Mármint hogy milyen az olyan, azt nem tudom, bár én kérdeztem.

– Hát, semmi extra igazából – vakargatta meg Hidzsiri a szeme sarkát kerekre vágott körmével. – De tele a világ ilyenekkel.

Biccentettem.

– Ha például korunkbeli csajok ülnek össze, általában ide lukadunk ki mostanában. Ez a boldogságkeresés, meg hogyan éljünk teljes életet, meg mit tudom én, mindenki ezekkel jön. Én viszont csak azért sem szoktam visszafogni magam, és ilyenkor egy az egyben előadom azt, amit most neked mondtam. Persze nyilván, ha nem kérdeznek, magamtól nem lépek rá a taposóaknára. Csak akkor szólok be valakinek, ha megpróbálnak befűzni, vagy átszellemült arccal akarnak úgymond jó útra téríteni, de hát miért tartanám magamban, hogy ami baromság, az baromság. És erre tudod, mi van? Sajnálkozva néznek rám. Olyan együttérző tekintettel, mint egy rakás szerencsétlenségre, hogy én szegényke, megszállottan dolgozom, már szem elől tévesztettem a valóban fontos dolgokat, és nem

ismerem az igazságot, amire törekednem kellene. Aztán kettőt pislogsz, és máris ott tartunk, hogy „én meg tudlak érteni, mert volt idő, amikor én is így gondolkodtam, mint te, Isikava-szan... De aztán rájön az ember. Mindennek megvan a maga ideje, majd idővel úgyis megjön a hívás”, meg hasonló. Hogy mi van? Ki hív kicsodát? Képtelen vagyok felfogni, egyszerűen nem fér a fejembe.

– Na jó, de azért nem mindenki ilyen – nevettem.

– Oké, de például mind odavannak a jóslásért is – morgott Hidzsiri.

– Amúgy az be szokott jönni?

– Nem az a lényeg benne, hogy bejön-e, vagy sem – kortyolt bele a sörébe Hidzsiri. – Különben is csak olyanokat írnak, ami tulajdonképpen igaz, ha belegondolsz. A kulcskérdés az, hogy elhidd, rólad írnak valamit – fejtegette Hidzsiri. – Mindenki ég a vágytól, hogy mindenfélét deklaráljanak róla. Nem mintha nem érteném meg ezt az érzést. Csak nekem ugyan nem adják be.

– Nem érdekel? – kérdeztem.

– Hát nem – jelentette ki Hidzsiri. – Nem is érdekes amúgy, hogy hiszek-e benne, vagy sem, hanem csak annyi, hogy szóval... nekem eszem ágában sem lenne ilyesmire támaszkodni. Akármilyen is a válasz, én nem akarom, hogy más gondolja ki helyettem, és kész. Én döntök, és annak alapján cselekszem.

– Utálod másra bízni a dolgokat? – kérdeztem némi fáziskéséssel.

– Aha. Semmiféle értelemben nem veszi be a gyomrom, hogy más döntsön helyettem – vigyorgott Hidzsiri. – Megnyugtatóbb magadnak intézni mindent, nem igaz? Persze erre ők azzal jönnek, hogy „az ember nem élhet és nem is él egyedül”, de ezzel én is tisztában vagyok. Még szép. Mindennek fényében, pont emiatt van értelme egyedül boldogulni valahogy – kezdte tanulmányozni Hidzsiri a vékony fémlapra nyomott étlapot. – Nem kérsz savanyúságot?

– De kérek – mondtam. Hidzsiri háromféle savanyúságot és zellerrudacskákat rendelt.

– Amúgy tökmindegy. Mindenki úgy él, ahogy akar, engem is beleértve. Csak azt nem bírom elviselni, amikor simán beszélgetünk valamiről, és egyszer csak valaki le akar nyomni egy ilyet a torkomon. Attól rosszul vagyok. De ők úgy tekintenek magukra, mint „akik már rájöttek”, és az öszszidentitásuk ennyiből áll, ezért képtelenek befogni. Muszáj nekik világgá kürtölni, hogy mindenki megtudja, milyen nagyon boldogok ők. Plusz, ugye, hogy mekkora arcok, amiért nem sajnálják megosztani másokkal a nagy titkot, ah, mily megható. Szóval egyszerűen ők akarnak lenni a királynők. Szimpla lelki celebkór.

Megkérdeztem Hidzsirit, hogy az meg olyasmi-e, mint egy vallás, miközben szívószállal kevergettem

a pohár alján fénylő mangókoktél sűrejét. Ő pedig úgy húzta meg a sörét, mintha vizet inna, majd bölintott néhányszor.

– Szegény vallás, ezt biztos nem venné jó néven – mondta. – Persze van vallás dögivel, amelyik megéri a pénzét, és az e világi beteljesülés trendjének követői is annyian vannak, gondolom, akár egy sáskahad, de attól még akad olyasmi, amiről kénytelenek vagyunk elismerni, hogy megérdemel bizonyosfajta tiszteletet. Ebben az értelemben ennek mindig az utolsó kis senkik látják kárát, akik a végső szalmaszál után nyúlnak az életükben. Köztük kétségtelenül akad olyan, aki tényleg mindent elenged, amiye csak lehetne, de tényleg cakompakk mindent elhajít, és komolyan be akar jutni az Isten országába vagy mibe. Ez amúgy a maga nemében nem semmi.

– Hát igen – haraptam rá a zeller végére. Pont olyan íze volt, mint amilyen szaga. – Valószínűleg igazad van.

– És ezek az emberek totál más dimenzióban élnek, mint akikről mostanáig beszéltem, akik csak egyszerűen jól akarnak élni, az ilyen mindenféle öko- meg spirituális mittudoménkicsodák, de amúgy, Irie-szan, te rosszul bírod ezt a témát? Nem szívesen mész bele? Vagy egy kicsit túl sokat beszélek? – nézett rám bűnbánóan, összezárt ajakkal Hidzsiri.

A tompa, de meghitt lámpafény határozottan

kiemelte szép formájú, telt ajkának körvonalát, amitől az szinte önálló életre kelt, mint ami mindjárt lemászik az arcáról.

– Nem, dehogyis – feleltem őszintén. – Nem arról van szó, hanem csak... Gondolkodtam mindenfélén, és hát nagyon csodállak.

– Nincs bennem semmi csodálnivaló – mondta Hidzsiri halkán, és újra a poharára meredt. – Mindig is megvolt az a rossz tulajdonságom, hogy elég nyíltan kimondom, amit gondolok. Persze előfordul, hogy visszafogom magam, mert mégiscsak felnőtt ember vagyok. Pontosan tudom, hogy néha nem az én logikám szerint működnek a dolgok, de hát ennyi azért csak leesik az embernek bizonyos koron túl. Amikor elkezdtem itt dolgozni, gyakran megkaptam, hogy nem vagyok valami aranyos, hogy dacos vagyok, hogy fárasztó vagyok, hogy nehéz velem dolgozni, meg tudom is én. De hát ezek bizonyos értelemben hagyományosnak mondható blőd reakciók, és ha pasitól hallod, az csak a szokásos hülyeség, szóval továbblapozol. Kinek jutna eszébe manapság bármit is várni a férfiaktól? Csakhogy ha kicsit megkapargatod a felszínt, kiderül, hogy a női alkalmazottak nagyja ugyanez pepitában – vett el Hidzsiri is egy zellerrudat, és beleharapott.

Összetéveszthetetlen hangja volt, mint amikor kettétörünk egy zöltséget.

– Már nem is tudom, mikor történt, de valami

ivászat volt persze, amikor az egyik férfi főnökömmel munkától független ügyben, hogy úgy mondjam, nem egyezett a véleményünk, vagyis hát összekaptunk. A szokásos. Durva volt, amit megengedett magának, én meg úgy láttam, hogy ez a munkámra is kihat a későbbiekben, szóval nem hagytam rá. Engem meg, ugye, odamondás terén nem kell féltetni, szóval az lett a vége, hogy megszégyenült az illető, és baromi kínos volt az egész, egykettőre haza is ment mindenki. De most mit csináljak, ha egyszer úgy gondoltam? Muszáj volt a sarkamra állnom, hiszen ő azért viselkedhetett addig olyan tapló módon a nőekkel, mert senki nem olvasott be neki. És hát a továbbiakban is vele kell dolgoznom. Mégis kitől várnám, hogy megteremtse a megfelelő munkakörülményeket, ha nem magamtól? Na és amikor szétszéledtünk az állomásnál, egy nálam egy évvel fiatalabb csaj odaszaladt hozzám, hogy Isikava-szan!, én meg azt hittem, megköszöni, hogy az előbb olyan határozottan beszóltam. Amúgy is eleve az ő kijelentése kapcsán kezdődött az egész, szóval, gondoltam, legalább megköszöni vagy valami. Erre közli, hogy „Isikava-szan, nem félsz, hogy megutálnak? Az ilyenektől csak még félelmetesebb leszel az emberek szemében. Hosszú távon nem éri meg”. Amúgy nem mintha ki akartam volna állni helyette, de azért ezen megdöbbenem. Hogy mi van? Vagy öt másodpercig

csak bámultam a képébe.

Felnevettem.

– Megutáltatni nyilván nem kell magad, de miért kéne erőlködnöd, hogy mindenki szeressen? Persze szuper lehet, ha közkedvelt vagy, de azért ez csak nem lehet életcél.

Hidzsiri megkérdezett, hogy ihat-e még egyet, aztán kinézett az étlapról egy másik koktélt, nem az epreset. A jól öltözött csapos rendületlenül érzelemmentes arccal, röviden válaszolt, majd eltűnt hátul. Valamivel több vendég volt már, mint korábban, és a halk zeneszóba alig kivehetően kellemes csevegések hangja vegyült. Kétség nem fért hozzá, hogy itt párbeszédnek zajlanak, amelyek hangja elhallatszik hozzánk, de egyiknek sem tudtam kivenni a tartalmát, mintha a levegő elszívná a szavak értelmét, amint azok elhagyják valaki száját. Még azt sem lehetett megállapítani, hogy egyáltalán japánul beszélnek-e.

Azt ugyan nem tudtam, mennyit ivott összesen Hidzsiri, de se ránézésre, se a beszéde alapján – bár mintha egy egészen picit hadart volna – szinte egyáltalán nem különbözött a megszokottól. Annyira nem, hogy még az is felmerült bennem, talán direkt alacsony alkoholtartalmú italokat választott. Én megint ugyanazt kértem. Hidzsiri eltűnődve folytatta:

– Fapofával képesek nekem olyanokkal jönni, hogy jó, Isikava-szan, te még mindig a

feminizmusnál tartasz? Meg hogy már nem divat egy nőnek erősnek lenni, vagy küzdeni, meg hasonló okosságok, mikor amúgy eszük ágában sincs ilyesmiken akár egy picit is gondolkozni. Hogy nekem könnyű, én megtehetem. Hogy nem mindenki olyan erős, mint én, higgyem el, az emberek többsége gyenge. Csakhogy ezt nem gyengeségnek hívják, hanem szűkagyúságnak. És én nem erős vagyok. Hanem őszinte. Még hogy divat? Soha életemben nem foglalkoztam vele. Csak ilyen a természetem.

– Szűkagyúság – ismétellem meg halkan.

– A szűkagyúságnak is több típusa van – támasztotta az állát a tenyerére Hidzsiri. – A sötétség egy bizonyos fajtájából eredő megnyilvánulásokban és gondolkodásmódban néha ijesztően undorító és kegyetlen dolgok rejtőznek. És én időnként képtelen vagyok elviselni ezt a szűkagyúságot. Egyszerűen nem megy. De az a kiscsaj még legalább őszinte volt. Az pozitívum, ha valaki tényleg az. Az olyan szívmengető. Ha ő tud úgy élni, csak tessék. Ami nem oké viszont, ha valaki tudván tudja ezeket a dolgokat, de önvédelemből szép csendben megjátssza magát. Valójában imádja a hatalmat és a hírnevet, szinte megvész értük, mégis olyan képet vág, mintha mi sem állna távolabb tőle, és teszi az agyát, mint akinek abszolút fogalma sincs semmiről, és óvatosan lavíroz, nehogy megsértse a férfiak

önérzetét és felsőbbrendűségi érzését. És a legjobban arra ügyel egész életében, hogy ő maga ne járjon rosszul. Úgy tesz, mintha fogalma nem lenne, merre van az előre, miközben jobban nem is lehetne résen. Persze az első munkanapján sárba döngöli akármelyik új kolléganőt, aki a leghalványabb veszélyt is jelenthetné a pozíciójára. Azonnal. Az ilyesmiben nem ismer kegyelmet. Megszámolni sem tudom, hányszor voltam ennek tanúja. De tudod, mit? Csak tegye. Ez is egy életstílus. Amit viszont ki nem állhatok, az a végtelen naivitás, amivel az effélék képesek elhitetni magukkal, hogy mindenki beveszi ezt a kis színjátékot. Hülyére akarják venni a férfiakat, hogy ugye, „ilyenek kell lennie egy nőnek”, és közben a nőkből csinálnak hülyét. Szóval ezeket így mind egybevéve, akik képesek nyugodtan üldögeálni, mert meg vannak róla győződve, hogy „minden oké, ügyesen elnavigálok”, na, ez az a szűkagylóság, ami nekem már nem fér bele.

– Egy kicsit, azt hiszem, értem – mondtam meg őszintén.

– Ha én egyszer elkezdek erről beszélni, nemigen tudom abbahagyni.

– Ez régen is így volt?

– Emberemlékezet óta.

– Komolyan? – kérdeztem vissza őszinte elismeréssel. – Tehát vannak ilyenek a munkahelyeden.

– Még ha csak ott lennének – meredt rám Hidzsiri.

Amikor így egyenesen rám nézett, soha nem tudtam, hogyan viselkedjem.

– Mindenhol vannak. A tantermekben, a fodrásznál, a parkban, a nőgyógyásznál. Meg persze az otthonokban is – folytatta Hidzsiri azután, hogy a mutatóujjával komótosan szétkent egy vízcseppet az asztalon. A kissé domború vízfelszínen a falilámpa kerek fényfoltja arany színben tükröződött. – Ezek a nők úton-útfélen ott vannak – tette hozzá Hidzsiri kis szünet után. A mögöttünk lévő asztalnál nevetésben törtek ki. Poharak koccantak, és rögtön utána hallatszott, hogy nyílik az ajtó, és új vendégek érkeznek. – Különben is – vigyorgott –, senki nem mondja ki, de szinte közmegegyezés, hogy valami nem stimmel velem – mondta, és hangosan felkacagott. – Idén már tényleg el kell mennem terápiára.

Nekem sem ártott volna ugyanúgy nevetnem ezen, mint neki, de nem sikerült, szóval inkább a faliorára pillantottam. Majdnem egy óra eltelt azóta, hogy beültem oda.

– Menjünk lassan? – kérdezte Hidzsiri, mert tekintettel akart lenni rám.

– Dehogy, nem kell, még csak most jöttem.

– Igaz – sóhajtott Hidzsiri. – Bocs, hogy ezzel fárasztalak. Bár nekem ez eléggé fontos téma... Figyelj, most beszélj inkább magadról. Már olyan

régóta ismerlek, mégsem tudok rólad szinte semmit.

– Magamról? – vigyorogtam jobb híján, annyira váratlanul ért a dolog. – Magamról az égegyadta világon semmi érdekeset nem tudok neked mesélni – csóváltam a fejem –, szemben azzal, amiről te beszéltél mostanáig.

– Ha neked az bejön, hát arról mesélek én napestig. Ha akarod, fel is hívlak még ma. Bőven van hozzáfűznivalóm a témához – mosolygott Hidzsiri. – De most halljunk rólad valamit!

Kár volt a gőzért, mert nekem ugyan egyetlen érdekesség sem jutott eszembe, amit másoknak elmondhattam volna magamról. A nevem Irie Fujuko, szabadúszó lektorként dolgozom, harmincnégy éves vagyok. Decemberben, tehát idén télen leszek harmincöt. Egyedül élek. Jó ideje ugyanabban a lakásban lakom. Naganóban születtem. Annak is a vidéki részén. A völgy felőli oldalán. Évente egyetlenegyszer, a születésnapom éjjelén sétálni megyek, ezt mindig nagyon várom. De biztos senki nem értékelné ezt az örömforrásomat, és nem is mondtam el még soha senkinek. Egyébként nincsenek is barátaim, akikkel bármikor beszélgethetnék. Ennyi. Mindössze ennyi volt, amit el tudtam mondani magamról.

– Nem szeretsz beszélni magadról? – nyaggatott Hidzsiri.

– Nem is az... – feleltem. – Csak nem nagyon van

miről, de tényleg.

– De van valakid?

– Most nincs – válaszoltam.

– Szakítottatok? – ráncolta Hidzsiri a szemöldökét, közelebb hajolt, és az arcát szinte az enyémbé nyomva vigyorgott.

A nyaka tájáról lágy parfümillet szállt felém.

– Aha – feleltem.

– Ja, ühüm.

Itt a beszélgetés elakadt, így mindketten kiittuk az italunk maradékát, és nemsokára visszatértünk a munkaügyekhez.

Szótárok javított kiadásairól beszéltünk, meg hogy hova kell visszaküldeni a felhasznált forrásanyagot. A jövő hónapban szerintem megkérlek majd még egyre pluszban, mondta Hidzsiri, és felírt valamit egy lapra, amit először ide akart adni nekem, de aztán megvonta a vállát, hogy mindegy, majd elküldi e-mailben az egészet. Aztán szabadkozott, hogy pedig milyen jól elvoltunk melótól függetlenül. De persze nem kellett hozzá sok, hogy visszaterelődjön a szó a munkákra, és akkor volt ott már minden, kezdve a balhéval, amikor egy író, aki úgy felhúzta magát a lektor megjegyzéseire, hogy a tiltakozását beleírta a levonatba, és úgy adta vissza, vagy amikor meg pont fordítva, egy rossz megítélésű írótól egy hihetetlenül kedves köszönő e-mail érkezett, így azóta már egészen más szemmel néz rá, meg ehhez

hasonló mindenféle. Amikor besűrűsödik az élet, az ember elbizonytalanodik, hogy tényleg létezik-e Aojamán a Régiségkereskedők utcája, nevetett Hidzsiri. És akkor utánanézel, és megnyugszol, hogy ja, hát persze hogy létezik. Igen, ezt ismerem, megesik az ilyesmi, nevettem én is.

Eljöttünk a helyről, és elsétáltunk az útig, ahol már jártak autók.

Fizetni Hidzsiri fizetett. Én eléggé erősen ágáltam, hogy kifizetem a magam részét, de Hidzsiri eleresztette a füle mellett, mondván hogy hiszen csak ő ivott.

Volt olyan kedves, hogy engem ültetett előbb taxiba. Bénáztam egy sort, de aztán sikerült leeresztenem az ablakot, hogy megköszönjem neki az estét, és integessek. Nagyon boldognak láttam, mosolygott, és azt mondta, ő köszöni, aztán kinyújtotta a karját, és megszorította a kezem. A lámpa zöldre váltott, és a kocs elindult. Hozzáértem az ujjaimhoz, amelyeket az imént még Hidzsiri szorított, hátranéztem, és figyeltem egyre kisebbedő alakját.

Miután véget ért a hosszú májusi szünet, ami alatt egyik nap sem volt egyértelműen szép idő, hirtelen nagyon sok dolgom lett.

Nem elég, hogy egy kétkötetes könyvet szóztak rám, mindkét részben rengeteg oldal volt, ráadásul még senki nem látta addig. Naponta több mint tizenöt órát ültem az asztalnál három héten keresztül. És még így sem tudtam utolérni magam.

Minél jobban koncentráltam, annál jobban önállósodtak a betűk a szemem előtt, mintha menekülnének, és kipotyogtak, én pedig egyenként összefogdostam, visszatettem a papírra és újra felsorakoztattam őket. Figyelmesen kikerestem mindegyiknek a jelentését, majd szokásom szerint meg is kérdőjeleztem. A mennyiséget leszámítva elvileg semmiben sem tért el a megszokottól, de talán amiatt, hogy tartalmilag teljesen különbözött azoktól, amelyek addig a kezembe kerültek, valahogy nem sikerült ráéreznem, és csak nyűglódtam vele. Minél kétségbeesettebben próbáltam belerázódni a megszokott ritmusba, annál kevésbé tudtam kézben tartani a dolgokat, és semmi sem akart úgy alakulni, ahogy szerettem

volna. Ördögi körbe értem. Egyre lassabban mozgott a tekintetem az olvasáskor. Addig-addig, hogy kénytelen voltam felhívni Hidzsirit, megkérni, hogy tolják el három nappal a határidőmet. Azonnal rábólintott, mert most fordult elő velem először, hogy ilyesmit kértem tőle, én viszont még jobban elkenődtem, miután letettem a telefont.

Másnap felhívott, annyira aggódott értem.

– Hogy vagy?

– Köszí, már látom a végét – feleltem. – Ne haragudj, hogy hátráltatlak.

– Te ne haragudj, hogy zavarlak. Nem azért hívtalak, hogy sürgesselek, nehogy azt hidd! Csak tegnap azt se tudtam, hol áll a fejem, ezért rögtön lecsaptam a telefont, és meg sem kérdeztem, hogy történt-e valami baj. Csak ennyi – mondta Hidzsiri.

– Holnapra egész biztosan kész leszek. Nem tudom, miért, valahogy nagyon megszenvedek ezzel.

– Nincsen semmi gond. Csináld csak addig, amíg elégedett nem leszel... Illetve bármennyire sajnálom, ezt pont nem mondhatom – nevetett Hidzsiri –, de várok türelmesen, szóval ne parázz rá nagyon.

Amikor befejeztem az utolsó oldalt, amivel el kellett készülnöm abban a hónapban, már majdnem hajnalodott.

Ránéztem az asztalomon heverő vaskos kéziratkötegre, nagyot sóhajtottam, majd két kézzel

végigsimítottam rajta, aztán még egyszer felsóhajtottam. Az asztal két szélén nyitott szótárak, halványzöld cédulákkal telis-tele ragasztgatott könyvek, amelyeket egészen biztosan nem vettem volna kézbe, ha nem muszáj a munka miatt, illetve könyvtárban fénymásolt papírhegyek tornyosultak, és ránézésre bármelyik pillanatban leomolhattak.

Miután mindegyiket visszatettem a helyére, kihegyeztem az összes eltompult ceruzámat, és elraktam a tolltartómba, vagy beleállítottam a tolltartó bögrébe, kimentem a fürdőszobába zuhanyozni, leültem a kis fürdőszobai sámlira, és lógattam a fejem, aztán egy darabig ebben a pózban csak csurgattam a forró vizet a tarkómra mozdulatlanul. Lassan kezdett kilazulni a hátam és a derekam, pedig azt hittem, megrepednek, ha megmoccanok, annyira be voltak állva, és amikor lassú fejkörzésekkel próbálkoztam, éreztem, hogy lazulnak, és megállapítottam, hogy micsoda áldás a forró víz.

Megszárítottam a hajam, bebújtam az ágyba, lehunytam a szemem, mire értelmetlen pacák jelentek meg és tűntek el hol itt, hol ott, s miközben azokat számolgattam, úgy éreztem, kiszáll a szememből az álom, de aztán nem kellett sok hozzá, hogy álomtalan álomba zuhanjak.

Délelőtt tizenegykor telefonáltam Hidzsiri

munkahelyére.

Azt vettem ki az illető szavaiból, hogy ha futárral küldöm, az már késő nekik, ezért felvettem, hogy ha gondolja, akár most rögtön oda is vihetem személyesen. Hidzsiri még nem volt bent, és a nő, akivel beszéltem, egy kicsit habozott az ötletem hallatán, de aztán nemsokára azt felelte, hogy akkor köszönik szépen, várnak szeretettel, úgyhogy megbeszéltem vele, hányra megyek, és letettem a telefont.

Mindössze négy órát aludtam, de ébredés után olyan könnyűnek éreztem a testem, mintha teljesen kialudtam volna magam, és a fejem is tiszta volt. Elhúztam a függönyt, gyönyörű idő volt, és a szemközti társasház erkélykorlátai, a családi házak szinte fehér cserepei, a cseresznyefák sötétzöld levelei meg a lazán lelógó villanyvezetékek csillogva imbolyogtak a napfényben.

A metróról vonatra szálltam a Jamanote-vonalon, odaértem a kiadóba, és várakoztam a recepción egy nagy, fekete kanapén, amin négy felnőtt kényelmesen elheveredhetett volna, és öt perc sem telt belé, amikor futólépésben már jött is felém a nő, akivel korábban telefonon beszéltem. Az épület olyan hatalmas volt, hogy felnézve nem is láttam a tetejét, minden sima és fényes benne, és suhogva-susogva kongott a lépések zajától meg a beszédhangok kavalkádjától. A fényesre suvickolt kőpadlón tükröződött a rajta járók alakja, és így

egészen olyan volt, mintha mindenki vékony jégen járna-kelne.

Isikava ma szabadnapot vett ki, ezért ő veszi át helyette, mondta a nő. Előszedtem a vászontáskámból a papírzacskóba csomagolt vaskos kéziratköteget, és a kezébe adtam. Ellenőrzésképpen félig kihúzta a zacskóból, és mosolyogva megköszönte. Aztán fejet hajtott, hogy ha kérdés merülne fel, majd Isikava jelentkezik nálam. Én is ugyanúgy fejet hajtottam, és eljöttem.

Amikor leadtam a kéziratot, még jobban megkönnyebbültem, mély levegőt vettem, és a tavasz végének lágy, illetve a nyár kezdetének harsány illata összevegyülve csiklandozta az orromat.

A ragyogó kék ég alatt apránként ellenőriztem minden porcikámat fejben, de sehol sem fájt, és attól, hogy elkészültem az e havi utolsó nagyobb adaggal, minden lélegzetvétellel valami felszabadultságérzés töltött el, és az érzés elért a testem legutolsó rejtekéig. Nem mintha sok értelme lett volna, de pezsegni kezdett bennem az erő, és még azt is éreztem, el bírnék sétálni bárhová úgy, ahogy vagyok. Tényleg mi lenne, ha elmennék mondjuk Sindzsukuba, bekukkantanék egy-két helyre, meg céltalanul bolyonganék a városban? Ha már úgyis ilyen jó az idő.

Egy darabig ilyen vidám hangulatban zötyögtem a vonaton, de ahogy üldögéltem ott a kora nyári

napsütés sugaraival telt kocsiban, a többségében mosolygós és jókedvű emberek közé vegyülve, fel sem tűnt, hogy a tekintetem egyre lejjebb csúszik, és az érzés, ami még bizonyosan megvolt, amikor kiléptem a kiadó épületéből, hangos suhogással egykettőre elkezdett szabályosan zsugorodni. Hamarosan rajzlap méretű lett, aztán olyan kicsi, hogy belefért volna a tenyerembe, és amikor tartóztattam volna, hogy várjon még, már akkorka kis fecni volt csak, amiről nem lehetett megállapítani, mi is lehetett eredetileg, míg végül akármennyire meresztettem a szemem, már nem láttam sehol.

Sindzsuku utcáin csak úgy áradt a tömeg.

Fiatal nők rengeteg papírszatyorral a kezükben, mobiltelefonon beszélgető, harsányan hahotázó emberek, feketével körberajzolt szemű, hajszababának öltözött lányok. Napernyős anyák és apák, akik babakocsiban tolták a csecsemőjüket. Lecövekeltem bambán ebben a vidám forgatagban, és valahogy egyre kevésbé volt egyértelmű, hogyan is kellene nekikezdenem ennek a nagy bolyongásnak. Csak álldogáltam ott, és vagy negyedórán át figyeltem a hömpölygő tömeget, aztán úgy döntöttem, hazamegyek.

A röpke tíz perc alatt, amíg eljutottam az állomásig, a táskám megtelt reklámpapírzsebkendőkkel és kedvezményeket hirdető szórólapokkal. Amikor odaértem a metrójárárhoz,

ami folyamatosan szippantotta befelé az embereket, hirtelen megszólított egy nő, aki fél kézzel reklámtáblát tartott, mire akaratlanul is megtorpantam.

Hogy nem adnék-e vért, kérdezte az alacsony, jó húsban lévő nő kedvesen mosolyogva. Nem tudom, miért, de egy kettéhasított káposzta jutott eszembe a vigyoráról. Háttal állt az állomás lépcsőlejárójának, mintha el akarná állni az utamat, és mivel megkérdezte, hogy elnézést, de milyen a vércsoportom, megmondtam, hogy A-s, mire ő örvendezett, hogy ez csodás, tölcseért formált a kezéből a szája előtt, és olyan boldog mosollyal nézett rám, mintha rég nem látott jó ismerőse lennék, aztán még ezt is tudta fokozni. Magas hangon ujjongott, hogy pont az A-s vérrel vannak jelenleg a legjobban megszorulva. A kezében lévő tábla mondjuk nagy betűkkel hirdette, hogy az AB-sből és a nullásból van hiány.

Nem először fordult elő velem, hogy vért adtam, mert a mostani esethez hasonlóan nem tudtam nemet mondani. A zsebkendőmmel letöröltem az izzadságot a homlokomról meg a nyakamról, és néhány lépéssel lemaradva követtem. Miután beleegyeztem a véradásba, attól kezdve nem nagyon szólalt meg, és amint odaértünk egy irodaépület bejáratához, közölte, hogy a hatodik emeletre kell mennem, szóval tessék csak a lifttel, megnyomta a gombot, és már el is ment a

táblájával.

Felmentem a hatodikra, és miután végeztem a regisztrációval és egy egyszerű vizsgálattal, bevezettek egy terembe, ahol halvány rózsaszín heverőszékek sorakoztak, és hanyatt feküdtem az egyiken.

Fásultan figyeltem, ahogy egy fehér köpenyes ember körbesétál, és amikor odaér hozzám, fertőtleníti a karomat. Egy elképesztően vastag tű fúródott minden gond nélkül, szép csendesen a karomba, és a vérem, ami az előbb még bennem csörgedezett, kinyúlt belőlem, mint egy sötét színű zsinór, aminek semmi köze hozzám, és kötelességtudóan átvándorolt a tasakba.

A véradás után megválaszoltam egy rövid kérdőívet, és amikor az ingyenes italautomatából elvettem egy zöldséglével telt papírpoharat, az üveglablakban hirtelen magamat láttam tükröződni.

A szomszéd épület feliratait, fala és ablakai látszottak halványan mögöttem, én kicsit kékes árnyalatban rájuk rétegződtem, és valahogy olyan szerencsétlennek tűntem. Nem elesettnek vagy nyomorultnak, hanem egyértelműen szerencsétlennek, ez a legjobb szó rá. Egy rakás szerencsétlenség tükröződött az üveglablakban a sok mindenféle között. A fejem körvonalán kívül kósza hajszálak ágaskodtak szerteszét, amelyek nem maradtak benne a copfomban. A vállam csapott, a szemem beesett, kezem-lábam rövid, csak

a nyakam idegesítően hosszú és vékony. A kulcscsontom és a torkom környékén kidomborodtak az izmok, de nemhogy sportos nem voltam, hanem feltűnően sovány, és az arcomon hülye vonalak húzódtak keresztül-kasul. Én tükröződtem ott a kardigánomban és a kifakult farmeremben, a harmincnégy évemmel. Én, aki hiába megy ki egyedül a városba ilyen gyönyörű időben, mert szerencsétlenségében fogalma sincs, mivel töltse el kellemesen az idejét. Csak szorongatja ott a táskáját, ami degeszre van tömve olyasmivel, amit mások egy pillantásra sem méltatnak, vagy rögtön ki is dobnak, ha mégis elfogadták.

* * *

Elég volt meginnom egy doboz sört, ha elég lassan ittam, vagy egy kupica szakét, mert már ennyitől megszűntem az lenni, aki különben vagyok. Az első korty mindkettő esetében finom egyébként, és kezdetben egy kicsit még a fejem is hasogatott, de az volt az érdekes, hogy kellő kitartással az ember hozzászokik a sör keserűségéhez meg a szaké ízéhez. A végtagjaimat kissé nehezebbnek, de némely részeimet könnyebbnek éreztem, és mintha a fejem kitágult volna. Az ilyen-olyan érzéseim eltávolodtak tőlem, de pont csak annyira, hogy meg ne feledkezzem róluk, engedett a feszültség,

olyasmi érzésem volt, mintha mondjuk üveglapok közé szorítottam volna a dolgokat. A körvonalam egyre kivehetetlenebb lett, és a saját ügyes-bajos dolgaimról kezdtem úgy vélni, mintha másvalaki ügyes-bajos dolgai lennének. És már nem hajtottam le a fejemet. Aztán egyszer csak elkezdtem magam kellemesen érezni.

Rászoktam, hogy ha marad időm munka után, alvás előtt megiszom valamit.

Június közepe táján elkezdődött az esős évszak, és aznaptól pontosan egy héten át zuhogott az eső. Legalább szellőzni jól szellőzött a lakásom, így általában nem is kapcsoltam be a légkondit, de most az egyszer muszáj volt hűtött szobában dolgoznom, mert a nagy párától pöndörödni kezdett a kéziratok és forrásanyagok széle.

– Iszonyat nyomasztó... – borult le teátrálisan az asztalra Hidzsiri kerek gallérú, szorosan a testére tapadó blúzában, amikor eljött a levonatért egy közeli kávézóba. – Még ilyen évszakban is jelennek meg könyvek. Esős évszakban könyvet? Kinek van kedve ilyenkor olvasni?

– Hát igen – feleltem.

– Persze ha ennek a nyomasztó időszaknak vége, akkor meg jön a nyár, a rettegett július. Te szereted a nyarat?

– Nincs vele különösebb bajom – mondtam, és

ittam a vizemből, amit épp kihoztak.

– Jársz nyaranta valahova? – kortyolt bele Hidzsiri is a vizébe.

Az átlátszó üveg szélén fehér nyomot hagyott az ajka.

– Nincs fix helyem.

– Nem mész sehova?

– Lehet, hogy megyek.

– Külföldre?

– Külföldre? – ismételtem meg akaratlanul is Hidzsiri kérdését. De rögtön utána hozzátettem: – Külföldre nem... a repülőt... nem bírom annyira.

– Aha – vont a vállát Hidzsiri. – Az már csak olyan, hogy kinek bejön, kinek nem.

Én bólintottam, és beleittam a jegesteámba.

– A szüleidhez nem mész haza?

– Még fogalmam sincs – kentem el a választ úgy, hogy megtörölgettem a szám a nedves kendővel, ami épp a kezemben volt.

– Ott is dögmeleg van, ami azt illeti – mondta Hidzsiri, és megkevergette az italát a szívószállal, utána ügyesen kihalásztta a picire zsugorodott jégdarabokat, a szájába vette, és hangosan ropogtatni kezdte őket. – De most komolyan, a halottak ünnepével lesz egy kis üresjárat az új határidők előtt, szóval alakítsd úgy, hogy pihenhess. Ha ráérsz, menjünk el majd megint inni... Bár te nem iszol, szóval csak elkísérsz, de mindegy.

– Nem baj – nevettem.

– Amúgy nekem a nyárról mindig a giliszták jutnak eszembe – vallotta be egy idő múlva Hidzsiri.

– A giliszták? – kérdeztem vissza.

– Aha. Azok. Nagy, bőrszínű giliszták. Nem tudom, hol van pontosan a helyszín, de van ott egy giliszta. A tűző napon, a forró pusztaságban, egy színtelenre fakult, kiszáradt mezőn, csak úgy ott van egy magányos giliszta. Egy kiszáradt tó feneke vagy valami ilyesmi lehet talán. Nem nő rajta fű sem, olyan, mint mondjuk a Mars. Semmi sincs, ami mozogna. Csak ez a giliszta van még úgy-ahogy életben, és a farka felől... meg lehet ezeknél egyáltalán állapítani, hogy melyik a fejük, van különbség?

– Tudtommal van.

– Na mindegy, szóval lehet rajta látni, hogy kezd teljesen összeaszalódni.

– Ühüm.

– A nap olyan közélről perzsel, hogy attól félek, mindjárt lepottyan, hatalmas és tűzforró. Az egész olyan, mintha már minden élőlény kihalt volna ott. Nedvességet mint olyat égen-földön nem találsz. Csontszáraz minden. A megmaradt egy szál giliszta pedig, ahogy mondtam az előbb, az egyik vége felől kezd fehérre száradni, megkeményedni fokozatosan. De nincs a halálán, csak kiszárad. Ő nem érti, mi történik vele, de másodpercről másodpercre egyre kevésbé tud mozogni, és én, aki

nézem, én gyerek vagyok. És van nálam víz, egy egészen kevés a kulacsomban. Gondolom, a saját ivóvizem, mindenesetre van nálam. Szívesen ráöntené belőle egy kicsit, és mindig, de mindig azon gondolkodom, hogy vajon mi történne, ha rácsurgatnék valamennyit, de ez abban a világban tilos. Iszonyúan tilos. Így kénytelen vagyok tétlenül figyelni, ahogy kiszárad a giliszta. Gyerekkorom óta csak ez a kép ugrik be a nyárról. Nem a tenger, nem a dinnye, nem a nyári szünet, semmi ilyesmi.

– Szóval ezt álmodod minden nyáron? – kérdeztem.

– Nem. Nem erről van szó. Álmodni nem álmodom ezt. Csak a bénító melegben, meg ha meghallom, hogy nyár vagy július, ez a kép jelenik meg előttem, mintha egy fényképet hívnék elő. Egyszerűen felvillan a lelki szemem előtt. Persze lehet, hogy gyerekkoromban láttam ezt álmomban.

Némán bólintottam, és megint megtörölgettem a szám környékét a nedves kendővel.

– És akkor tudod, mit csinálok? A hátam mögé teszem a kulacsomat, benne a kevéske vízzel, leguggolok, és odahajolok az addigra szinte teljesen kiszáradt, mozgásképtelen gilisztához. Ahogy alaposabban megnézem, kiderül, hogy egy az egyben olyan az arca, mint nekem – mondta Hidzsiri, aztán hangosan felnevetett.

Én ugyanúgy felnevettem, aztán védelni kezdtem a jegesteámat. Utána jó darabig

hallgattunk mindketten. Némi csönd után Hidzsiri, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami, felém nyújtotta mindkét kezét, és feltartotta a tenyerét. Egy pillanatig nem értettem, mit csinál, de hamar leesett, elővettem a vászontáskámból a levonatot meg a kéziratot tartalmazó borítékot, és átadtam neki. Ezúttal a levonat egymagában megvolt hatszáz oldal, így két kézzel tartva is beleremegett a csuklóm a súlyába. Hidzsiri magához szorította a paksamétát, és megcsóválta a fejét, milyen vastag és súlyos, aztán rám nézett, és elmosolyodott.

– Hihetetlen, nem? Hogy van ember, aki ennyi mindent akar elmondani a többieknek.

Kiléptünk a kávézóból, elköszöntem Hidzsiritől, és sétálni indultam az alkonyatban. Beugrottam egy éjjel-nappaliba, vettem szakét és sört, elmentem a kis parkba a lakásomtól nem messze, leültem egy langyos padra, és söröztem. Nem járt arra senki, de valahonnan gyereksírás hallatszott. Nagyokat kortyolva megittam a sört, és nemsokára éreztem, hogy felforrósodik az arcom. Nem álltam le, míg ki nem ittam a második dobozt is, így mivel a söröm elfogyott, óvatosan, nehogy egy csepp is kárba vesszen, felbontottam a szakét, és azt már menet közben ittam meg.

Amint hazaértem, egyből elment a kedvem attól, hogy bármit is csináljak, csak beléptem az előszobából nyíló konyhába, hanyatt vágtam magam a padlón, és a plafont bámultam.

Hangtalan, békés este a nem is hideg padlón. Ahogy oldalra fordítottam a fejem, megláttam a szemetes mellett felhalmozott kis újságkupacot.

Nem mintha bármelyik magazint is én vettem volna közülük, csak utcán kapott kuponfüzetből meg szórólapból állt az egész halom. Azokon kívül a postaládámba érkező kerületi hírlevél meg a helyi információs lapok, csupa ilyesmi, összekötöttem őket, hogy majd kirakom a következő szemétnapon.

Továbbra is hanyatt fekve egyenként megnézegettem őket. Sokféle üzlet különböző szolgáltatása, termékleírások szerepeltek rajtuk. Némelyiken az alkalmazottak mosolygós fényképe is. Árak és kedvezmények. Szépségszalon. Picike keretben sűrű sorokban nyomtatott apró betűk. A kozmetikai kezelés hatékonysága. Újonnan nyitott fogorvos meg belgyógyászat sorolja a maga speciális kínálatát. Az allergia és a hagyományos kínai gyógyszerek. Rengeteg cím.

Tíz percig sem olvastam, máris hét helyen találtam hibát, a körmömmel bekarcoltam, hol. Legalul találtam egy jó minőségű papírra nyomott, aránylag szebben összerakott füzetet. Magam mellé tettem, és fél arcommal a padlón belelapoztam. Egy vállalat és egy egyetem által közösen működtetett nagy művelődési ház általános tájékoztatója volt.

Próbáltam felidézni, hol is szereztem, miközben átpörgettem a vékony lapokat, aztán arra jutottam, hogy talán Sindzsukuban kaptam valahol, amikor

vért adtam. Megnéztem még egyszer a címlapot, az volt ráírva, hogy „Választható tanfolyamaink”, meg hogy országszerte tizenvalahány helyen van ilyen művelődési ház, és amit a kezemben tartottam, az a sindzsukuinak a tájékoztatója. Elég volt néhány pillantás, hogy megállapítsam, milyen örületes mennyiségű tanfolyam szerepel benne. Minden elképzelhető kulturális téma vagyis hobbi, szóval ilyesmi volt bezsúfolva a lapokra, akaratlanul is felültem, hogy két kézzel fogjam a füzetet, és alaposabban áttanulmányozhassam.

A tartalomjegyzék alapján voltak főkategóriák, úgymint idegen nyelv, társadalmi szerepvállalás, művészet, műveltség, életmód satöbbi, amelyek újabb alkategóriákra oszlottak, mindegyikben átlag tizenvalahány tanfolyammal. Az összes keretben volt olyan cím, hogy például „Bevezetés a görög politikába” meg „Olvassunk Nacume Szószekit”, „Opera kezdőknek” és hasonló, amelyekről lerítt, hogy íme, itt kérem a nagyvilág különféle, régi és jelenlegi kultúráiról beszélünk, klasszikus irodalomról meg eszmetörténetről, és teljesen érthető magyarázatokat fűztek hozzájuk, de hátrébb lapozva olyanok jöttek, hogy „Kú kai és a gnoszticizmus”, „A Vimalakírti szútra és a Jelenések könyve”, „A speciális relativitáselmélet és a téridő görbülése”, „Rovarokról érthetően” és hasonló, valamint olyasmik, hogy „Szerelem, lélek és a channeling”, „A modern akupunktúra”, „A Vani-

klán leszármazottainak titka”, „Ismerjük meg a klasszikus folyóírást zen szellemében”, amelyeket így önmagukban el is tudtam képzelni, meg nem is, de egyenként elolvastam az összeset.

Braille-írás és jelyelv, a főbb idegen nyelvek mellett svéd, szlovák és hindi fordítás, illetve társalgásórák, esszéírás, kenyérsütés, vízfesték- és tusképfestési technika, felfüggeszthető hagyományos díszek, porcelánbaba, fénykép, kalligráfia, klasszikus japán tánc és hagyományos hangszeres udvari zene, tangó, sanzon, szövés, szobrászat, mindenféle kertészkedés, csipkeverés és Buddha-szobrok így meg úgy, famunkák és teaszertartás, tajcsicsüan, trópusi halak, továbbá „Szusikóstolás a Cukidzsi-piacon”, „Fedezzük fel a régi várakat és a román stílusú székesegyházakat”... Tehát bel- és külföldi utazást is tartalmazó szabadtéri tanfolyamokig bezárólag megszámlálhatatlan mindenféle volt belezsúfolva, és azon vettem észre magam, hogy teljesen belefeledkeztem, és jó két órát töltöttem a hihetetlen mennyiségű tanfolyam- és oktatónév, illetve leírás böngészésével. Mivel nem voltak megszámozva, nem tudom pontosan, de szerintem a számuk megközelítette az ezret. Néhol volt ugyan némi kis következetlenség a szótagírás és a kínai írásjegyek megoszlásában, de gépelési hibát nem találtam.

Nem tudtam hova lenni a gondolattól, hogy

ekkora mennyiségű tudás vagy kultúra vagy műveltség, vagy tudom is én, minek mondjam, szóval hogy ennyien vannak, akik ezt rendesen meg tudják tanítani, sőt több tucatszor annyian, akiknek igényük van mindezekre, úgyhogy egy darabig csak feküdtem a padlón, és moccanni sem bírtam. És ahogy elképzeltem, hogy mindez nap mint nap zajlik Sindzsuku egyik szegletében egy épületben, az már tényleg annyira sok volt, hogy felsóhajtottam.

Kivettem a hűtőből egy újabb szakét, és fekve, csak a fejemet emelve fel, lassan megittam. Ránézésre meg sem lehet különböztetni a víztől, mégis mennyire más, ha megiszom, morfondíroztam ezen az eget rengető kérdésen, és lehunyt szemmel élveztem, hogy a testem lassacskán ellazul. Aztán lassan, komótosan, szinte lehámozva magamról levettem a zoknimat és a farmeremet, és közben minden ok nélkül röhöghetnékem támadt, ezért próbaképpen hangosan felnevettem. Hahaha, nevettem, mire a szemem előtt megjelent egy hahaha felirat. Ha hihihivel nevettem, akkor hihihit láttam magam előtt. Ezt persze még mókásabbnak találtam. Aztán a nevetést követő csend is nagyon vicces lett hirtelen, ezért ezúttal hangosabb kacagással próbálkoztam. Ahogy ide-oda gördült a padlón a fejem nevetés közben, határozottan éreztem a koponyám felületének egyenetlenségeit, és

észrevettem, hogy a jobb és a bal oldal meglehetősen különbözik. Ha felemeltem a fejem egészen addig a szögig, amíg a nyakam engedte, és hirtelen elengedtem magam, akkor egy tompán puffanó, vicces hang visszhangzott összevissza, ezért muszáj volt ezt eljátszanom még néhányszor. De idővel azért elég rosszul lettem tőle, és ebbe a rosszullétbe vegyülve a szemüregem mélyén meg a homlokom táján elkezdett felgyülemelni az álmoság, és én változatlanul a padlón heverve, magam sem tudom, mikor, mélyen elaludtam.

Hogy a vasárnap tette-e, vagy ez ott általános jelenség, nem tudom, mindenesetre az egész emeleten rengetegen tolongtak.

Többségük jól öltözött háziasszony benyomását keltette, de idősebbek meg diákok is voltak azért. Sokan barátok és ismerősök lehettek, ők a fal melletti fehér kanapékon meg az asztalok köré rendezett székeken ültek, és csevegtek meg odaköszöngettek egymásnak. A zsibongás kellemesen felerősödve vert visszhangot a fejemben. A hangulat a kórházak előcsarnokára emlékeztetett. Leszámítva hogy nem voltak bekötözött sérültek meg fehér köpenyes alakok, illetve egy kicsit több nevetés hallatszott, meg persze más volt a szag, egyébként összességében nagyon hasonlított.

Az egyéves tanfolyamoknál úgy éreztem, kicsit magasan lenne a léc, ezért rövidebbeket kerestem, de nem találtam meg az igazit, és közben egyre jobban elbizonytalanodtam, aminek megszüntetése érdekében kimentem a konyhába, és benyomtam egy sört – ezt csináltam egyfolytában úgy két héten át. Aztán a rengeteg vívódás után sikerült

meghoznom a döntést, miszerint előbb elmegyek megnézni, mégis milyen hangulatú ez a művház.

Vállamra vettem a vászontáskámat, benne a pénztárcámmal meg egy hideg szakéval töltött termosszal és a mobiltelefonommal, s pillékönnyű léptekkel körbejártam az előcsarnokban. A bejárattal szemközti falhoz érve láttam, hogy az egészet egy speciális polcszerűség borítja, ami végtelen mennyiségű, krémszínű tanfolyami tájékoztatóval van tömve. Ezekben még részletesebben írtak a tanfolyamokról meg az időpontokról, mint az otthon olvasott tájékoztató füzetben, és a tanárok bemutatkozása meg fényképe is szerepelt bennük. És találtam néhányat, amit a füzetben nem láttam.

Összesen annyit határoztam el stratégiai szempontból, hogy olyat fogok választani, amihez eddig soha semmi közöm nem volt, és fogalmam sincs a témáról, ezért előre bejelöltem néhányat azok közül, amik időben és anyagilag beleférhettek. Mivel túl nagy falatnak éreztem, ha közösen kell mozogni vagy kiselőadásokat tartani, meg a hasonlóan alkotó jellegűeket is, amolyan tipikus tanóraszerűekből jelöltem be néhányat, amikor van egy tanár, és csak hallgatni kell, amit mond.

Magam sem tudom, hányszor mentem fel-alá a polc előtt, amin az az eszméletlenül sok tanfolyami szórólap volt, mire végre fogtam magam, és elvettem ötöt, az „Ismerkedjünk meg a bizánci

művészettel”, a „Bevezetés a világirodalom tragédiáiba”, „A tengeri emlősök titkai”, illetve „A zen és a temetkezés” meg az „Állam és függőség” címűeket, majd visszatértem a kanapéhoz. Próbáltam rávenni magamat, hogy ezek közül egy lendülettel válasszak ki egyet, és kész. Azt szajkóztam magamban, hogy bár sokan vannak, kellemes és jó hangulatú hely, és különben sem érzem rosszul magam, meg egyébként is ezekből akármelyik megteszi. Nem kell túlgondolni, nem igényel nagyobb erőfeszítést az egész, mint meginni egy sört. Felesleges azon agyalni, hogy mi lesz később, elég felelőtlenül szórakozni. Tény, hogy pénzpazarlás, de ha nem tetszik, bármikor abbahagyhatom.

Kimentem a vécére, elővettem a szakés termoszt a vászontáskámból, jól meghúztam, és ahogy ott üldögéltem a vécéülőkén, halványan éreztem, hogy mindjárt rám tör az álmoság, ezért a folyosói automatából dobozos feketekávét vettem, és ott helyben meg is ittam az egészet. Utána újult erővel elhatároztam, hogy oké, márpedig én most jól beiratkozom a „Bevezetés a világirodalom tragédiáiba” című kurzusra, majd eltökélten és viszonylag bátran hajítottam a kiürült italosdobozt a megfelelő szemetesbe, ami elég hülye zajt csapott.

Odamentem a legközelebbi kisablakhoz

beiratkozni, de a vékony ezüstkeretű szemüveges nő sürgető biccentésére hátrafordultam, és észrevettem, hogy van sorszámgép, mire fejet hajtva elnézést kértem, és hátraléptem. A közvetlen közelemben ülő középkorú nő, aki tehát valószínűleg a sorára várt, ingerült pillantást vetett rám, de rögtön félre is nézett. A számom 357-es lett, és az elektromos kijelző 340-et mutatott. Visszamentem az iménti kanapéhoz, leültem, és vártam, hogy szólítsanak.

Azt hittem, már soha nem kerülök sorra. Az ebédidő elmúltával csak még többen lettek az előcsarnokban. Biztos azért ekkora a tömeg, mert vasárnap van, gondoltam kábán, ülve maradtam a kanapén, a térdemre tettem a vászontáskámat, lehunytam a szemem, és csak vártam kitartóan.

A pontos helyét nem tudom, hogy a gyomromban vagy a fejemben vagy a hátamban vagy hol kezdtem érezni a rosszullétet, olyasfélét, mint amikor életemben először ittam alkoholt – nagyon is élénken jutott eszembe a tizennégy évvel azelőtti emlék.

Muszáj kibírnom, legalább amíg beiratkozom – nekidőltem a falnak, két kézzel szorongattam az összegöngyölt táskámat a térdemen, és egy darabig sikerült is uralkodnom magamon, de amikor meghallottam a számomat, és felkeltem, már enyhe hányingert éreztem. Megálltam, és nyeltem néhányat, mielőtt a kisablakhoz léptem, de a

következő pillanatban már határozottan rám jött a hányhatnék, ezért intettem a recepciós nőnek, hogy várjon egy picit. Ahogy megfordultam, megláttam a vécé irányába mutató táblát, arrafelé hadonásztam, majd kezemet a számra szorítva futólépésben megindultam a vécé felé. Egyszer csak fura hangon morgolódni és liftezni kezdett a gyomrom, ugyanakkor a torkomban félrehúzódott a nyelvem töve, hogy utat engedjen a gyomrom tartalmának. A vécé az emelet túloldalán volt – szóval a recepciótól a lehető legtávolabb. Rohantam, miközben teljes erőmből igyekeztem megfeszíteni a nyelvemet, hogy elrekesszem a torkomat, összeszorítottam a fogamat, hogy akadályozzam a folyadék visszaáramlását a szájüregembe, de hiába.

A kezembe hánytam a vécé bejáratánál, és az ujjaim között csurgott kifelé, ami nem fért a kezembe a barna léből. Nagy levegőt vettem, mire rögtön éreztem az újabb rohamot, és megint a kezembe hánytam. Közben összeütköztem valakivel, aki épp nagy lendülettel kilépett a férfivécéből. Úgy tűnt, először nem vette észre, hogy hányok, és a gyomortartalmamat sem, mert láttam, hogy döbbszerűen próbál félrehúzódni, és kicsit elveszti az egyensúlyát. A női vécéből kijött egy lány, aki megkérdezte, hogy jól vagyok-e, és bekísért. Hevesen bólogattam, miközben megmostam a kezemet a mosdónál, aztán kiöblítettem a számat, majd fejet hajtva

szabadkoztam, hogy elnézést, köszönöm, jól vagyok. A lány adott egy köteg papírtörlőt, és egy darabig nyugtalanul figyelt a tükörben, de aztán kissé habozva fejet hajtott, és elkészönt.

Én visszaültem ugyanarra a vécéülőkére, amire korábban, és a fejemet lógatva vártam, hogy jobban legyek. Jót tett a hányás, mert éreztem, hogy az iménti rosszullét kezd elmúlni, simogattam a hasam, és mélyeket lélegeztem.

Egy darabig ugyanebben a testtartásban figyeltem, mi lesz, de úgy tűnt, nem tér vissza a hányinger, ezért kinyitottam az ajtót, és kimentem, hogy körülnézzek a bejáratnál, ahol az előbb hánytam. Megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy a gyomortartalmamból csak a kőpadlóra jutott, és pont kikerülte a szőnyegpadlós részt. Kölcsönvettem a takarítóeszközös szekrényből egy vödröt és némi habozás után egy kosztól elfeketedett felmosórongyot, mert rájöttem, hogy majd veszek nekik helyette újat, és gyönyörűen feltöröltem a hányásomat. Miután kiöblítettem a rongyot, bár igazából a legszívesebben hagytam volna a fenébe az egészet, hogy hazamenjek, észrevettem, hogy a recepción felejtettem a vászontáskámat.

Az előcsarnokban mindeközben semmi sem változott, zsúfolásig tele volt nevetgélve beszélgető, tájékoztatókat és szórólapokat nézegető, beiratkozásra váró emberekkel. Így messzebről

nem is láttam a táskámat annál az ablaknál, ahová az előbb hívtak. Kivártam, amíg végez az ablaknál a soron lévő regisztráló, és megpróbáltam rákérdezni abban a pár másodpercben, mielőtt szólították volna a következőt, de a nő ellentmondást nem tűrően félbeszakított, hogy legyek szíves sorszámot húzni, ezért megint elvettem egy számot, és leültem a közeli kanapéra, akárcsak korábban. Hat ember volt még előttem.

Nem igazán figyeltem, mi történik a helyiségben, csak bambultam magam elé, de aztán mégis feltűnt, hogy egy ideje rám-rám pillant egy férfi az átlósan szemben lévő kanapéról. Mivel nem ült mellettem senki, gyanús volt, hogy engem néz. Elővettem egy zsebkendőt a zsebemből, és feltűnésmentesen megtörölgettem a szám. Nem lett maszatos a zsebkendőm.

Hiába telt az idő, a férfi még mindig errefelé nézegetett, és ez kezdett nyugtalanítani. Azt sem tudtam, hová nézzek, kezdtem kétségbeesni, hogy mégis mi történik, amikor hirtelen beugrott, hogy ez talán az a férfi, akivel összeütköztem a vécébejáratnál, amikor hánytam.

Lopva odapillantottam a lábfejére. Abból a szögéből csak a fél lába látszott, de amennyire ki tudtam venni, sem a cipője, sem a nadrágja alja, legalábbis amennyit láttam belőlük, nem tűnt úgy, mintha összekoszolódott volna. Nem valószínű, hogy a kezére vagy az arcára fröccsenhetett valami,

de esetleg juthatott olyan részekre, amelyeket onnan nem láttam. Akkor viszont elvileg magától értetődik, hogy odamegyek, és bocsánatot kérek. De mi van, ha nem is ő volt az?

– Az imént, ööö, a mosdónál, összekoszo...

Rossz helyen hagytam félbe a mondatot, és emiatt nem tudtam, hogyan tovább. Nem összekoszolt, de nem is koszolódott össze, mert nem ő magát és nem is ő engem, hanem én őt, de hogy a nem kosztam össze jó lenne-e, azt nem tudtam eldönteni az idegességtől, és próbáltam valahogy fejben megfogalmazni és kijavítani, mielőtt kimondom, de nem igazán akart összejönni, szóval kétségbeesetten elhallgattam. Mire ő megkérdezte, hogy tehát akkor tényleg én voltam az az iménti hölgy.

– Most már minden rendben?

– Igen – nyeltem egy nagyot.

A férfi örvendezett, amikor meghallotta a válaszat, aztán csend telepedett rák.

Lágy esésű haja volt néhány ősz hajszállal, a homloka már elég magas egy-két göndören rendetlenkedő hajtinccsel. Se nem sűrű, se nem ritkás szemöldöke háztető alakban lejtett, és az is őszült egy kicsit. A korát nem tudtam biztosan megállapítani, de ránézésre az ötvenes évei közepén járhatott. Kifakult, kinyúlt sötétkék

galléros pólót viselt, és a mellényzsebéből kilógott néhány beletűzött golyóstoll vége. Halvány bézsszínű, meglehetősen viseltesnek tűnő pamutnadrág és egy sportcipőszerűség volt rajta, amiről egy felszínes pillantással nem tudtam volna megmondani, hogy szintetikus anyagból vagy bőrből készült-e.

– És öö – kezdtem újra bele –, az előbb kapkodtam, és ne haragudjon, hogy bocsánatot sem kértem, öö, hogy hát öö, hogy ön esetleg, az előbb az én, hogy én a cipőjét vagy valamijét, hogy öö nem koszoltam-e össze esetleg? – Akadozva ugyan, de ezúttal sikerült végigmondanom.

– Ja – pillantott a lábára, és elmosolyodott. – Szerintem semmi baj. Én is figyelmetlen voltam, azért ütköztünk össze, én kérek elnézést.

– Nem, én kérek elnézést – feleltem.

De miután ezt kimondtam, már nem volt mit mondanom, ezért fejet hajtva hátrálni kezdtem. A férfi is fejet hajtott. Sorra kerültem, mielőtt leülhettem volna, ezért továbbhátráltam a kisablakhoz.

– Elnézést, azt hiszem, az előbb itt felejtettem egy vászontáskát – helyeztem óvatosan a pultra a kis cetlit, amire a sorszámomat nyomtatták.

Ugyanaz a nő volt a vékony ezüstkeretes szemüvegben, vetett rám egy pillantást, ültében hátrafordult a forgószékeivel, majd a sötétkék táskámmal a kezében vissza, és lecsapta a pultra.

– Köszönöm, és ne haragudjon – hajtottam fejet.

A nő nem válaszolt, csak flegmán a füle mögé tűrte a haját, és már hívta is a következő sorszámot.

Vállamra vettem a táskámat, és az előcsarnokból kifelé menet fél szemmel még odapillantottam, ahol a férfi ült. Láttam, hogy a lábát keresztbe vetve, térdén egy notesszel vagy füzetel, görnyedt háttal ír valamit. Lassan mentem végig a folyosón a liftekig, megnyomtam a gombot, beszálltam az egyik érkező liftbe, lementem a földszintre, és kiléptem az utcára.

A délutáni fények árvízként ömlöttek rám, mire önkéntelenül hunyorogni kezdtem. Az épület előtti tér teljesen olyan volt, mint egy tenger, amiből csak a víz hiányzik, és állt benne egy óra, ami épp hármát mutatott.

A következő vasárnap elindultam a sindzsukui művelődési házba egy új felmosóronggyal.

A vállamon a vászontáskámban tehát a rongyot, a pénztárcámat, továbbá egy szakéval töltött termoszt vittem. Miután kiléptem a lakásból, lementem a lépcsőn, és kiértem az utcára, rájöttem, hogy otthon felejtettem a mobiltelefonomat, de nem mentem vissza érte. Munkán kívül más ügyben úgysem keresnek, és egyébként is vasárnap volt. Nehéz, párás levegőn kellett keresztülevickélnem, hogy eljussak a

buszmegállóig.

Már reggel nyolckor sörrel indítottam, és megittam négy dobozzal a három és fél deciből. Az ominózus eset óta párszor kipróbáltam, és kiderült, hogy ha nem keverem koffeinnel, nem leszek rosszul, ezért délelőttönként kizárólag csak söröztem.

Semmiféle változást nem láttam az egész emeleten az előző héthez képest, de annyira nem, hogy úgy éreztem, mintha az elmúlt hetet egy az egyben átugrottuk volna, mintha én már néhány órával azelőtt is ott álltam volna.

A reggel óta megivott söröknek és a vonatra várakozás közben az állomás padján elfogyasztott szakénak köszönhetően egész ellazult hangulatban voltam. Az ellazultság nem kifejezés, ugyanis imbolyogtam, és felmerült bennem, hogy talán egy kicsit túlzásba vittem az alkoholt, de addigra már ez is meg minden más egyéb is valahogy annyira kezdett mindegy lenni, hogy csak na. Elvettem egy sorszámot a regisztrációhoz, leültem a kanapéra, és búvólni kezdtem a számot a papíron. A kijelzőn felvillanó számmal összevetve kiszámoltam, hogy még tizenhárom embert kell kivárnom, mire én következem.

Leültem a kanapé szélére, szinte elfeküdtem, ahogy hátradőltem és nézegettem a fel-alá járkáló, vidáman beszélgető embereket körös-körül. Nem messze onnan, ahol ültem, az egyik sarokban egy

kis kávézót alakítottak ki, és a leválasztásra használt paraván mögül csak a fejük teteje látszott ki a pihenő, teázgató embereknek. Sokféle fej különböző színekben. Sokan a bejáratánál, a kassza mellett sorakozó székeken ülve várták, hogy bent felszabaduljon egy asztal, és a csészekoccanások meg a nevetések hangjába vegyülve hozzám is elért valamennyire a kávé illata.

Az ujjaimnak ólomsúlya volt, a könyököm is elnehezült. Kivettem a térdemen tartott vászontáskámból az ezüstszerű termoszomat, letekertem a pohárrészét, és a beletöltött szakét egyetlen húzásra kiittam. Éreztem, ahogy lassan lecsorog a nyelőcsövemen a meleg ital, és kisvártatva már gyűrűzött is visszafelé a torkomon át a jellegzetes illat, fel egészen a fejemig, amit közben a sajtortákkal megrakott süteményespult felé fordítottam, és akkor összeakadt a tekintetem egy férfiéval, amint éppen kilépett a kávézósarokból. A múlt heti férfi volt.

Halványan elmosolyodott, amikor meglátott, és biccentett. Azt nem tudtam, hogy miért mosolyog, de reflexszerűen én is fejet hajtottam.

– Órára jött? – szólított meg kedvesen mosolyogva.

Bólintottam néhányszor. Aztán válaszoltam:

– Várok, de még hiába.

Elvileg egy hete kértem bocsánatot ettől az embertől, de teljesen úgy érzem, mintha csak az

előbb történt volna az egész.

– Mire vár? – kérdezte a férfi.

A múltkorról ismerős, kifakult sötétkék póló zsebe furán kidomborodott a benne tartott Rotring meg sima ceruzák miatt, én pedig nem tudtam levenni róla a szemem.

A férfi valamiért megállt ott, és nem mozdult, csak merőn nézett rám, mire eszembe jutott, hogy kérdezett valamit, és miután lassan sikerült visszatekernem a fejemben a párbeszédet, válaszoltam: arra, hogy szólítsanak. Éreztem, amint az imént ivott szaké szétárad a gyomrom mélyén. „Hogy szólítsanak”, ismételtem meg még egyszer. Kis híján kibukott a levegő, ami már a torkomig feljött, ezért gyorsan nyeltem egyet, mintha rácsapnék egy fedelet.

– Értem – felelte a férfi, és hátrapillantott a kisablakok felé.

– Azok ott – mutattam a mellkasára – nem veszélyesek, amikor elesik?

– Micsodák? – kérdezte egy kicsit csodálkozva.

– Az a zseb ott – mondtam, továbbra is rámutatva.

– Hogy a zsebem veszélyes volna?

– A tollak, veszélyesnek tűnnek. Ha elesik, a torka meg minden.

A férfi behúzta az állát, és tanulmányozta a mellkasát, azután felemelte a fejét.

– A hegyesek lefelé állnak, így nem lehet baj.

Csak a tompák vannak felfelé.

– Aha – mondtam, és utána hatalmasat sóhajtottam. – Ha tompa, akkor nem veszélyes?

– Szerintem nem.

– Mátem.

– Hogyan?

– Mondom, 'kor már ér-értem.

Úgy éreztem magam, mintha egy gépezet részévé váltam volna, ami kipufogógázt, vagy valami hasonlót ereget, úgy jött belőlem a levegő szakaszosan, aztán megint mélyen belélegeztem, és ugyanazt a mennyiséget hosszan ki is fújtam.

Minden egyes levegővétellel nehezültek a végtagjaim, és sehogy sem voltam képes nyitva tartani a szemem, magától ereszkedni kezdett a szemhéjam, pedig nem is voltam álmos.

Lényegében feküdtem már, amikor megdörzsöltem a szememet. Akárhogy erőlködtem, nem tudtam parancsolni a szemhéjamnak, ezért a mutatóujjamat a szemöldököm tájékára szorítottam, felfelé húztam a bőrömet, hogy kinyissam a szemem, és úgy meredtem a férfi arcába.

– Hát... – mondta – ...úgy látom, mintha egy kicsit ivott volna.

– Igen – feleltem kimérten.

– Részegen megy órára? – kérdezte kissé előregörnyedve.

– Nem megyek – közöltem. – Csak visszahoztam

a rongyot.

– Rongyot?

– A vécébe kárpótlásul.

– Tönkretette?

– A vécébe – mondtam, és a vécé irányába mutattam.

A férfi csak bólintott arra, amit összehordtam, és nemsokára már ki is került a látóteremből. Letettem magam mellé a vászontáskámat, amit eddig magamhoz szorítottam, összefontam a kezem, és a továbbiakban képtelen voltam megakadályozni, hogy lezáródjon a szemhéjam. El is aludtam úgy, ahogy voltam.

Morajló zaj örvénylett felém valahonnan a messzeségből, akkor riadtam fel rá, amikor már az orrom előtt járt, kinyitottam a szemem, és fogalmam sem volt, mikor és hol vagyok. Hideget éreztem a szám alatt, az államon, letöröltem a kézfejemmel, és láttam, hogy nyál.

Körülnéztem, és semmi sem változott a korábbiakhoz képest, az emberek most is beszélgetve várták, hogy szólítsák őket, vagy ültek egy széken, és olvastak valamit. Ránéztem a faliórára, fél négy volt. Ez azt jelenti, hogy átaludtam úgy három órát. A két kézfejemmel megtöröltem a szemem, azután néhányszor megráztam a fejem. Úgy éreztem, mintha ritkás köd ülne az agyamon.

Elképzelésem sem volt, mihez is kéne kezdenem

tulajdonképpen, nem tudtam, hová menjek, és mit csináljak, ha majd felállok, ezért vagy húsz percen át üldögéltem még ugyanabban a pózban, ahogy felébredtem. Akkor hirtelen megszólalt a csengő, a hangjára egy pillanatra megállt bennem az ütő, és behúzott nyakkal hallgattam a csengő előcsarnokot betöltő dallamát. Többször ismétlődött az egyszerű dallam, és úgy vettem észre, hogy egyre hangosabban szól, és pont azon morfondíroztam, hogy mennyire erősödik fel a végére, amikor abbamaradt. Utána kinyílt egy tanterem ajtaja a recepció túlsó oldalán, és egymás után rengeteg ember jött ki rajta némi lármával. A sok arc és fej között észrevettem a sötétkék pólós férfiét, biccentett, majd odajött hozzám.

Én ültem, ő odaállt elém, így fel kellett rá néznem. Kivett a táskájából egy PET-palackos vizet, és felém nyújtotta.

– Az imént szerettem volna odaadni, de mire visszaértem vele, maga már aludt – mondta.

– Az imént – kérdeztem vissza furán rekedt hangon –, az három órája volt?

– Igen. Nekem is kezdődött az órám, de aztán láttam most, amikor kijöttem, hogy még itt van.

Amikor nevetett, az arcán és a szeme sarkában élesen kirajzolódtak a ráncok, aminek láttán én hirtelen mindent szégyellni kezdtem az égegyadta világon, és fel sem bírtam emelni az arcom, lehajtott fejjel kértem elnézést.

– De hát csak aludt, nincs miért bocsánatot kérnie! – nevetett. – A múltkor olyan rosszul volt, hogy aggódtam, esetleg most is. Ha szól a recepción, van hátul egy ágy, ahol lepihenhet.

– Köszönöm, már jól vagyok – bólogattam aprókat, aztán megint fejet hajtottam. – Tényleg sajnálom.

– Tessék – nyújtotta oda nekem még egyszer a palackot.

Fél kezemet a homlokomra tettem, és némi habozás után a másikkal elvettem a vizet. Iszonyúan szomjas voltam, de valamiért nem tudtam rávenni magam, hogy a férfi előtt letekerjem a kupakját, hozzáérintsem az ajkam a palack szájához, és beleigyak. Tartottam a kezemben a palackot, megköszöntem, és megint fejet hajtottam. És amikor rápillantottam a saját kézfejemre a kanapén, észrevettem, hogy nincs meg a vászontászkám.

* * *

– ...Rendben, ha meglesz, majd ezen a számon értesítjük – közölte a meglehetősen fiatalnak tűnő rendőr, miután rápillantott a bejelentőlapra, és vetett egy pillantást rám is.

Érdekesnek találtam, hogy semmiféle érzelmet nem tükröz a beszédmódja. Reméljük a legjobbakat, feleltem fejet hajtván, és kiléptem a

rendőrörsről. A művelődési ház dolgozói is segítettek keresni a táskámat, miután észrevettem, hogy eltűnt, és az utolsó négyzetcentiméterig átnéztünk mindent, de nem lett meg.

– Bocsánat és köszönöm – hajtottam meg a fejemet a férfi előtt, aki elkísért a művelődési házból idáig, és megvárt kint. – Az egész az én figyelmetlenségem miatt történt, ne haragudjon.

– Semmi baj – felelte –, remélem, meglesz.

– Köszönöm, hogy segített keresni... és hogy eljött velem idáig, és igazán nagyon sajnálom.

– Szerencse, hogy nem volt benne hitelkártya vagy telefon vagy más olyan, amit le kellett volna tiltatni... Tényleg, bankkártya?

– Az otthon van.

– Akkor jó. Előfordul, hogy később megkerül a pénztárca üresen – mondta a férfi.

– Tényleg?

– Igen. Sokszor csak kiveszik a készpénzt, aztán már nem érdekli őket. Én is sokszor elvesztem a dolgaimat, de kétszer is előfordult, hogy utólag meglett a pénztárcám.

– Tényleg? – kérdeztem.

– Könnyebb lenne, ha lett volna benne valami, amiből kiderül a címe – magyarázta a férfi.

Ezután elgyalogoltunk a metró sindzsukui állomásáig.

Mindketten hallgattunk, még véletlenül sem szólalt meg egyikünk sem. Én pedig a sportcipőm bepiszkolódott orrát figyeltem, ahogy lépegettem az aszfalton meg a kövezeten, és arra gondoltam, mennyire természetellenes és felkavaró érzés üres kézzel sétálni ebben a nagy, számomra szokatlan városban.

– Köszönöm, hogy ilyen kedves volt hozzám – mondtam neki, amikor odaértünk a sindzsukui állomásra, és ott álltunk a metró jegyautomatáinál, ahol áradt a tömeg ki- és befelé.

Mivel elvesztettem a pénztárcámat, és egy fillérem sem volt, kölcsönadott ezer jent.

– Elég lesz? – kérdezte.

– Elég lesz – hajtottam fejet. – Visszaadom, amint csak tudom.

– Nem sürgős. Én a jövő héten is ott leszek, szóljon majd oda, ha meglát.

Amint kimondta, hogy a jövő héten is ott lesz, eszembe jutott a kanapé, a kisablak meg a vécé meg a többi, és elkomorultam. Nem könnyen szántam rá magam, de végül a biztonság kedvéért megkérdeztem az elérhetőségét. Persze, mondta a férfi, ezért kértem tőle tollat-papírt, felírtuk és kicseréltük az adatainkat.

– Szantaba-szan? – kérdeztem a papírján szereplő írásjegyek láttán.

– Nem, Micucuka – nevetett a férfi.

– Micucuka-szan – ismételtem meg a nevét.

– Igen.

– Micucuka-szan – mondtam ki még egyszer.

– Időnként akad, aki Szanzokunak olvassa – igazította meg nevetve a válltáskáját. – Irie Fujukoszsan.

– Igen! – feleltem, de talán amiatt, hogy szemtől szemben a nevemen szólított, képtelen voltam egyenesen ránézni, inkább lehajtottam a fejem, lesütöttem a szemem, és Micucuka-szan cipőorrát bámultam.

– Hát, akkor én megyek is – mondta, intett, és bement a jegykezelő kapun, aztán egykettőre elnyelte az emberáradat, és már egyáltalán nem is láttam.

* * *

– Egy elveszett pénztárca miatt eléggé meg lehet zuhanni. A kártyádat letiltottad? – sóhajtott Hidzsiri a telefonba. Gondolkodás nélkül feleltem, hogy persze, pedig nem is volt hitelkártyám. Már négy nap eltelt azóta, hogy elvesztettem a táskámat, de nem jött semmi értesítés a rendőrségtől. – Mindenesetre öröm az örömben, hogy a mobiltelefonod legalább megvan.

– Aha – feleltem.

– Egyáltalán fel se tűnt? – kérdezte Hidzsiri.

Nem árultam el neki, hogy leittam magam, és elaludtam, inkább azt mondtam, hogy a

gondolataimba merülve ültem a kanapén, miközben várakoztam, és egyszer csak eltűnt a táskám.

– Állítólag ez gyakori lopási módszer.

– Tudom.

– Hiába próbálsz vigyázni, mert amikor meglopnak, akkor annak úgyis annyi.

– Aha.

– Minden a szerencsén múlik.

– Aha.

– Amúgy meg egyfelől ott vannak a tolvajok, másfelől viszont léteznek még ilyen rendes emberek is – filozofált Hidzsiri csüggedt hangon. – Vajon ez csak annyit jelentene, hogy bizonyos értelemben a dolgok kiegyensúlyozódnak?

– Hát, lehet – feleltem.

– Egyébként meg mi a frászt kerestél te a művházban? – kérdezte Hidzsiri, mint akinek most jut az eszébe. – Nem is mondtad, hogy jársz valamire.

– Csak intézkedtem valaki helyett, azért mentem.

Hidzsiri hümmögéssel nyugtázta a hazugságomat, aztán nevetgélt, hogy hát, az is egy külön világ ott.

– Na és az, aki kedves volt veled, az ott dolgozik a művházban?

Elkentem a választ. Hidzsiri ezt is elintézte egy naháttal, hümmögött egy sort, aztán szokás szerint

beszéltünk még a munkával kapcsolatos dolgokról, majd letettük a telefont.

Az azutáni napon, hogy elvesztettem a táskámat, felhívtam a számot, amit Micucuka-szan felírt nekem (előtte megittam két dobozos sört), és megbeszéltük, mikor adom vissza a pénzt.

Először ajánlott küldeményként terveztem feladni, de mint kiderült, Micucuka-szan munkahelye nincs olyan messze a lakásomtól, ezért másnap estére a kettő között lényegében félúton, egy olyan állomás közvetlen közelében beszélünk meg találkozót egy kávézóban, ahol még soha nem szálltam le. Miután megígértem, hogy ott leszek, és letettem a telefont, egy darabig zaklatott voltam, mert nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy rossz döntést hoztam, de elég volt még néhány sör egymás után, hogy szépen elegyengesse azt a sok mindent a fejemben, és visszavonulásra készítse a sötét árnyakat, míg végül már nem is láttam őket.

Aznap, amikorra a találkozót beszéltem meg Micucuka-szannal, az egész délelőttöt arra szántam, hogy alaposan átnézzem az előző napi adagot a munkámból, aztán készítettem egy egyszerű ebédet, és megettem, pihentem egy kicsit, visszavitettem a közeli könyvtárba a könyveket, és

onnantól kezdve este hatig egy kézírásos kéziratot vetettem össze a levonattal.

Ahogy közeledett a megbeszélt idő, egyre jobban szorongtam, és folyton az óramutató állását ellenőriztem, pedig semmi nem változik attól, hogy nézem, és csak sóhajtoztam.

Amikor a mutató hat óra tíz percen állt, elrendeztem a kézirat- és levonatkupacot az asztalomon, szépen kihegyeztem az összes ceruzát, majd belerakosgattam a tartójukba, aztán megmostam az arcom, és hidratálót vittem fel rá, megfésülködtem. Hezitáltam, hogy összefogjam-e a hajam, de aztán úgy hagytam, ahogy volt. Azután kimentem a konyhába, kinyitottam a hűtőszekrényt, kivettem egy doboz sört, ráérősen megittam, majd visszamentem a szobába.

Benéztem a szekrényfiókomba, és gondolkoztam, hogy mit vehetnék fel, de igazából nem nagyon volt miből választanom, tehát csak felvettem az összehajtogatva tárolt kupacból a legfelső, frissen mosott pólót egy pamutnadrággal. Utána odaálltam az előszoba sarkában meghúzóódó egész alakos tükör elé, és hosszú idő után először alaposan végigmértem magamat tetőtől talpig. Oldalról nézve mintha jócskán összement volna a testem ahhoz képest, amire emlékeztem, egy jó darabig nem is tudtam elszakadni a látványtól. Aztán szembefordultam a tükörrel, és farkasszemet néztem magammal, aki farkasszemet nézett velem.

Helyenként árnyék vetült arra az arcra, és teljesen bárgyún meredt rám. A szája félig nyitva volt, és reméltem, hogy mond valamit, mert szívesen hallgattam volna a végtelenségig akár, de hiába vártam, sehonnan sem hallatszott semmiféle hang. Egyre kevésbé tudtam, hogyan kéne eljőnnöm a tükör elől, és hogyan tudnám ott tartani a benne lévő éneket. Mindkét kezemet a fejem tetejére tettem. A tenyeremmel követtem a koponyám ívét, és lassan lefelé mozdítottam. Amikor a halántékomtól elértem az arcomig, visszatettem a kezem a fejem tetejére, és megint elindítottam fönről lefelé a tenyeremet. A tükörbeli énem is megismételte a mozdulataimat. Ezt csináltam ki tudja, hányszor, amíg el nem kellett indulnom otthonról.

Micucuka-szan hamarabb ért oda nálam, láttam az ablakon át, hogy könyvet olvas. Az indulás előtt megivott söröm hatását foltokban éreztem az arcomon, amikor benyitottam a kávézóba, odabent köszöntem, és leültem egy székre, kivettem a borítékot az ezer jennel a szatyromból, letettem az asztalra, és odacsúsztattam Micucuka-szannak egy főhajtás kíséretében. Láttam, hiába vigyáztam rá annyira, hogy egy füzetbe téve hoztam el, felpöndörödött a sarka egy kicsit.

– Még egyszer nagyon szépen köszönöm!

– Semmiség – hallottam Micucuka-szan hangját, és láttam a kezét a borítékon.

Utána egy darabig csend ereszkedett ránk, én nem bírtam ránézni, csak tettem-vettem zavartan, a zsebkendőmmel törölgettem a homlokomat, meg összegöngyöltem a szatyromat.

– Inkább én köszönöm – szólalt meg egy idő múlva, én pedig megráztam a fejem. – Nem lett volna muszáj ezen a héten, ráért volna bármikor, amikor arra jár.

– Igen, de... – kezdtem bele, de ragacsosan száraz volt a szájüregem, ezért elvettem a poharamat az asztalról, és ittam egy korty vizet – ...szerintem már nem megyek többet a művelődési házba.

– Nem? – csodálkozott Micucuka-szan.

– Nem – ráztam a fejem hevesen, kezemet a térdemen nyugvó szatyromon tartva.

– Vége lett a tanfolyamának?

– Nem – feleltem. – El akartam kezdeni egyet, de már nem jó az időpont.

– Értem – vette tudomásul Micucuka-szan, és bólintott.

Utána megint olyan csend következett, mint korábban, én megvakartam az ujjaim hegyével a szemöldöktájékomat, aztán lehajtottam a fejem, amitől előreesett egy csomó hajam, amit a fülem mögé simítottam, és egyre kevésbé tudtam, hogyan is kéne ott ülnöm, ezért egyelőre az asztallapot

bámultam. Tisztára volt törölve, sehol egy vízcsepp vagy koszfolat, de láthatóan maradtak rajta több rétegben olyan lerakódások, amelyeket nem lehet eltüntetni, akármilyen gondosan, alaposan súrolják is. Sört vagy szakét kívántam. Az ezüstszínű termoszmom járt az eszemben, amit elvesztettem. Amikor az állomásra értem, meg közvetlenül azelőtt, hogy beléptem ebbe a kávézóba, még határozottan éreztem az alkohol hatását, ami valamiért most mintha rohamosan megszűnőben lett volna, és ettől a gondolattól kétségbeestem. Tehát mivel teljesült a találkozó célja, vagyis hogy visszaadjam a kölcsönkért pénzt, kezdtem úgy érezni, hogy ez esetben akkor az lenne a normális, hogy felállok, és távozom, amitől viszont mehetnékem támadt. Rápillantottam Micucuka-szanra, és az ő arcáról is azt olvastam le, hogy kissé gondban van, ezért felmerült bennem, talán arra vár, hogy elmenjek, mire már nem bírtam türtőztetni magam, és nyeltem egy nagyot, hogy máris felpattanjak a helyemről, amikor megszólalt Micucuka-szan.

– Mit iszik?

Rájöttem, hogy még nem rendeltünk semmit, ezért megnéztem az étlapot, és ráböktem az első szóra, amit megláttam, a hosszúkávéra, és közöltem, hogy azt kérek. Éreztem, hogy elpirulok.

Micucuka-szan azt mondta, az neki is jó lesz. Ráérősen előjött egy középkorú nő valahonnan

hátról, odaállt az asztalunk mellé, letett elém egy pohár vizet, aztán felvette a rendelést. A gömbölyűre hízott nő a fekete kötényében kikököndözöttnek tűnt, épp csak az állát mozgatta egy picit, amikor rendeltünk, de egyetlen hang sem hagyta el a száját. Aztán ugyanolyan lassú léptekkel, ahogy jött, visszament hátra. A törzse méretéhez képest szerintem túl vékonyak voltak a végtagjai. És akkor jöttem rá, hogy Micucuka-szané volt a pohár, amiből érkezésemkor vizet ittam, mire elvörösödtem, és csendben kicseréltem az új vizet azzal, amibe beleittam.

Nem beszélgettünk, csak némán vártuk, hogy kihozzák a kávékat.

– Valahol a közelben dolgozik? – szólaltam meg bátortalanul, amikor már nem bírtam elviselni a hallgatást, miközben görcsösen szorongattam azt az utolsó kis maradékot alkoholos bódulatomból, amit sikerült összekapargatnom a testemből.

– Igen – felelte Micucuka-szan. – Egy gimnáziumban, ami ugyanezen a vonalon van.

– Akkor tehát tanár? – kérdeztem.

– Igen.

– Tehát tanár – bólintottam, és megtörölgettem a szám a zsebkendőmmel. – Mit tanít? – faggattam tovább.

– Fizikát – felelte Micucuka-szan.

– Fizikát?

– Igen.

– Akkor tehát... – kezdtem bele, de nem tudtam folytatni, és elhallgattam.

Az iménti nő jött felénk ugyanolyan lassan, mint az előbb, letette a kávékat az asztalra, és megigazította a csészéket. Mi olyan áhítatosan szemléltük, amit csinál, mintha valamiféle ceremónián vennénk részt. Két ujjal megemelte a tálcát, amin a cukortartó és a tejszín állt, és áttette középre, aztán lerakta a számlánkat az asztal szélére, majd ismét lassú léptekkel távozott.

– Önnek van munkahelye, Irie-szan? – kérdezte Micucuka-szan, miután belekortyolt a kávéjába.

Én reflexszerűen kővé dermedtem, mert hirtelen a nevemen szólítottak, és bele akartam inni a kávémba, de olyan fekete volt, és olyan forrónak tűnt, hogy inkább mégsem, úgyhogy vizet ittam, mielőtt válaszoltam.

– Nem, ööö, én otthon dolgozom.

– Otthon?

– Igen... Szóval én lektorkodom, de otthonról, mert szabadúszó lektor vagyok.

– Lektor, mármint könyveké?

– Igen.

– Tényleg? – kerekedett el kissé Micucuka-szan szeme a csodálkozástól. – Lektorkodik?

– Igen.

– Milyen könyveket lektorál?

– Komolyabb szakmai könyveket nem szoktam, de egyébként nagyjából mindent, amit el tudok

olvasni.

– Regényeket is?

– Igen.

– Nem mondja.

– De.

– És nehéz? – kérdezte.

– A munka?

– Igen.

– Hát, nem is tudom... Mivel egész nap csak ülök... De az igazából nem is nehéz benne, hanem mondhatni az egész tulajdonképpen nem is nehéz.

– Nahát!

– ...És ön, Micucuka-szan, ön hányadikosokat tanít?

– Minden évfolyamot – felelte. – Persze egy sima gimnáziumról lévén szó, senkit sem érdekel komolyabban a fizika.

– Tényleg?

– Tényleg – mondta Micucuka-szan, a szájához emelte a csészéjét, kissé megemelte az állát, majd hangosan kortyolva ivott a kávéjából.

– Nem túl meleg? – csúszott ki a számon, amikor ezt megláttam.

– De, meleg – felelte Micucuka-szan. – Csak valamiért nekem nem gond meginnom azt sem, ami tűzforró.

– Tényleg?

Ezután még sokszor állt be hosszabb csend közöttünk, miközben a művelődési házról

beszéltünk egy keveset, ahol megismerkedtünk. Felmerült bennem, hogy esetleg tanít valamit ott is, de kiderült, hogy nem, hanem csak jár oda.

– Ha lektorkodik, akkor nyilván rengeteget olvas nap mint nap, így, gondolom, sokat tud mindenféléről, igaz? – tette fel a kérdést Micucuka-szan egy kis idő múlva.

A bólintásomat többféleképpen lehetett értelmezni.

– Igen, de... az a helyzet, hogy... ez teljesen más, mint... a, hogy is mondjam... a sima olvasás – mondtam, kezemet a térdemen nyugtatva, miközben a zsebkendőmet markolásztam.

– Azt elhiszem – bólintott Micucuka-szan, és belekortyolt a kávéjába.

– ...Amikor elkezdi az ember ezt a munkát, az első, amit megtanítanak neki, hogy hát... soha nem szabad olvasni a történetet, ami oda van írva... Hogy is mondjam, tilos olvasni a regényeket meg bármi mást.

– Tilos elolvasni?

– Igen. Szóval... akármi történjék, egy lektor nem teheti meg, hogy beszippantsa a szöveg, vagy elmerüljön benne.

Micucuka-szan bólintott.

– ...Tehát nálunk az a kérdés, mennyire tudjuk *nem* olvasni a történetet... persze lektorok vagyunk, ezért az elbeszélés menetét, az összefüggéseket, az időrendet és hasonlókat a lehető legalaposabban

meg kell vizsgálnunk, csak még véletlenül sem szabad, hogy bármiféleképpen bevonódjunk érzelmileg... csakis arra kell koncentrálnunk, hogy a szövegben megbújó hibákat megtaláljuk.

– Nekem ez borzasztóan nehéznek tűnik – jegyezte meg Micucuka-szan.

– ...A regényeket például direkt úgy írják, hogy az ember érzelmeire hassanak, így néha óhatatlanul előfordul, hogy egyik-másik minden erőfeszítésünk ellenére magával ragad. Akkoriban, amikor elkezdtem ezt a munkát, hiába akartam megkeresni a hibákat, azt sem tudtam, honnan kezdjem, hogyan olvassam.

– Ez olyasmi, amit be lehet gyakorolni?

– Igen. Legalábbis azt mondják, de szerintem alapvetően azon múlik, hogy való-e ez a munka valakinek, vagy sem.

– Kinek való?

– ...Hát, mivel folyamatosan az íróasztalnál kell görnyedni... mert egész álló nap ugyanabban a testtartásban kell nyugton maradni, és keresni a hibákat, ezért, gondolom, rosszul bírná olyasvalaki, aki nagyon szeret mozogni.

– Tehát annak való, akinek nem esik nehezére nyugton maradni.

– Ja, és alapvetően magányos munka, szóval azt hiszem, az is számít, hogy ez ne szomorítson el, vagy legalábbis ne zavarjon.

– Már értem.

– Akkor jó – bólintottam.

– Önnek tehát való, Irie-szan?

– ...Én régen sem szerettem különösebben olvasni, vagyis nemhogy nem szerettem, hanem lényegében egyáltalán nem is olvastam, és az érzelmek... Azok, hogy is mondjam... Talán inkább érzékenységnak mondják, de az ilyesmiben sose voltam jó, ezért hamar belejöttem – mondtam, és beleszűrösöltem a kissé kihűlt kávémba. – ...Szóval lehet, hogy eleve nekem való. Amikor végzek egy kötettel, teljesen kimegy a fejből a történet vagy a tények, amikről olvastam benne, meg minden ilyesmi... Lényegében semmire sem szoktam emlékezni. Persze sokszor megmarad a cím azért, de néhány év elteltével szinte mindet elfelejtem. Amikor olvasom, azt nem lehet igazán olvasásnak nevezni, és miután befejeztem, akkor sem mondanám, hogy elolvastam, és ez megy mindig... Amikor vége, és újra minden fehér, tiszta lap, akkor küldenek egy újabb kéziratot, amivel végigcsinálom ugyanúgy a hibakeresést a legelejéről. Így viszont bármennyit dolgozom is, nem leszek széleskörűen művelt. Nem marad semmi utánuk.

Abból, hogy egy szuszra ennyit beszéltem, sejtettem, hogy még nem szállhatott ki belőlem teljesen az alkohol. Lesütöttem a szemem, és a zsebkendőt markolászó kezemre esett a pillantásom, így láttam, hogy kicsit remegnek az ujjaim.

Én is, Micucuka-szan is csendben voltunk egy darabig, csak iszogattuk a kávénkat.

Az ablakon át láttam, hogy a szürkület rétegeit már szinte mind bekebelezte az este, és a vidáman csevegő diákok arca sápadt árnyalatúra festődött, ahogy elsétáltak ott, és még néhány bicikli is elhajtott mellettük. Mintha hallottam volna halkán a csengő hangját, ami talán megszólalt, amikor elhaladtak egymás mellett. Ajkamat a kávéscsészére tapasztva bódultan figyeltem a sűrű, tintaszerű est mélységét, amely kitöltötte a teret a mozgó és a mozdulatlan dolgok között.

– Szereti a könyveket? – kérdeztem.

– Mostanában már szinte egyáltalán nem olvasok, de régen szerettem, és volt idő, amikor olvastam.

– Regényeket?

– Igen. Diákkoromban szívesen olvastam regényeket, bár azok nem kapcsolódtak a tanuláshoz. Úgy rémlik, szinte csak régieket. Ráadásul azt hiszem, meglehetősen sokat, de hogy miről szóltak, arra már alig emlékszem. Ezek szerint nekem nem is kell lektornak lennem ahhoz, hogy nyomtalanul kimenjenek a fejemből a történetek – mondta Micucuka-szan nevetve.

Amikor nevetett, két nagy ránc tolakodott a szeme sarkába, félrelökdösve a többi, amitől az eleve kedvesen lágy arca csak még szelídebbnek látszott, és engem is arra készítetett, hogy ugyanúgy

nevessek. A homlokán néhány barázda jelent meg, a tenyerével végigsimított rajtuk felfelé, majd mint akinek most jut eszébe, mohón beleivott a kávéjába. Inkább a pólója zsebében tartott tollakra kaptam a tekintetemet, azután összeszorított ajakkal magam elé bámultam, végül pedig vizet ittam.

– Hogyan lesz valakiből fizikatanár? – kérdeztem.

– Hogyhogy hogyan?

– Hát, hogy hogyan, szóval hogy... eredetileg is szerette az ilyesmit?

– Már nem is tudom. Nem vagyok benne biztos, hogy olyan nagyon szerettem, de érdekelni érdekelt azért. A többi tantárgyhoz képest legalábbis.

– Értem.

– Maga hogy viszonyult a fizikához?

– Hogyan?

– Diákkorában.

– Gondolom, a legalapvetőbb dolgokat megtanultuk... de nem emlékszem semmire belőlük. A fizika, vagyis hát a természettudományos tárgyak, a kísérletek meg a kémiai képletek meg ezek nekem nagyon nem voltak az erősségem – mondtam. – Úgy látszik, nem a könyvek tartalma az egyetlen, amit elfelejték.

Micucuka-szan megint nevetett, amikor ezt meghallotta, mire én is felnevettem egy kicsit. Utána magam sem tudtam pontosan, hogy kínban

érezem-e magam, vagy a helyzet kínos, és éreztem, hogy megint elpirulok. Lehajtottam a fejem, úgy bólintottam néhányszor.

Ezután megint elhallgattunk egy időre, és mindketten kifelé bámultunk az ablakon. Odapillantottam Micucuka-szan keze mellé, a kávéscsészéjére, és megállapítottam, hogy szinte teljesen üres. Az enyémben is alig maradt már valami. Kicsit arrébb, az átlátszó üvegpohár még félig volt vízzel, valahonnan odarepült egy kis fekete bogár, megpihent a pohár peremén, mint aki nem tud ellenállni a kísértésnek, de rögtön imbolyogva távozott, és már el is tűnt a szemem elől. Rajtunk kívül nem volt vendég, és hiába kerestem a tekintetemmel, már az iménti felszolgálót sem láttam sehol. A számlát Micucuka-szan állta.

Kiléptünk a kávézóból, és egymás mellett haladva sétáltunk az állomásig.

Észrevettem egy kis parkot, ami idefelé jövet fel sem tűnt, és megláttam az utcai lámpa tompa, sárgás fényében egy üres, dróthálós szemeteskosarat felborulva, amit mintha odarajzoltak volna. Szokás szerint fények pettyezték az éjszakát, és miközben felváltva rakosgattam egyik lábamat a másik elé, akaratlanul is azokat figyeltem.

Eszembe jutott az a téli éjszaka, a születésnap
sétám.

Eszembe jutott az az éjszaka, ahogy a fényeket
számlálva sétálok a hidegben, amit szinte hallani
lehet, ha eléggé hegyezi az ember a fülét, és a
levegő száraz, mégis teljesen átítatják az igazán
fontos dolgok. Már nem kell sok hozzá, és eljön a
nyár legnagyobb forrósága, majd elmúlik, aztán jön
az ősz, és ha annak is vége, kezdődik a tél. És akkor
megint itt lesz az a bizonyos éjszaka. Lélekben az
éjszakai úton jártam, de egyszer csak oldalra
pillantva úgy láttam, mintha Micucuka-szan fehér
pólójának a háta a vállától lefelé halványfehér
fényben úszna.

Olyan télillatúan fénylett.

A körülöttünk terjengő nyárban megannyi fény
pásztázott, a neonok, az utcai lámpák és az autók
reflektora, de a Micucuka-szan pólójából kiszűrődő
fény nem nyáresti fény volt. Micucuka-szan enyhén
görnyedt testtartással járt, és fogalmam sincs, hogy
mit cipelhetett benne, de nagyon nehéznek tűnt a
barna műanyag válltáskája, előrehúzta a vállát, és
ettől olyan tanáros sziluettje lett. Hátról nézve is
úgy láttam, mintha halványan fénylene a pólója, és
ahogy figyeltem, arra gondoltam, olyan, akár egy
hatalmas téli képeslap.

Amikor odaértünk az állomásra, megvettük a
jegyünket, és néhányszor fejet hajtottunk
egymásnak. Miután ezzel is végeztünk, már nem

maradt más tennivalónk, így szinte egyszerre be is léptünk a jegykezelő kapukon. Mivel ellenkező irányba kellett mennünk, egyikünk balra, másikunk jobbra indult el a lépcsők felé. Én félúton összeszedtem a bátorságomat, és visszanéztem. Micucuka-szan abban a pillanatban fordult volna be a sarkon. Ösztönösen felkiáltottam, amint megláttam. Amikor meghallottam a saját hangomat, a szívem még annál is nagyobbat dobbant, és a hangja végigsöpört az egész testemen. Bömbölésnek hatott a kiáltásom az állomás alacsony belterében, és Micucuka-szan rám is nézett. Arcára csodálkozás ült ki, majd kissé előredőlve elindult felém. Én is felé. Amikor egymás közelébe értünk, makogva beszélni kezdtem, vettem két mély lélegzetet, majd kinyögtem, hogy az előbb elfelejtettem mondani valamit a fizikáról.

– Mit? – nézett rám Micucuka-szan. Én is rámeredtem, és még egyet sóhajtottam.

– A fényről, hogy én... Nem tudom, ennek mennyi köze van a fizikához, de szóval... én szeretem nézni a fényt. – Én sem értettem egyáltalán, miközben kimondtam, hogy mégis mi van akkor, ha ezt elmesélem neki, meg egyáltalán minek mondom el, de attól még igyekeztem összefűzni a szavakat, amelyek kikíváncsoztak a számon.

– A fényt? – kérdezte Micucuka-szan.

Többször is bólintottam a szavaira.

– A fényt, mármint a fényt általánosságban, ugye? – kérdezte.

Megint bólogattam.

– Hát ööö, és ennyi, tulajdonképpen semmi, csak ma ezt nagyon, de nagyon... szóval hogy bennem volt, hogy ezt elfelejtettem elmondani, és nagyon úgy éreztem, hogy ezt még tudnia kell.

– Értem.

– Elnézést, hogy feltartóztattam – mondtam, és fejet hajtottam. – De csak ennyit szerettem volna, ne haragudjon, hogy visszahívtam, ööö, szóval végeztem, bocsánat – kezdtem hátrálni, miközben fel sem emeltem a fejem.

Micucuka-szan határozott hangon azt felelte, hogy semmi gond, és megérti. Felkaptam a fejem, és ránéztem.

– Tulajdonképpen én is azért kezdtem el a fizikával foglalkozni, mert szeretem a fényt.

– Tényleg? – néztem rá csodálkozva. – Komolyan?

– Igen – felelte. – A fény nagyon érdekes. Igazából nem is tudni, micsoda. Bizonyos szempontból érteni véljük, de összességében nem tudjuk pontosan. Gyerekkorom óta különösnek, izgalmasnak találtam, addig-addig, hogy tanulni kezdtem róla.

Micucuka-szan arcát figyeltem.

– ...És még mostanában is szoktam néha

gondolkodni rajta.

– Tényleg?

– Igen.

– És... A fény, amiről ön beszél, az vajon... hogy is mondjam... ugyanaz a fény, mint amiről én beszélek?

– Természetesen igen – mondta Micucuka-szan, és nevetett. – Szerintem ugyanarról a fényről beszélünk.

Hallottuk, hogy a felső peronnál bemondják, szerelvény érkezik, ezért Micucuka-szan rántott egyet a bal vállán, hogy megigazítsa a táskáját, elindult a lépcső irányába, aztán még egyszer rám nézett.

– Akkor legközelebb majd beszéljünk a fényről! – mondta, és biccentett, aztán szapora léptekkel elsietett.

Figyeltem távolodó alakját, ahogy a bal vállát lehúzza a táskája. Amikor elért a folyosó végére, még egyszer rám nézett, és fejet hajtott, mielőtt eltűnt volna a lépcsőhöz vezető sarkon.

Jó darabig moccanni sem tudtam, csak álltam ott, és bámultam Micucuka-szan húlt helyét. Próbáltam felidézni az elmúlt alig egy órát, a kávéscsészéket, Micucuka-szan vállát, a beszélgetésünket, egyenként mindent, amit láttam és hallottam. De nem igazán sikerült. Amint a nyomába eredtem egy emlékfoszlánynak, nem tudom, miért, de mindig meglódult valami a

mellkasomban, továbbgyűrűzött a tenyerembe meg a torkomba, és sajgó fájdalmat okozott.

Könyvtárba gyakran járok, mert sokszor utána kell néznem valaminek, de könyvesboltba már csak akkor megyek, ha nagyon muszáj.

Korábban előfordult, hogy betévedtem egy könyvesboltba, és megláttam, hogy hegyekben áll a regény, amit én lektoráltam, és boldogan vettem kézbe, hogy milyen szép lett a borítója, de amint kinyitottam, azonnal találtam benne hibát, és azóta félek még hozzányúlni is az újabb kiadású kötetekhez, amelyeknek még frissen él a címe az emlékezetemben.

Sokkolt, hogy figyelmesen ellenőriztem százszor és ezerszer, mégis átsiklottam egy banális hiba felett egy első pillantásra is szembeszökő helyen, ami bárkinek egyből nyilvánvaló lenne, viszont akárhogy néztem is, egyértelműen ott volt egy rosszul használt karakter, amitől mérhetetlenül elkeseredtem, és emlékszem, mennyire a gondolataimba veszve gyalogoltam egészen hazáig. Miután felmondtam a cégnél, és szabadúszóként vállaltam megbízásokat, végre kialakult a saját munkamódszerem – nem mintha valami komolyabb dologról lett volna szó, és egyébként

sem mernék erről nagy mellénnyel beszélni, mindenesetre úgy éreztem, a másodperc töredéke alatt darabjaira hullott minden, amit addig apránként felépítettem, és csalódottságomban jó ideig teljesen magam alatt voltam.

Ha találunk egy hibát, javítani kell az új kiadásoknál, emiatt jelentettem a dolgot a felelősnek, aki Hidzsiri volt, ő viszont vigasztalt, hogy tudja, milyen rossz érzés.

– Hiába mondjuk, hogy nincs könyv hibák nélkül, semmi sem sokkol és készít ki egy lektort jobban, mint ha talál egy elírást a kész kötetben.

Ez így van, bólintottam nagyot némán, a telefonkagylót szorongatva, és lelki szemem előtt láttam Hidzsiri arcát, aki ugyanúgy a kagylót markolja, és megértően csóválja a fejét.

Elhatároztam, hogy lehetőleg a közelébe sem megyek a frissen megjelent könyvek állványának, és hosszú idő után először beléptem egy viszonylag nagyobb könyvesboltba, ami tele volt emberrel.

A bejárat közelében felállított újságtartók mellett dupla sorban álltak a nők, szinte egymás hegyén-hátán olvasták a magazinokat. Kikerültem őket, egy másik polcsor mellett beljebb mentem, és bolyongtam egy darabig, míg meg nem találtam az általános természettudományok táblácskát az egyik szekrényen, és nézegetni kezdtem rajta a könyvek

gerincét.

Külön polc volt a matematikának, fizikának, kémiának, kozmológiának, csillagászatnak, műszaki tudományoknak, és a vaskos könyvek többségéről lerítt, hogy szakkönyv, és nem úgy tűntek, mintha túl gyakran kézbe venné őket bárki is. Bár akadt köztük egy-egy csalogató cím, mint a *Feladom Fermat-t!* vagy a *Te is pedzegeted már a húrelméletet?* és hasonlók, mégsem tudtam, melyikhez nyúljak.

Lepillantva láttam, hogy a címlappal felfelé kitett könyvek között olyan, feltehetőleg kezdőknek szánt könyvek sorakoznak, mint a *Relativitáselmélet rükkvercben* vagy *A boldogság fizikája*, *Macsó matek* vagy *A szerelem határozatlansági relációja* – *Romantikus megközelítés*, illusztrált vagy rajzfilmkarakters borítóval, kézbe is vettem, belelapozgattam némelyikbe, de ezeknél sem tudtam, mégis honnan kezdjem, melyiket válasszam. Mindet visszatettem az eredeti helyére, aztán újra átböngésztem a polcot, ahol most kifejezetten azokat kerestem, amelyeken a fény írásjegye szerepel, és elhatároztam, hogy azokat most már alaposabban is tanulmányozom.

Az elmúlt egy hétben egy pillanatra sem ment ki a fejemből, amit Micucuka-szan mondott búcsúzóul, hogy akkor legközelebb majd beszéljünk a fényről. Lehetséges, hogy csak sima

elköszönésnek szánta, mindenesetre azért mentem a könyvesboltba, mert úgy éreztem, hogy ha egyszer mégis lenne alkalmam a fényről beszélni Micucuka-szannal, ahogy említette, akkor nem árt, ha tudok valamicskét róla. De végül úgy hagytam magam mögött azt az elhagyatott szakkönyves polcot, hogy nem tudtam dűlőre jutni, melyik könyvet válasszam. Minél közelebb értem a kijáráshoz, annál több volt az ember, és a kasszák előtt sokan álltak sorban könyvvel a kezükben, ezért más polcok mögött haladtam, hogy kikerüljem őket.

Egységes rózsaszínben pompázó, harsányan hivalkodó polcok elé értem, ahol néhány fiatal lány beszélgetett vidáman, kezükben könyvvel. A vízszintesen kirakott kötetekre pillantva megállapítottam, hogy ezen a részen nem magazinokat árulnak, hanem csupa nőknek szóló életmód-tanácsadó könyvet, mert a címlapokon táncoló, csillámló színű, nőies fontokkal írt szavak közül olyasmik szöktek a szemembe, mint házasság, melyiket válasszam, szerelem, vágyak meg sors.

A lányok ugyanolyan barnára festett hajukat mind nagyon hasonló formára sütötték be, és olyan egyensminkjük volt, mintha ez lenne a követelmény valami csapatban, mélyen dekoltált ruhájukból eleve kilátszott a mellük közötti rés, úgyhogy egy pillanatra meg is állt bennem az ütő,

amikor előrehajoltak, hogy mi lesz, ha mindjárt kibuggyan a mellük mindenestül, de őket ez szemlátomást a legkevésbé sem zavarta, amitől viszont én szégyelltem el magam egy kicsit, hogy ez egyáltalán megfordult a fejemben. A miniszoknyájukból kivillanó lábukon kék-zöld foltok, magas sarkú cipőt viseltek, egymásnak mutogatták a könyveket a kezükben, és nagy hangon kacarásztak. Miközben őket figyeltem, megálltam kissé távolabb tőlük, és felemeltem a kezem ügyébe eső első könyvet.

Mi mindent pipáljak ki harmincöt éves koromra?, ez volt a teljes egészében színes könyv címe, a tartalomjegyzékében pedig a címnek megfelelően listázták, min kell túllennie az embernek harmincöt éves koráig, és a munka, házasság, szülés nagy címszavai után következtek még aranyos kis rajzokkal illusztrált alkategóriák, mint a megtakarítás, biztosítás, eljegyzés, esküvő, házaselet, terhesség. Betettem az ujjamat az egyik oldalhoz, és odalapoztam, ahol hatalmas betűkkel szerepelt, hogy „Egy fontos dolog, amit a nagy találkozásokból tanulhatunk” – beleolvastam a nem sokkal kisebb fontokkal szedett főszövegbe, amelyben nagy vonalakban arról írtak, hogy bár sokakat elbizonytalanít, mennyi mindent veszíthet egy nő a házassággal és a szüléssel, sok mindent nyerhetünk is ezekből a tapasztalatokból, beszéljük meg a dolgot egy megbízható partnerrel, és

élvezzük ki női létünk boldogságát. Az egészet átfutottam, majd visszatettem a helyére, és ezúttal a mellette lévő *Az amazonélet mint választás – Miért lenne baj, hogy erősek vagyunk?* című könyvet vettem a kezembe, és szintén fellapoztam. Ebben azt szorgalmazták, hogy egy nő nyugodtan élje le a teljes életét szingliként, mindenféle statisztikák grafikonjaival tűzdelték tele, feltüntetve például az egyes életkorokban feltételezett megtakarítás összegét (a leírt keresetek és átlagos megtakarítások annyira meghaladták az enyémet, hogy már-már nyomdahibára gyanakodtam), és néhányféle életutat részletesen szimuláltak. Szinte minden oldalt végigpásztáztam, leszűrtem a lényegét, és amikor végeztem, megint egy másik könyvbe kezdtem. *Imígyen szólott az imádott nő* volt a címe, egy újság tematikus különkiadásaként jelent meg, címlapján egy próbababa jellegű modell fényképével, akinek a mellbimbóját és az ágyékát éppen csak takarta egy selyemszerű anyag. Ebben is mindent olyan óriási betűkkel nyomtak, hogy a szemészeti vizsgálatot juttatta eszembe, és helyenként felbukkant benne egy-egy fénykép nedves női ajkáról, a fenékvonal meg egyebek kinagyítva, és olyasmiket írtak benne, hogy legyünk sokat szerelmesek, mert akit szeretnek, az megszépül, a szerelem pénzre nem váltható vagyon, és a szex egy nő számára nem csupán pillanatnyi öröm, és a fiatalkorban szerzett kellő

mennyiségű szexuális tapasztalatnak majd jótékony hatása lesz a mindenkinél elkerülhetetlenül bekövetkező változókori tünetekre is. Miután ezt is nagyjából végigolvastam, nekiálltam egy másiknak, és amikor azt is befejeztem, már nyúltam is a következőért. Közben éreztem, hogy valaki néz, felpillantottam, és láttam, hogy egy fiatal nő figyel, aki nem ahhoz a társasághoz tartozik, akik az előbb ott voltak, hanem egy másik, nagyon hasonló csoporthoz, és amikor találkozott a tekintetünk, félrenézett, majd folytatta a csevegést a többiekkel.

Öt-hat kötetet lapoztam végig, egyiket a másik után. *Szerencsét hozó részvények – Bevezetés, Sminktechnikák, hogy 17× jobban keress, A behálózás tudománya...* De hogy mennyi idő telhetett el, mire befejeztem az *Ono no Komacsi, Bódhiszattva és Madonna – Hogyan lettem legendává?* címűt, amelyben egy általam ugyan ismeretlen, de állítólag közismert és híres, már nem is fiatal színésznő vallott kendőzetlenül a szexuális tapasztalatairól, azt nem tudom, mindenestre arra eszméltem, a nagylábujjam töve úgy elzsibbadt, hogy már mozdítani sem bírom, amihez hozzájárulhatott a viszonylag szorosabb sportcipő a lábamon.

Célba vettem a könyvesbolt főútra vezető kijáratát, utat törtem magamnak az egyre sűrűsödő embertömegben, mire sikerült kijutnom, és

lehajtott fejjel megindultam az állomás felé. Nevetés, vidám párbeszédfoszlányok ütötték meg a fületem, ahányszor csak elment mellettem valaki.

Elhomályosult a lámpák zöld és piros fénye a szürkületben, és úgy éreztem, a számomra szokatlan kora esti utcák telis-tele vannak emberekkel, akik valakire várnak, akikre várnak, akik együtt vacsoráznak másokkal, akik valakivel mennek valahova, vagy hazatérnek valahonnan, és megpróbáltam elképzelni azt a sok mindent, ami a mellkasukat és a torkukat fénnel tölti meg, és miközben számlálgattam ezeket a dolgokat, amelyekhez nekem semmi közöm nem volt, behunytam a szemem, és csak mentem tovább előre.

Beléptem a jegykezelő kapun, felszálltam a metróra, zötykölődtem, megérkeztem az állomásra, és mire felértem a lépcsőn, ki a felszínre, addigra kezdett visszatérni az élet a nagylábujjamba, helyette pedig enyhe viszketést éreztem. Kábán gyalogoltam hazáig, és felidéztem magamban, mi mindent olvastam az imént a könyvesboltban. Ezek minden bizonnyal olyasmiről szólnak, amit valaki el akar mondani valakinek, vagy valaki üzenné az embereknek, morfondíroztam. Hogy a szerelmet válassza vagy a munkát? Vagy szerezzé meg mindkettőt? Válassza a szinglilétet? Vagy kösse össze az életét valakivel? Legyen gyereke vagy ne? A döntésekből mi haszna származik, és mennyi

kára? Mit veszthet a választásával, és mit nyerhet?

A hétköznapiak pedig, amelyeket az ezekben a könyvekben leírtakból szemezgetnek össze az olyan fiatal nők, mint akiket ott a könyvespolc előtt láttam, telis-tele vannak dolgokkal, amelyeket a boldogságuk érdekében kell választaniuk, meg amelyeket tökéletesíteniük kell még, hogy önmaguk még jobb változatává válhassanak. Számtalan választási lehetőségük van, rengeteg kísértés, amihez jönnek még a véletlenek meg a balul sikerült próbálkozások, és az életüket jelentősen befolyásolja, hogyan döntenek.

Ilyenformán kérődztem egyenként a könyvekben olvasottakon, visszhangot vertek a fejemben, mintha titkos jelek volnának, amelyek segítségével eljuthatok egy helyre, ami nem itt van. Egy tarka borítójú könyvtornyokból készült kapu előtt álltam félszegen, és fogalmam sem volt, mi van a kapun túl, tulajdonképpen mi az a hely, egyáltalán mire számíthatok ott, és természetesen senki sem hívott oda. Csak abban voltam biztos, hogy azt a helyet én fel nem foghatom.

Micucuka-szan levele még ehhez képest is egy héttel később, július utolsó vasárnapján érkezett.

– Jó meleg évünk van – mondta Micucuka-szan teljesen ugyanabban az öltözkében, mint két héttel azelőtt, ugyanannak a kávézónak ugyanannál az asztalánál.

A helyiséget annyira hűtötték, hogy érzésre néhány millimétert összementem egyetlen pillanat alatt, de visszatettem a vászontáskámba a zsebkendőmet, amivel a homlokomat törölgettem, és vártam, hogy felszívódjon az izzadságom. Valamivel később eszembe jutott, hogy Micucuka-szan mondott nekem valamit, válaszoltam, hogy tényleg nagy a meleg ezekben a napokban, azután pedig bólintottam néhányszor a saját szavaimra. A múltkori nőt nem láttam sehol, helyette egy rövidre nyírt ősz hajú, dús, fekete szakállas férfi vette fel a rendelést, Micucuka-szan kávéért kért, mire én is ugyanazt rendeltem.

– Vajon tavaly nyáron is ennyire meleg volt?

– Tavaly... – kezdtem bele, aztán elgondolkodtam, de az égvilágon semmi sem jutott eszembe, így el is hallgattam. Amúgy sem voltam benne biztos, hogy tavaly volt-e nyár egyáltalán. De nem a nagyobb mennyiségű szaké miatt, amit indulás előtt ittam otthon. – Most nyári szünet van?

– Igen, szeptemberig nincs iskola.

– A szünetben azt csinál, amit akar?

– Igen – felelte Micucuka-szan, azután csodálkozó pillantást vetett rám.

Csakúgy, mint a múltkor, rajtunk kívül nem volt

vendég. Amikor nem beszéltünk, észrevettem, hogy halk zene szól, és egy olyan dallam ismétlődött abban a zongoradarabban, amit mintha már hallottam volna valahol, de természetesen fogalmam sem volt, ki írta.

Az ablakon át láttam, hogy a látható dolgok többségét a nyári fények fehérre festik, és hunyorítva úgy tűnt, mintha körös-körül mindent vékonyan beborítana egy speciális por.

Csak nem bámulhattam Micucuka-szant, ezért hatalmasakat pislogtam, és a nyárnak ezeket a nappali fényeit nézegettem. Minden pislogással egyre jobban felduzzadtak az érzelmeim, és ugyanannyira el is tompultak szerencsére. Furcsa volt belegondolni, hogy én most benne vagyok abban a képben, amit az elmúlt napokban elalvás előtt magam elé képzeltem, és közben a fülem alatt lüktetni kezdett egy ér.

– Elutazik a nyáron valahová? – kérdezte egyszer csak Micucuka-szan.

– Nem, nem megyek sehová – válaszoltam, de éreztem, hogy az arcom felforrósodik, mert a szándékoltnál hangosabban szólaltam meg, ezért halkabban megismételtem a lényegét. – Nem, sehová, sehová sem.

– Tényleg? – biccentett Micucuka-szan, és ivott egy korty vizet.

– Ön megy valahová, Micucuka-szan?

– Nem, én sem utazom el sehová – felelte, de

kicsit mintha kínjában mosolygott volna.

– Sohasem?

– Nyaranta?

– Igen.

– Hát nem, nem megyek sehova.

– Nyáron az iskolába sem kell bemennie?

– Amikor szakkörös vezetőtanár voltam, akkor bejártam, de azt már abbahagytam, és azóta a diákokhoz hasonlóan az egész nyári szünet az enyém.

– Milyen szakkört vezetett? – kérdeztem, miután nyeltem egy nagyot, hogy visszaszorítsam a hirtelen torkomba toluló csuklást.

Éreztem, ahogyan a szaké jellegzetes szaga betölti a szájüregemet.

– A „Klasszikus önképzőkör” nevű klubot.

– Zenei?

– Igen – bólintott Micucuka-szan.

– A nyári szünetben klasszikusokat hallgattak az iskolában?

– Nem mindennap, de igen – felelte Micucuka-szan. – Azonkívül évente néhányszor elmentünk egy-egy koncertre, és egy egész jó lejátészóberendezés is van az iskolában, ezért általában csak összegyűltünk, és hallgattuk, ami adódott. És zenekritikai írásokat olvastunk, meg írtam néha a diákokkal is ezt-azt.

– Szereti a klasszikus zenét, Micucuka-szan? – kérdeztem.

– Nem, eredetileg nem volt semmiféle kötődésem hozzá. Elég idős voltam már, mire egyáltalán elkezdtem hallgatni. De emlékszem, fiatalkoromban mennyire meglepődtem egy Horowitzon, amit egy barátom mutatott nekem. Igaz, emiatt még nem szippantott be rögtön a zene világa, viszont megpróbálkoztam mással is, aztán magam is elcsodálkoztam, mennyire élvezem, és egy időben eljárogattam koncertekre.

– Akkor már jól ért hozzá? – kérdeztem köhécselve.

– Dehogy értek – nevetett Micucuka-szan. – Alig tudok valamit a zenéről. Csak elvegyültem a diákok között, és összevissza hallgattam mindenfélét.

– Tényleg?

– Három évig vezettem a klubot, aztán jött egy tanár, aki értett is a klasszikus zenéhez, én meg azonnal átadtam neki a helyemet.

Az iménti férfi ezüstszínű tálcán meghozta a kávékat, és letette az asztalra. Mi némán figyeltük, és valamivel azután kezdtünk el inni, hogy elment az asztalunktól.

– Melyik hangszer a kedvence? – kérdeztem, de rögtön meg is bántam, hogy mégis mire föl akartam egyáltalán ilyet kérdezni, hiszen lényegében semmit sem tudok a hangszerekről.

– Nekem a zongora.

Egy árva zongorista nem sok, annyi sem jutott eszembe.

- Maga szereti a zenét, Irie-szan?
- Alig ismerek valamit – feleltem.
- Igazán?

Itt mintha elvágták volna a beszélgetést, én az ujjaim hegyével tartottam a csészém fülét, beleszürcsöltem a kávémba, magam elé meredtem, aztán megint beleittam a kávémba. Előreengedtem egy sóhajt, aztán kinéztem az ablakon, és éppen egy csapat általános iskolást láttam hülyéskedve, de igen vidáman átkelni a lámpánál, mindegyikőjükön sárga sapka és hátizsák.

– Gyerekkoromban a nyári szünetek végtelen hosszúak voltak – mondtam ki egy az egyben a szavakat, amelyek éppen az eszembe jutottak.

Csuklottam ugyan egyet, de elhatároztam, hogy már nem érdekel. Miközben azon tűnődtem, hogy mintha nem is a saját hangomat hallanám, elnéztem a zebrán átkelő kisiskolások távolodó alakját a fehéren fénylő úton.

– Egy elmélet szerint azért érezzük úgy, mert ha keveset élt még az ember, kevés tapasztalata van csak az időről – szólalt meg Micucuka-szan. – Nem mintha erről meg lehetne bizonyosodni.

– Tehát ezek szerint minél tovább élünk, annál rövidebb lesz az időnk? – kérdeztem.

– Hát előfordulhat, hogy így van.

– Arra való a fizika, hogy ilyeneken gondolkozzunk?

– Hát... – nevetett Micucuka-szan. – Van ilyen

részterülete is, de az idő inkább a matematika tárgykörébe tartozik... Maga egyébként, Irie-szan...

– Igen?

– Milyen gyerek volt?

– Hogy milyen gyerek? – meredtem Micucuka-szanra. – Hát olyan... sima.

– Gyakran kiment játszani a szabadba?

Megráztam a fejemet.

– Otthonülő gyerek voltam. Mindig is. Nem voltam jó tanuló, olvasni sem szerettem, és egyáltalán nem emlékszem, mivel töltöttem az időt, de az biztos, hogy nem mozdultam ki otthonról.

– Tényleg?

– Nem mintha szerettem volna otthon lenni, de azért otthon voltam – magyaráztam, és ittam egy kortyot a kissé túl langyosra hűlt kávémból. – Egyébként pedig folyton aludtam. De tényleg állandóan, a nap felét átaludtam minden nehézség nélkül. Ébredés után fájt a fejem, mert túlaludtam magam. Úgyhogy muszáj volt megint aludnom.

Micucuka-szan felnevetett.

– Ha nem voltam is különösebben álmos, szerettem mozdulatlan lenni, behunyni a szemem, mintha nagyon törném a fejem valamin, de persze nem gondolkodtam semmin.

Becsuktam a szemem, az orromon át beszívtam a levegőt, amitől máris szédülni kezdtem; a világot mindig fakó árnyak ölelték körbe, amikor beléptem a szobába azután, hogy a tömény fűillattal és

szikrázóan fehér nyári fényekkel teli kertet bámultam, én pedig mozdulatlanul feküdtem az akkor még kisgyerekestemmel abban a kék sötétségben. Egyszerre azt vettem észre, hogy már csak valahonnan a távolból hallatszik a kabócák imént még mindent betöltő éneke, a tatami ujjaimmal kitapintott szövött felülete oldódni kezdett, és nyomában a testem körvonala is egyre halványodott, majd amikor idáig jutottam, hirtelen elsuhant előttem egy emlékkép. Kinyitottam a szemem, és Micucuka-szanra néztem.

– ...Most jut eszembe – szólaltam meg –, gyerekkoromban sokszor voltam oroszlán.

– Oroszlán? – emelkedett meg kissé Micucuka-szan lefelé konyuló szemöldöke, amikor rám nézett.

Úgy elkerekedett hirtelen a szeme, hogy nevetnem kellett.

– Most hirtelen elkerekedett a szeme!

– Tényleg? – kérdezte Micucuka-szan. – Mivel a szemgolyó eleve kerek, gondolom, a szemhéjam alakjára értette, nem a szememre.

– Igen – vigyorogtam. – Egyszer csak ilyen kerek lett.

Micucuka-szan kissé félszegen kérdezte megint, hogy tényleg?, ivott a vizéből, azután pedig a nedves kendővel törölgetni kezdte a kezét, miközben megkérdezte:

– Szóval az oroszlán... úgy érti, hogy bömbölt, mint egy oroszlán?

– Nem bömböltem – nevettem. – Mert ez... alvás közben történt. Amikor aludtam, akkor... hát csak aludtam, de nem csak simán aludtam, hanem... mindig úgy aludtam, hogy egy oroszlánra gondoltam.

– Egy oroszlánra – bólintott Micucuka-szan.

– Igen. Egy nőstény oroszlánra. Egy homokszínű, sörénytelen nőstény oroszlánra – folytattam. – Egy füves pusztán vagyunk. Ameddig a szem ellát, végtelen a mező, és a szél néha zöld hullámokat vet rajta, minden békés, éppen végzett a vadászattal, így tele a bendője, és már semmi dolga. Nincs szorongás, nincs házi feladat, nincs aggodalom, nincsenek kötelességek, hiszen az oroszlánnak semmihez, de semmihez sincs köze, amit az ember kigondol... Az oroszlánnak erős a teste és erős a lelke, ezért senki nem zavarja semmiben, fut, aztán ha megtelt a hasa, elheveredik a fák árnyékában, és addig alszik, amíg magától fel nem ébred. Kellemes szél fúj mindeközben végig, a jól megszokott fűillatot érezni, és ki se néznénk az erőtől duzzadó, szelíd kis talppárnákból a hatalmas mancsán, mennyi energia szorult beléjük, mindenesetre ő csak alszik, és nem gondol semmire. Ott és akkor az alvás jelenti számára az egész világot. Csak alszik... és rábízza magát az álomra, és egyetlen gondolat sem, semmi nem létezik számára az alváson kívül, mert ott akkor a világ és az álom egy és ugyanaz – köröztem a fejemmel, és lassan pislogtam egyet. –

Gyerekkoromban én így aludtam.

Micucuka-szan arcán láttam, hogy egy kicsit elgondolkodik, de nemsokára, mint akinek akkor jut eszébe hirtelen, megkérdezte, hogy most is így alszom-e.

Nevettem, hogy dehogyis. Idétlen, heherésző hang tört fel a torkomból véletlenül, és úgy éreztem, a taknyom is vele jön, ezért gyorsan ellenőriztem az ujjammal, de csak képzelődtem. Ahhoz képest, amikor megérkeztem, sokkal jobban átjárta a testemet az alkohol, mintha összesűrűsödött volna, és minél többet beszéltem, annál mélyebbre jutottak a részecskéi a porcikáimban. Elnehezült a fejem és a szemhéjam is, de kellemes érzés volt vattaszerűvé válni, és mindenekelőtt amolyan boldogságszerűséggel töltött el az állapot, amelyben el tudtam távolítani magamat önmagamtól azáltal, hogy megszabadultam a szokásos belső feszültségemtől.

– Mostanában nem oroszlánál álmodom. Csak az előbb eszembe jutott, hogy régen így aludtam. Teljesen kiment a fejből ez az egész. Magamtól szerintem nem is emlékeztem volna, ha most nem beszélgetek önnel – mondtam lassan, bólogatva.

– Értem – bólintott Micucuka-szan is.

Aztán megkérdezte, hogy esetleg nem lenne-e jobb ötlet vizet innom inkább kávé helyett.

– Dehogy, jó nekem a kávé – válaszoltam mosolyogva, és azután még egyszer

elmosolyodtam. – Hát szóval nekem most ez véletlenül eszembe jutott, viszont sokkal, de sokkal több olyan emlékünks van, amire nem emlékszünk.

– Ez igaz.

– Akkor pedig mégis mitől emlékek az emlékek? – csóváltam töprengve a fejem, és összefontam a karom. – Mert hát csupa olyasmi, amire nem emlékszünk, de néhány dolgot azért fel tudunk idézni, meg időnként hirtelen beugrik egy s más, de azért a legtöbb minden kimegy a fejünkből, pedig mi van akkor, ha az elfelejtettek között van olyasmi, ami igazából iszonyúan fontos lett volna? – Mire idáig jutottam, már hirtelen nagyon viccesnek találtam, és hangosan felröhögtem. – Mégis mit lehet ezzel kezdeni?

Ha már egyszer rám jött, valamiért nem bírtam abbahagyni, és csak nevettem tovább.

– Különös – felelte Micucuka-szan hangtalanul nevetve, miután kivárta, míg befejezem a röhögést.

– Különös – mondtam én is nevetve.

Kiléptünk a kávézóból, és akárcsak a múltkor, egymás mellett lépkedve elsétáltunk az állomásig.

Az aszfaltot szinte fehérre festette a napfény, és úgy tűnt, mintha a távolságok feloldódnának a nagy fehérségben, aminek már a nézésétől is majdnem összeakadt a lábam. Nálam volt egy új termosz szakéval arra az esetre, ha kijózanodnék, de úgy tűnt, ezúttal nincs szükségem alkoholtólásra. Sőt olyan felszabadult érzésem

támadt, mintha a mellkasom végtelenül hatalmasra tágult volna, és a látható dolgok mind vidáman masírozva jártak-keltek volna rajta ki és be.

Úgy éreztem, ha kinyújtom a kezem, az ujjaim akármeddig elérnek. És az imbolygásom ellenére a lábam bárhová elvinne a fehéren fénylő aszfalton. Így éreztem magam, miközben Micucuka-szan mellett sétáltam. A kék égen, egy távolabbi irodaépület meg az előtte magasodó villanyoszlop között egy valószínűtlenül, ma született báránnyhoz hasonlóan pihepuha felhőt vettem észre. Megálltam, és rámutattam.

– Hihetetlenül pasztikus, ez eszméletlen.

Micucuka-szan felpillantott a szavaim hallatán, a kezével ernyőt formált, állát előretolva szemlélte egy ideig a felhőt, aztán megállapította, hogy tényleg.

– Úgy vakít.

– Úgy vagy így?

– Úgy vakít – taglaltam jól artikulálva a szavakat. – Túl erős a fény.

– Ja, hogy vakít, igen, valóban erősen süt a nap – hadarta Micucuka-szan, majd bólintott.

Utána csak álltunk ott egy helyben, és figyeltük az eget a gomolygó felhőkkel. Nemcsak a felhők tűntek annyira térbelinek, mintha nem is lennének igaziak, de az ég kékje is már-már nyugtalanítóan tökéletes volt. Foltmentes és teljesen sík, hibátlan kékség feszült felettünk.

– Miért kék az ég? – kérdeztem nemsokára Micucuka-szantól. – Mitől lesz ilyen a színe?

– A hullámhosszon múlik – mondta, továbbra is a kezével árnyékolva a szemét, miközben a felhőket vizsgálta. – A rövidebb hullámok könnyebben szétszóródnak. A kék fény rövid, így könnyen szóródik, ezért tűnik az egész égbolt ilyen nagynak.

– Aha – figyeltem Micucuka-szan arcélét. – Nem értem.

– Nem érti? – pillantott rám, és hangosan felnevetett. – Ezt gyakran mondják nekem – vakargatta meg az orra tövét. – Arról van szó tehát, hogy... A nap fénye nem egyszínű, hanem megszámlálhatatlanul sok szín alkotja.

– Megszámlálhatatlanul sok szín!

– Igen. Szóval mindenféle szín keveréke. És... például az olyan üres helyeken, mint a világűr, ahol nincs semmi, ami felfogná a fényt, hiába lenne akár a szemünk előtt egy fénysugár, mivel az emberi szem számára láthatatlan. Nem érzékeljük, amíg nem verődik vissza valamiről.

– Önmagában nem is látható?

– Nem – felelte Micucuka-szan. – Azért látjuk a dolgokat, mert fény éri őket, és a teljesen üresnek tűnő helyeken, például a légkörben is vannak molekulák, szóval leegyszerűsítve mi azt látjuk fénynek, ami azokról visszaverődik.

– Aha – mondtam.

– És a színeknél a hullámhosszok különbsége is

számít. Minél rövidebbek, annál kékebbnek látszanak, és minél hosszabbak, annál pirosabbnak. A napból érkező fény különféle részei közül csak a kék szóródnak könnyen szét. Ezért azok egyre csak terjeszkednek, és az egész eget hatalmasnak láttatják. Mint most.

Szótlanul néztem az eget, miközben próbáltam megtartani a hullámokon ringatózó fejemet. Micucuka-szan is ugyanúgy bámult felfelé egy darabig.

– ...És naplementekor még jobban szétszóródik a kék fény, amitől hangsúlyosabb lesz a kevésbé szóródó piros, és létrejön az a tipikus lángvörös esti látvány.

– A szóródás olyasmi, mint a hígulás, amikor felvizezzük a festéket?

– Hát, azt hiszem, nem egészen, de tulajdonképpen igen.

Egy többféleképpen értelmezhető naháttal elintéztem a választ, miközben egyre-másra Micucuka-szan arcélére pillantottam. Redőzetlen szemhéjú szeme sarkában kicsi, de jól látható sebhely éktelenkedett. A fülét félig eltakaró haja egy egészen kicsit elállt, és megállapítottam, hogy Micucuka-szan enyhén izzad a halántéka táján.

– Ami a színeket és a visszaverődést illeti – tette hozzá Micucuka-szan, miközben az út mellett nőtt, fogalmam sincs, milyen nevű fa tetejére mutatott. Meglepetten követtem az ujját a tekintetemmel. –

Például azokat a faleveleket azért látjuk, mert éri őket a fény, zöldnek viszont amiatt látjuk őket, szintén leegyszerűsítve, mert a levelek a zöldön kívül az összeset elnyelik a napfény végtelen sok színe közül, amiktől csak a zöld fényeket verik vissza. Persze pontosabban fogalmazva nem csak egyetlen színt vernek vissza, mindenesetre az emberi szem zöldnek érzékeli.

– A levelek elnyelik a fényt?! – nyögtem ki. – Fényt nyelnek?

– Igen. Nem csak a levelek... a lámpák meg a tévék, számítógépek képernyője más tészta, mert azok maguk világítanak, de minden más, aminek színe van, annak azért az a színe, ami, mert pont azt a színt nem nyeli el.

– Aha – bólintottam.

Micucuka-szan elgondolkodva nézett rám.

– Szóval minden látható szín gyakorlatilag maradék.

– Pontosan erről van szó.

– Mint a könyveknél – mondtam ki, ami éppen eszembe jutott.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Micucuka-szan.

– A könyveknél, szóval... hibátlan könyv nem létezik – mondtam. – Mindegyikben megbújik valahol legalább egy hiba.

– Mindegyikben?

– Igen – mosolyogtam. – Néha kezdem azt hinni, a könyvek azért léteznek, hogy a hibák DNS-ét

átörökölsék, annyira biztosan van bennük – bizonygattam.

– Igazán? – hüledezett Micucuka-szan.

– Persze csak akkor adom ki a kezemből, amikor már úgy érzem, nincs tovább, nem találok többet, mégis mindig marad bennük.

– És ezt mikor tudja meg?

– Valamikor kiderül.

– Egészen addig nem léteznek, amíg fel nem fedezik őket, de ott vannak, amikor rájuk találunk.

– Pontosan – bólintottam kimérten.

– De hát így... folyton csak a hibákat keresni, az olyan... – mondta Micucuka-szan, és látszott, hogy nagyon foglalkoztatja a kérdés – ...szóval nem nagyon rossz érzés? Hogy egészen biztosra veszi a hibákat, amelyeknek a nyomukba ered, amikor még azt sem tudja, léteznek-e egyáltalán.

– Hát, nem is tudom – billentettem oldalra a fejemet, továbbra is mosolyogva. – Hogy rossz érzés-e? Talán igen, talán nem. Fogalmam sincs. Annak tűnik?

– Nem – mondta Micucuka-szan. – Maga a hozzáállás nem ritka szerintem, hogy az ember előtt egy olyan cél lebeg, amiről eldöntötte, hogy igenis létezik, noha valójában nem tudja, mi a helyzet... Viszont a maga esetében ez nem valamiféle igazság vagy megoldás, hanem hiba vagy tévesztés... Csak szöveget ütött a fejembe, hogy ez mennyire lehet borzasztó.

– Hogy nincs remény? – nevettem. Nem, nem úgy gondolta, szabadkozott Micucuka-szan. – Hát, nem is tudom – csóváltam a fejem. – Már annyira régóta csinálom, hogy nem is rémlik, milyen, amikor nem ezzel foglalkozom.

Biciklicsengők hallatszottak egyre közelebbről, de szótlánul gyalogoltunk tovább, majd sebbel-lobbal néhány bicikli hajtott át közöttünk. Olyan lendülettel húzódtam félre, hogy megroggyant a térdem, megszédültem, és kis híján a virágágyásban kötöttem ki. Micucuka-szan megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Bólintottam, hogy igen, köszönöm.

– ...A reménytelenségről kérdezett az előbb, Irie-szan – vette fel újra a fonalat Micucuka-szan valamivel később. – De szerintem semmiképpen nem mondhatjuk, hogy egy halvány reménysugár sincsen, abban az értelemben, hogy mindig ott lebeg célként a könyv elkészülte.

Micucuka-szan arcára meredtem. Belenyilallt valami a szemembe. Valahol rövidet füttyentett egy madár. Még soha nem hallottam ilyen füttyszót.

Utána ki tudja, miért, egyszeriben mindketten elhallgattunk, mintha csak ez lett volna a jel, és nemsokára szinte ugyanabban a pillanatban tovább is indultunk. Én félig lemaradva haladtam Micucuka-szan mögött, és most is a hátát néztem menet közben, mint a múltkor. Addig-addig nézegettem a sportcipője megfogatkozott sarkát, a

táskáját, ami néhol felfeslett, és cérnák lógtak ki belőle, meg a járásmódját, a válla formáját, a nyaka hosszát, hogy egykettőre meg is érkeztünk az állomásra.

Szó nélkül ki-ki megvette a maga jegyét, bementünk a jegykezelő kapun, és ahol kettévált az utunk, Micucuka-szan elővett a táskájából egy könyvet, mint akinek épp akkor jutott eszébe, és felém nyújtotta.

– Már majdnem elfelejtettem. Hiába találkoztunk volna ma, ha nem adom oda – tartotta kezében a kötetet, és visszatette a táskát a vállára. – Ahogy az e-mailemben is említettem, ez jó kis könyv. Mert mondta, hogy szereti a fényt.

Két kézzel átvettem az átlátszó nejlonzacskóba bugyolált, viszonylag vaskos könyvet, egy darabig tanulmányoztam a címlapját, majd fejet hajtva megköszöntem, hogy kölcsönadja, és nagy gonddal, fektetve helyeztem el a táskám alján.

– Ó, ezt magának adom. Nekem két példány volt belőle.

Micucuka-szan a kezével jelezte, hogy csak tessék, majd kicsit felemelte a jobb kezét, és intett, hogy akkor viszlát, sarkon fordult, és csakúgy, mint a múltkor, egyenesen elindult a lépcső irányába. Figyeltem távolodó alakját. Figyeltem távolodó alakjának részleteit, ahogy a szokásos bézsszínű pamutnadrágjának kicsit felgyűrődik az alja, és kilátszik a fehér zoknija, hogy a bal vállát kissé

lejjebb tartja, így az egész teste mintha enyhén oldalra dőlt volna, hogy a nadrágjába tűrt pólója furán kipúposodik deréktáján, és ez mind apránként távolodott tőlem. Ahogy befordult a sarkon, hogy felmenjen a lépcsőn, vetett rám gyorsan egy pillantást, és egy egészen kicsit bólintott, majd eltűnt a fordulóban, mielőtt fejet hajthattam volna neki.

Én, akárcsak a múltkor, a kosztól elszürkült fehér falat bámultam a folyosó végén még azután is, hogy Micucuka-szan elillant onnan. Nemsokára a fenti peronoknál bementék, hogy szerelvény érkezik, majd fülsiketítően megszólalt a vonatindulást jelző síp, és utasok kezdtek szállingózni lefelé. Jó ideig csak álltam ott egy helyben, miután elment a vonat, amelyre Micucuka-szan felszállt, és a falra meredtem, amit pedig nézhettem akármeddig, mert még véletlenül sem rajzolódott ki rajta az égvilágon semmi.

* * *

Augusztusban, a halottak ünnepe utáni hétfőn felhívott Hidzsiri.

Vidám hangon csivitelte, hogy emberemlékezet óta nem volt ilyen igazi szabadsága, de amúgy hogy vagyok.

– Jól.

– Hát, annyiban szerencsém volt, hogy több

napot ki tudtam venni egyben, de azért ez az *o-bon* időszak durva. Minden tök drága, mindenütt tömegnyomor van, még annál is rosszabb, mint amire számítottam. Jövőre tuti kihagyom.

Hidzsiri, mint megtudtam, egy ötéjszakás, hatnapos úton volt Ko Szamujon.

– Hol is van az a sziget, Thaiföldön?

– Ott, ott. Bangkoktól még repülővel kell menni. Azt hittem, közel van, de nem.

– Jé.

– Viszont arra pont jó a hely, hogy az ember ne csináljon semmit, csak nézzen ki a fejéből. – Hallottam, hogy halkan ásít egyet.

Valamiért kedvem támadt rákérdezni, hogy egyedül ment-e, de valahogy nem jött ki a számon, és csak hallgattam, ahogy mesél az elefántról, amin lovagolt, meg az ottani kozmetikai élményeiről.

– Indulás előtt meg pont egy Thaiföldön játszódó könyvet szerkesztettem. Egy regényt. Elég nehéz témája volt, és fontos szerepet kapott benne egy elefánt. Engem az ilyesmi nem igazán szokott zavarni, de ha netalántán mégis, akkor sem akar az ember alapesetben annyira elefántogolni, hogy elmenjen érte Thaiföldre, nem? Ezért nem volt hozzá sok kedvem, de akivel voltam, ki akarta próbálni, szóval felültünk. Hihetetlenek ezek az elefánthajcsárok. Döfködik azzal a kihegyezett piszkavassal az elefánt fülét, úgy irányítják. Hogy merre menjen, meg milyen gyorsan. Jó, nyilván

vastag a bőre, úgyhogy gőzöm nincs, mennyire fájhat neki, de azért vérzik is, meg minden, és az elefánt, ugye, nem tud beszélni, meg egyébként se megy sokra a magunkfajta hülye turisták pénzével, na de a lényeg, hogy jól elkenődtem, amíg ott üldögéltem rajta.

– Kikészített?

– Hát ki – sóhajtott Hidzsiri. – De tisztában vagyok vele, hogy fölöslegesen sírok itt, ha egyszer ottani mércével mérve marha sok pénzért fölszálltunk egy elefántra, pedig igazán tökmindegy lett volna, hogy befizetünk-e rá, vagy sem.

– Az, akivel mentél, miért akarta annyira kipróbálni?

– Tudom is én? Csak úgy, olyan miért is ne alapon, gondolom. Biztos úgy volt vele, hogy ha már van rá lehetősége, akkor emléknek jó lesz. Ennyi. Azt hiszem, mindenhez ilyen pozitívan áll hozzá. Mondjuk ez most úgy hangzik, mintha dicsérném, hogy hű, de nagyon finom, érző lélek, pedig dehogy, csak egyszerűen vannak ilyen emberek, akik alapból ilyen derűlátónak vannak huzalozva. Akiknek egyszerűen nem okoz fejfájást semmi. Úgy születnek, hogy eleve fel vannak tankolva egy nagy adag pozitivitással, elképzelni sem bírom, honnan szerzik. A pasi, akivel voltam, pont ilyen. Jó, mondjuk attól is hülyét kapok, ha valaki minden létező dolgot halál komolyan vesz, szóval tulajdonképpen még jól is jártam vele

valószínűleg.

– Régóta jársz vele? – kérdeztem egy halk sóhaj után.

– Mi? – kérdezte döbbenten Hidzsiri, aztán nevetett. – Nem járok vele. Ez nem olyan pasi.

Ja, jó, feleltem, aztán elhallgattam. Hidzsiri megint ásított egyet, majd sóhajtván panaszkodott, hogy egy ideje hiába alszik akármennyit, folyton kialvatlan, pedig elvileg már régen elmúlt az időeltérésből adódó fáradtsága, aztán a nyaraláskor evett garnéla hihetetlenül óriási méretéről és alacsony áráról, illetve az elkészítési módjáról kezdett mesélni.

– Miért nem jártok? – próbáltam egy kis idő múlva feltűnésmentesen szóba hozni a kérdésemet, mint egy teljesen jelentéktelen dolgot.

– Mármint ezzel a pasival? – kérdezett vissza értetlenkedve Hidzsiri. – Hát mert nem úgy szeretem, hogy járnunk kéne.

– Nem?

– Nem hát.

– Akkor hogy szereted? – szorítottam a fülemhez a mobiltelefonomat, és kimentem a konyhába, kinyitottam a hűtőt, kivettem egy három és fél decis dobozos sört, és ott helyben megittam egy lendülettel legalább a felét.

– Hogy hogy? Hát nem olyan véresen komolyan, vagy hogy mondjam – magyarázta Hidzsiri. – De amúgy a mi korunkban már amúgy sem kezdődik

egy kapcsolat úgy, hogy egymásba szerettek, vagy eleve hogy ez felmerül, és megbeszélnétek egymással, nem? Még mielőtt bármit is szavakba öntenétek, már megvan a kapcsolat, vagyis hát azon kívül nemigen van más. Nem úgy megy, mint tinikorunkban, mert mégis mi értelme lenne fogadkozni egymásnak, vagy akármi? Bár nyilván nem könnyű néha definiálni, hogy egy bizonyos illetővel akkor most járok-e, vagy sem. Pláne ha valaki házasságban gondolkodik, mondjuk. Egyébként pedig néha kifejezetten jó, ha nem vagy valakibe fűlig belezúgva.

– Hogyan jó?

– Sokféleképpen – felelte Hidzsiri. – De nagyvonalúbb tudsz lenni a másikkal szemben, nem?

– Nagyvonalúbb?

– Nem, nem ez a jó szó. Ez most úgy hangzott, mintha magas lóról beszélnék, de a lényeg, hogy megkíméled magad attól, hogy mindenféle macerás dolgon kelljen agyalnod. És a másik sem tud igazán megsebezni. Elég, ha csak a vidám dolgokat osztjátok meg egymással.

– Erre nem lehet azt mondani, hogy jártok?

– Beléd meg mi ütött ma? – kérdezte Hidzsiri fellelkesült hangon. – Még soha nem haraptál rá az ilyen témákra. Történt valami?

Behorpasztottam a dobozt, amiben még maradt sör, és csak annyit mondtam, hogy nem, semmi,

aztán leültem a kanapéra, és átvettem a mobiltelefont a bal kezembe.

– Mondjuk, nálam az van, hogy már ezzel az egész járásdologgal nemigen tudom, hányadán állok. Meg egyébként ha van is valaki, akit szeretsz, az már külön lapra tartozik, hogy igazi értelemben véve lehet-e vele kapcsolatod, vagy sem.

– Kapcsolatod?

Hidzsiri szipogott egyet.

– Hiába vagy belezúgva valakibe, még nem biztos, hogy ő is hasonlóan fog érezni irántad, és egyáltalán semmi garancia, hogy jó ötlet komolyra fordítani a dolgokat. Hülyén hangzik, hogy kompromisszum kell, mindenesetre én azt mondom, hogy nem feltétlenül rossz csak *eléggé* szeretni valakit és *eléggé jó* kapcsolatban élni.

Miközben fejben elismételtem Hidzsiri szavait, minden cél nélkül felálltam, aztán visszaültem a kanapéra.

– Gőzöm nincs, hogy most ez a harmincnégy év sok vagy kevés – folytatta Hidzsiri. – De ha elfogadjuk, hogy vannak bizonyos életbölcösségek, akkor az egyik biztosan az, hogy úgy általában ne vegyünk komolyan semmit.

– Úgy általában?

– Aha. Persze ha már éljük az életünket, akkor nyilván adódnak helyzetek, amikor kénytelenek vagyunk felfüggeszteni ezt a szabályt, de szerintem igyekezni kell korlátozni az ilyen alkalmakat.

Ezután Hidzsiri elröhögte magát, hogy persze mióta világ a világ, ezt már megmondták egy csomóan akárhányszor, de hozzátette, hogy attól még szerintem igaz.

– Én különben sem érek rá a szerelemre, annyi fontosabb dolgom van. Lehet, hogy idétlenül hangzik, de különben sem nagyon tudom hova tenni ezt a szerelemdolgot.

Megint többértelmű választ adtam, letettem a padlóra a kiürült sörösdobozomat, és bólintottam.

– Nemcsak a szerelemmel nem tudok mit kezdeni, hanem a saját érzelmeimmel is hadilábon állok – mondta Hidzsiri.

– Az érzelmeiddel?

– Aha. Már nem is tudom, mióta. Nem emlékszem, és nincs is kedvem visszaemlékezni rá, de velem gyakran előfordul, hogy fogalmam sincs, az érzelmek, az érzések, a hangulat, meg az összes ilyesmi honnantól a sajátom, és honnan másoké.

Számhoz emeltem a kiürült sörösdobozt, és óvatosan rágcsálni kezdtem a peremét, miközben Hidzsirit hallgattam.

– ...Érted, lehetsz boldog vagy szomorú, vagy parázhatsz valamin, meg mit tudom én. Mondjuk nézed a tévét, hogy jaj, de jó, meg eszed a garnélát, és hű, de finom, vagy akármi. De bennem mindig ott van, hogy ezeket hátha csak idézem valami szövegből, amin dolgoztam vagy munka miatt elolvastam. Szóval nem vagyok biztos abban, hogy

amit érzek valamivel kapcsolatban, azt tényleg én érzem. Félek, hogy csak idézem, amit valaki valamikor leírt, vagy nem is kell, hogy írott legyen, lehet valaki szövege egy filmben, vagy bármilyen más megnyilvánulás, szóval a lényeg, hogy valaki másé.

– Idézed?

– Igen. Mivel nem a sajátom.

– Szóval hogy hihetetlennek tűnik, ami történik veled?

– Nem. Nem egészen. Pont azért érzem magam olyan hülyén, mert nagyon is velem történnek a dolgok – mondta Hidzsiri. – Valósnak tűnik minden, és tőlem is függ, mi hogyan alakul, ezért van káosz a fejemben. Valahogy képtelen vagyok teljes egészében elhinni. Minden érzésem meg gondolatom kapcsán azon agyalok, hogy akkor ez most mi is lehet pontosan. Minden egyes alkalommal, amikor valami megmozdít bennem valamit, akkor egyrészt elkenődöm, másrészt úgy érzem, mintha jól felültettek volna... hogy csak ennyi volt igazából az élet, amit élni véltem, mióta az eszemet tudom, csak nekem nem tűnt fel... legalábbis én így érzem.

Bólintottam.

– Na és akkor rám tör, hogy ezt a „mindent csak idézek valahonnan, semmi sem a sajátom” érzést is csak idézem valahonnan, szóval kész – nevetett fel ekkor már hangosan Hidzsiri. – Hol van itt még a

szerelem meg egyebek, ha egyszer az ahhoz szükséges érzelmek sem nyugszanak úgymond szilárd alapokon, vagyis hát inog az egész tákolmány. Kizárt, hogy ilyen állapotban bárkivel is komoly kapcsolatot tudnék kiépíteni.

– De a munkádat... azt komolyan gondolod – vetettem fel.

– Aha – felelte Hidzsiri. – Viszont annak csak ránézésre van köze az emberekhez, igazából nincs. Rendszerek kérdése, vagy hogy mondjam. Szimplán a helyzet függvénye minden. Emiatt előfordulhat, hogy felhúzó magam, de megbántódni biztosan nem fogok. Nekem jár ugyan a szám, de e téren kőkemény vagyok, és nem hagyom magam. Semmi sem tud sebet ejteni rajtam. Egyáltalán nem. Persze azt nem állítom, hogy a munka kapcsán ne merülne fel bennem, hogy az ilyen-olyan érzéseim csak idézetek. Baromira annak érzem őket, sőt azok is szerintem. De pont ezért tartom ezt egy fontos területnek, amit komolyan kell vennem. Az ember nem tud mindennel ugyanolyan mértékben törődni, még az ötlet is teljesen abszurd, mindenesetre nekem ez az, amire fókuszálnom kell. Az a piti kis felindulás olyan esetekben, amiről egyszer meséltem... pitiánernek nevezem, de az olyan harag egyszerre az én személyes problémám is meg nem is, szóval annál abszolút nem gond, ha nem belőlem ered, vagyis hát muszáj idézetnek lennie, az a lényege. Az valaki valamikori dühe,

ingerültsége, és pontosan azért tudok én folyamatosan pufogni rajta, mert egyértelműen másvalaki érzése.

– Tehát jogos felháborodás... tulajdonképpen? – nyitottam ki a hűtő ajtaját, de némi hezitálás után lemondtam a sörről, és kivettem az üveges szakét, amin megakadt a tekintetem, a mobiltelefont az állam alá szorítva letekertem a kupakját, és ittam belőle egy kortyot.

– Még véletlenül sem – nevetett Hidzsiri. – Az én kis langymeleg befőttlétemben szóba nem jöhet ilyesmi. Sok mindent összehordtam itt neked, de a lényeg, hogy nekem egyszerűen nem tetszik, bárki érzelmeiről legyen is szó.

Utána Hidzsiri elmesélte többek között, hogy ugyan nem gondolják túl a kapcsolatukat azzal a férfival, akivel elutazott, ennek ellenére egyre nagyobb strapának érzi vele lenni, és jobbnak látja záros határidőn belül lapátra tenni majd; meg azt is, hogy bár vannak még néhányan, akikkel lefeküdhet, vagy elmehet enni valami finomat, mindig beigazolódik, hogy tényleg nem tulajdonít túl nagy jelentőséget ennek az egésznek; meg hogy amikor bement a nyaralás után a céghez, éppen állt a bál, mert egy író és egy lektor nagyon durván összerúgta a port.

Miközben Hidzsirit hallgattam, Micucuka-szan távolodó alakján járt az eszem, ahogy a jegykezelő kapukon túli lépcső felé halad az állomáson.

Behunytam a szemem, hogy felidézzem az arcát. Az egész arcát beborító ráncokra, köztük a kissé élesebben kirajzolódó szarkalábakra és a mellettük látható picike hegre gondoltam. Meg a nem igazán jellegzetes, se nem mély, se nem magas hangjára. Akármennyit kutakodtam a fejemben, ezt a három dolgot tudtam csak előhívni róla.

Lassan ráébredtem, miközben Hidzsirit hallgattam, hogy tulajdonképpen fogalmam sincs, Micucuka-szan hány éves, mi az utóneve, hol lakik, és mikor látom legközelebb.

Harmadikos gimnazista koromban szexeltem először.

Egy kifejezetten jellegtelen, átlagos állami középiskolába jártam, olyan gyerekek közé, akik nem tanultak különösebben jól, de azért nem is annyira rosszul. Mióta az eszemet tudom, nehezemre esett emberek között lennem és másokkal beszélnem, és noha nem fordult elő, hogy valaki ezért a tulajdonságomért megutált volna, természetesen egyre kevesebb osztálytársam állt szóba velem, hacsak nem volt muszáj.

Végzősként, harmadikban, amikor újraosztották az osztályokat, összekerültem Hajakava Norikóval.

Ő a vonaton általában olcsó zsebkönyveket olvasott, és mindig hófehér zokni kandikált ki súlyosnak látszó szoknyája alól. Mindig csak láttam, de soha nem beszéltem vele, viszont halványan megmaradt bennem, hogy a lábához tett sötétkék iskolai sporttáskáján nem lógott semmi, ellentétben a lányok többségével, akik előszeretettel díszítették mindenféle zörgő kulcstartóféleséggel az övéket.

Miután osztálytársak lettünk, apránként szóba elegyedtünk, ha összetalálkoztunk a vonaton vagy a

peronon, és nemsokára azon kaptuk magunkat, hogy már oda-vissza együtt megyünk. Noriko halk szavú volt, a hangja mindig olyan furán reszketett, mintha valahonnan fújná a szél, amiért kiskora óta mindig cikizték is, és elmondása szerint ez még akkoriban is annyira zavarta, hogy nem szívesen beszélt.

– Elég fontos dolog a hang – mondta kissé elmosolyodva.

– Jó, de azért nem annyira, amennyire te gondolod – feleltem.

– Hát... most már egész normális, de kiskoromban sokkal... iszonyúan karcos volt a hangom, meg mintha süvítve eresztett volna valahol a levegő, szóval komolyan nagyon furcsán szólt.

– Énekelni nem is szoktál? – kérdeztem rá.

Erre Noriko gondterhelt arccal bámult rám, és fölnevetett.

– Semmi sem áll tőlem távolabb, mint az éneklés... Egyrészt semmit sem tudok elénekelni, másrészt gőzöm sincs, hogy kell. Soha életemben nem is próbáltam.

– Egyszer sem? – lepődtem meg.

– Egyszer sem... De tényleg, vizsgákon sem szoktam – mondta Noriko, miközben a füle mögé simított egy arcába lógó hajtincset. – Biztos valami hangszalag-elváltozásom van.

A vonaton zötykölődve megpróbáltam

elképzelni Noriko vékony kis hangszálait a fehér gallér mögött, de fogalmam sem volt, hogy néz ki egyáltalán egy hangszál, és hol található pontosan.

Noriko egyke volt, és a családjá egy elég nagy, pulóverekre specializálódott gyárat üzemeltetett. Mesélte, hogy néha segít megtervezni a díszítésre használt kis figurákat, és megmutatta néhány rajzát a füzetében. Rotring ceruzával halványan körvonalazott állatokat láttam, mindegyiknek füle volt, és minden lap egészen elszürkült a sok radírozástól.

– Főleg nénik veszik a pulóvereinket – magyarázta Noriko. – Vagyis hát kizárólag nénik veszik. Tudod, van az a pulóvertípus, amiből rengeteget árulnak a nagy szupermarketek ruharészlegén... Na, mi olyat gyártunk, ami hegyekben áll ezeken a helyeken.

– Tényleg?

– Aha. Ráadásul elég jól fogy. De a szimpla pulóvereknél kelendőbb, amelyiken van legalább valami picit díszítés. Szerintem a nénik attól úgy érzik, hogy többet kapnak a pénzükért.

– Nem akármilyen, hogy tudsz ilyeneket tervezni. Én nem tudok rajzolni – vallottam be őszintén, mire Noriko sóhajtvá felnevetett, és fel sem pillantott a nyitott füzetéből.

– Jaj, hát lényegében bármi megteszi. De tényleg. Eger vagy macska vagy tigris vagy akármilyen. Annyi kell, hogy legyen rajta valami... Azt már nem nézi

senki, hogy mi az, és nem is érdekel senkit.

– Nem?

– Én nem is csinállok nagy ügyet a dologból, mindenből teszek bele egy kicsit. Nyulat, macskát, egeret, tigrist, lovat, birkát... Mindig olyat rajzolok, ami ha akarom, ennek, ha akarom, annak látszik.

– Az se lehet könnyű – mondtam, és a füzetére meredtem.

Egy ideig nem beszéltünk, csak mindketten az állatrajzokat nézegettük. Mindegyik nyakában vékony egyenmasni volt.

– De hidd el, viszik, mint a cukrot. Neked hány pulóvered van? – kérdezte Noriko.

– Nincs olyan sok. Kettő vagy ilyesmi szerintem.

– Gondoltam... De hiába, a pulóverekre folyamatosan van kereslet. Nem is kicsi. Nem telik el nap anélkül, hogy valakik ne vennének maguknak pulóvert. Pedig szerintem már nincs ember a földkerekségen, akinek ne lenne. Én... ahogy elnézem hétről hétre azt a nagy pulóverhegyet, amit kitolnak a gyárunkból, mindig elképedek. Egyszerűen nem fér a fejembe. El se nagyon tudom képzelni, hogy abban a tömbben minden egyes darabnak emberi test formája van, és mindegyikre árcédula kerül... és elszállítják valahová, ahol sorba rendezik, valaki meg fogja venni, és valaki fel fogja venni őket, miáltal beépülnek azoknak az ismeretlen embereknek az életébe.

– Aha – bólintottam.

– De mégiscsak ezeken nőttem fel – nevetett Noriko. – Abból él a családom, hogy az emberek nevesincs figurákkal díszített olcsó pulóvereket vásárolnak nap mint nap.

– Lehet, hogy az anyám is olyat hord – vihogtam.

– Legközelebb nézd meg, van-e rajta figura – javasolta Noriko, és ő is vihogott.

– Amúgy a pulóvergyárosok... a telet még értem, de mit csinálnak nyáron? – kérdeztem, mert hirtelen rájöttem, hogy ez nem egyértelmű.

Noriko döbbenten nézett rám:

– Természetesen nyári pulóvereket. Bőven van rá igény. Nyári pulóvert, mi mást?

Nem sokkal ezután egy sötétkék, macskarátétes pulóvert kaptam Norikótól. Nekem is ilyen van, mondta halk, rekedt hangján, és mosolygott. Én viszonzásképpen rengeteg vívódás után a közeli trafikban választottam neki egy körömcsipeszt. Amikor már lehűlt az idő, az ingem fölött hordtam a pulóvert, és néha iskolába is abban mentem. Még azután is jó sokáig használtam, hogy elballagtunk, és már nem találkoztam többé Norikóval. Mi soha nem futottunk össze iskolán kívül, nem is mentünk együtt sehova; és noha a kapcsolatunk csupáncsak a jövet-menet folytatott ártatlan csevegésre korlátozódott, attól még Noriko volt az első lány, akit a barátnőmnek nevezhettem.

Egyik nap tanítás után kiviharzottam a teremből, mert tudtam, hogy Noriko a kapunál vár rám, és kis híján frontálisan összeütköztem Mizuno-kunnal. Ugyanabba az osztályba és ugyanarra a kalligráfia-szakkörre jártunk, de nem emlékeztem, hogy valaha váltottam volna vele akár egy szót is.

Bocs, vetettem neki oda, és már mentem volna tovább, amikor mondott nekem valamit. Mivel nem értettem, mit, nem válaszoltam, mire ő megismételte, hogy abbahagytam-e. Egészen addig soha egy épkézláb mondatot nem beszéltem vele még, és fogalmam nem volt, mit kérdezett, és mit kéne válaszolnom, ezért csak lecövekeltem az ajtóban, mint aki megkukult.

– A szakkört – mondta, és egyenesen rám nézett.

Harmadikban viszonylag az év elején elmaradoztam a kalligráfia-szakköréről, amire két éven át ímmel-ámmal jártam. Különösebb oka nem volt, de valahogy nem akarózott odamennem. Ez másokkal is előfordult már, és szinte senkit nem zavart, se a tanárt, se a diákokat. És egyébként sem jutott volna eszembe, hogy bárkit is érdekel, megjelenek-e a foglalkozásokon, vagy sem, ezért nagyon meglepett, amikor kiderült, hogy Mizuno-kun arra kérdezett rá.

– Aha – bólintottam, mire Mizuno-kun azt felelte, hogy oké, és bement a terembe.

Mizuno-kun nagyon jól nevelt gyerek volt.

Keveset beszélt, az arcáról nemigen lehetett leolvasni semmit, és szerintem sohasem láttam nevetni. Nem vegyült a többi fiú közé zajongani meg hülyéskedni, a szünetekben csak egy hasonszórú fiúval láttam beszélgetni a terem sarkában. De ettől még nem volt elszigetelődve az osztályban, meg nem is piszkálták, vagy ilyesmi, hanem az a típus volt, aki bejárhatott minden áldott nap egyetlen hiányzás nélkül, vagy hiányozhatott akár egy teljes hónapot engedély nélkül, még csak szót sem ejtettek róla – tehát abba a kategóriába tartozott, mint én vagy Noriko.

Egy hónappal azután, hogy a tanterem bejáratánál először megszólított, egyszer csak egy este felhívott telefonon. Pont én vettem fel. Ugyanúgy meglepődtem, mint korábban, mindenesetre kicseréltem a telefonhoz tartozó másik, vezeték nélküli készülékre a kagylót a kezemben, és visszamentem a szobámba. Mizuno-kun bevallotta, hogy nincs különösebb mondanivalója, csak meglátta a számomat az osztálynévsorban, és gondolta, felhív.

Nem mintha alaposabban megfigyeltem volna addigra a hangját, vagy pontosan emlékeztem volna rá, de olyan természetellenesen mélyen szólt a hang, ami a vonalon elért hozzám, hogy úgy éreztem, a fülemhez szorított telefon nem az osztálytársammal, hanem egy vadidegennel köt össze. Annyira lebénított a hirtelen hívás, hogy alig

tudtam kinyögni valamit, de Mizuno-kun is csak hallgatott nagyokat. Maratoni hosszúságú csend után, amiről azt hittem, az örökkévalóságig eltart majd, Mizuno-kun kibökte, hogy aznap egy egyetemi tájékoztató napon járt. Sőt, a campushoz közeli állomáson látta a matektanárunkat, akit tavaly áthelyeztek egy másik iskolába. A szőnyegen ülve a falnak dőltem, és semlegesen reagálgattam, aztán vagy tíz percig folytattuk ezt az akadozó beszélgetést, amikor egyszer csak közölte, hogy most leteszi. Jó, feleltem, és vártam, hogy majd mond valamit, de csak hirtelen megszakadt a vonal.

Attól fogva szokásává vált, hogy hetente egyszer felhív.

Nem mintha megbeszéltük volna, de íratlan szabályként nagyjából rögzült, hogy szerda este nyolc körül keres, én pedig igyekeztem az idő tájt a telefon közelében lenni, és rögtön felkapni a kagylót. Kezdetben mindketten sokszor elnémultunk, de ahogy belejöttünk, egyre rövidebb időközökkel válaszoltunk a másik szavaira, és bár semmi különösről nem beszéltünk, azért képesek lettünk vicceket szőni a mondandónkba, és igen ritkán ugyan, még nevetni is. Addig-addig, hogy kissé mintha izgalommal vártam volna a hívásait, és úgy három hónappal az első telefon után másfajta vonzaltszerűséget kezdtem érezni Mizuno-kunnal szemben, mint amilyet Norikóval kapcsolatban tapasztaltam.

Csakhowy Mizuno-kun a leghalványabb jelét sem mutatta mindennek az iskolában.

A telefonban mindig mesélt nekem a kedvenc zenéiről meg a legfrissebb olvasmányélményeiről, az én szerepem pedig kimerült annyiban, hogy meghallgattam, viszont az iskolában nemhogy szóba nem állt velem, de a tekintetemet is kerülte. Persze ez a telefonbeszélgetések előtt is így volt, szóval elképzelhetőnek tartottam, hogy talán ez lehet a természetes viselkedés, de akármennyire jelentéktelen mértékben is, tagadhatatlanul megváltozott a viszonyunk, emiatt nem tudtam elvonatkoztatni a gondolattól, hogy valamiféle szándék lappang amögött, ahogyan Mizuno-kun bánik velem, viszont attól még szerda esténként rendszeresen felhívott, amitől minden alkalommal zavarba jöttem.

Norikónak sem árultam el, hogy rendszeresen beszélünk Mizuno-kunnal telefonon.

Nem mintha megtiltotta volna, csak féltem, rossz néven venné, ha megtudná, hogy elmondtam valakinek. Meg egyébként is elképzelhetetlennek tartottam, hogy Noriko és köztem fiúkra terelődjön a szó, így nem is igen lett volna alkalmam elkotyogni.

A nyári szünetben is töretlenül folytatódtak a telefonálások. Mindig Mizuno-kun keresett, én egyetlenegyszer sem hívtam őt. Augusztus végén megbeszéltük, hogy felmegyék hozzájuk. Azt

mondta, meghallgathatok egy ritka lemezt, amit nagy nehezen szerzett valahonnan.

Busszal mentem, két átszállással, míg elértem egy megállóba, aminek a nevét sem hallottam soha, és kicsit rám tört a félsz, miután magamra hagyott a busz, hogy ilyen messzire jutottam. A buszmegálló repedt falán lógó óráról megtudtam, hogy negyedórával hamarabb érkeztem a megbeszélthez képest, ezért leültem a padra, amin itt-ott már lemállott a festék, hogy megvárjam Mizuno-kun érkezését. A környéken nemigen járt senki, az a néhány ember, aki leszállt, mind elment már a dolgára, és aztán egyedül maradtam.

A megálló mellett kialakított virágágyás, a sok ottfelejtett bicikli meg az aszfalt mind fehérre mosódott az erős nyári fényben és forróságban. Ehhez jött még a kabócák lankadatlanul duruzsoló kórusa.

Az augusztusi ég annyira makulátlanul tiszta és felhőtlen volt, hogy már-már nézni is fájt.

Ahogy ültem ott a kék ég alatt és a fehérség közepette, egyre levertebbé váltam. Legszívesebben azon nyomban haza is mentem volna, anélkül hogy találkozom Mizuno-kunnal, de addigra már valószínűleg eljött otthonról, és úton volt felém. Elfordultam ültömben, rákönyököltem a pad támlájára, és homlokomat a tenyeremre támasztva próbáltam megtartani elnehezülő fejem súlyát, miközben lehunytam a szemem.

Éreztem, hogy van valaki a közelemben, ezért felnéztem, és láttam, hogy ott áll tőlem néhány lépésre Mizuno-kun fehér, galléros pólóban és bézsszínű nadrágban. A pólója mellrészén volt egy kerek elszíneződés, ami a fények hatására tátongó lyuknak tűnt. Iskolán kívül és egyenruha nélkül ekkor láttam először Mizuno-kunt, és teljesen az volt az érzésem, hogy egy vadidegen férfival találkozom, akivel addig még soha. De az arcát jól ismertem az iskolából. Kissé kiálló arccsont, redőzetlen szemhéjú szem, enyhén hegyes áll. Észrevettem, hogy a homloka körül az izzadságtól felpöndörödtek a hajszálak. Hallottam Mizuno-kun hangját, ahogy a nevemen szólít: Irie-san!, és reflexszerűen felálltam. Mizuno-kun alacsonyabbnak tűnt, mint máskor.

Miközben végigmentünk a szebb napokat látott rövid bevásárlóutcán, ahol a rolók többsége le volt eresztve, Mizuno-kun megjegyzéseket fűzött az üzletek némelyikéhez. Ide járt régen makettépítőket venni. Itt lehet előhívatni a fényképeket. Az ott egy volt kisgimnáziumi évfolyamtársáék könyvesboltja. A nap fent járt az ég legeslegtetején, ahol semmi sem állt az útjába, és egyre erősebben tűzött, én pedig séta közben bólogattam Mizuno-kun megjegyzéseire. Annyira meleg volt, hogy szinte beleszédültem. Undorítónak találtam, hogy a szandálomban csúszkál a lábam az izzadságtól.

Úgy tíz percig családi házak között haladtunk, mire elfogyott a betonút, és egy enyhén lejtős földútra értünk. Jobb kéz felől felbukkant egy sintó szentély; miközben elhaladtunk mellette, számolgattam a kerítése fölött kifelé burjánzó hatalmas fák vetette sötétkék árnyékokat, majd átkeltünk egy megkérdőjelezhető létjogosultságú lámpánál, majd egy kis csatorna felett átívelő kőhídon, és amikor már szántóföldek meg fóliaházak meg üres telkek kezdtek feltűnedezni, Mizuno-kun előre felé mutatott, és szólt, hogy az a házuk.

Sima, kétszintes családi ház volt, csupán a miheztartás végett egy kis kapuval, amellet pedig egy csomó különböző méretű cserepes növényvel. Némelyik virágzott, másokban kiszáradt fűfélék voltak, vagy pusztán föld. Mizuno-kun kinyitotta az ajtót, és belépett, én pedig követtem. Amint behúztam a hátam mögött az ajtót, egy pillanatra igazi sötétségbe borult a lakás, és beletelt egy kis időbe, mire hozzászokott a szemem. Mizuno-kun meghagyta, hogy menjek fel az emeletre, majd benyitott egy ajtón közvetlenül mellettünk, és átment egy másik helyiségbe. Alig bírtam levenni a szandálomat, mert a máskor olyan könnyen kifűzhető pánt beakadt a kapocsba. Az ujjaimra összpontosítva bővöltem a kapcsot, és ahogy előrehajoltam, hirtelen előntött az izzadság, és a cseppek mind az arcom irányába csurogtak,

csöpögtek lefelé az orrom hegyéről, és sötét foltokat hagytak az előtér padlóján.

Mizuno-kun szobájában egy nagy könyvszekrény, egy íróasztal és amellet egy komód állt. Krémszínű függöny lógott az ablak előtt. Mizuno-kun a nagyjából hat tatami alapterületű szobát katonás rendben tartotta; asztalán egy állványon néhány szótár és egy ceruzatartó, mellettük nagy, ezüstsínű óra. A szomszéd szobából hozott nekem egy ülőpárnát, én azon ültem, Mizuno-kun pedig az íróasztalszéken, és átlátszó pohárból füstölt árpateát ivott. A pohár pereméhez verődő jégkockák zörgésén kívül pisszenés sem hallatszott. Néma csend ült a házon, és úgy tűnt, rajtunk kívül nincs ott senki. A szobát egyre jobban betöltötte a számomra idegen lakás szaga, a forróság és a párás levegő, folyamatosan izzadtam a ruhám alatt, és a műszálas anyag szorosan rátapadt a hátamra meg a combomra. Hiába kerestem a falon, nem láttam klímaberendezést, ezért kértem Mizuno-kunt, hogy adjon egy papírlapot vagy bármit, amivel legyezhetem magam, mire ő benyúlt a behúzott függöny szárnyai között, és kinyitotta az ablakot, aztán ideadott egy könyvek közé szúrva tartott legyezőt a polcról.

Valamivel később elővett egy kartondobozt az asztala alól, kiválasztott egy lemezt, és megmutatta. Én a borítót néztem, amelynek teljes felületét

hieroglifaszerű mintával rajzolták tele, Mizuno-kun pedig kinyújtotta a kezét, ujjával végigsimított rajta, és közben elmondta, hogy ez egy nagyon nehezen beszerezhető, igazi ritkaság. Aztán lelkesen magyarázott az argentin származású zenészekről és a zenéjükéről. A szorongástól és a melegtől elég kába voltam, és zavart a saját, enyhén savanykás leheletem szaga, emiatt alig bírtam kinyögni valamit, csak hümmögtem meg bólogattam Mizuno-kun szavaira.

Amikor a mondandója végére ért, ivott a teájából, és tartott egy kis szünetet, figyelmes mozdulatokkal kivette a lemezt a tokjából, óvatosan feltette a lemezjátszóra, majd lassan leengedte a tűt. Elképzelni sem tudtam, miféle zene lehet, ami megszólal, mindenesetre nyugtalanító volt hallgatni, mert egy igen vegyes hangkavalkád recsegő-ropogó zörejének háttérében az éjszaka súlyos lüktetését idézve húros hangszerek vaskos akkordjai zengtek. Időnként belehasított még egy éles hang, mintha egy rozsdás biciklit fékeztek volna le hirtelen, és külön-külön mindegyik szólam fokozatosan erősödött. Se szövege, se dallama nem volt. Hallgattam egy darabig, aztán felpillantottam, és láttam, hogy Mizuno-kun a székén ülve karba tett kézzel, elmélyülten figyel a zenére.

Miközben ez a hangzavarszerű zene szólt, én a szőnyeg szálait nézegettem a kezem és a táskám körül. És egy földgömböt képzeltem a köztem és a

szőnyeg közti térbe. Kihasztnáltam az időt, hogy szép lassan körbeforgassam, megkeressem Dél-Amerikát, rajta Argentína hosszúkás földjét, amit aztán kiemeltem, mint egy kirakós játék darabját, és utána azzal foglalatoskodtam, hogy különféle irányba elforgatva próbáltam beilleszteni más országokba, más földrészeken, meg elsüllyeszteni tengerekbe, amelyeknek a nevét sem tudtam.

Egyszer csak észrevettem, hogy abbamaradt a zene. Mizuno-kun megkérdezte, hogy milyen volt, mire némán bólintottam párat.

Miközben meghallgattuk néhányszor a lemez mindkét oldalát, Mizuno-kun felvázolta, hogyan tovább gimnázium után. Azt mondta, egy tokiói egyetemre fog felvételizni; megmutatta a tananyag- és próbafelvételi-kupacot, amit az előkészítón kapott, ahová első óta járt; aztán egy idő múlva rám nézett, és megkérdezte, hogy nekem mik a terveim.

Én egyet köhintettem, de aztán nem tudtam megszólalni, csak később nyögtem ki, hogy még nem tudom.

– ...Szerintem megyek egyetemre, csak még nem tudom pontosan, melyikre.

– Hát pedig már ideje lenne eldönteni, nem? – szólt rám Mizuno-kun.

– De.

– Ha felvételizel, akkor Nagojába?

– ...Nem is tudom. Tokiót egy kicsit nehezen tudom elképzelni, azt hiszem – feleltem. – Majdnem

mindenki nagojai egyetemet választott, aki továbbtanul. Alig megy valaki Tokióba.

– Nálam – szólalt meg kis idő múlva Mizuno-kun – Nagoja ki van zárva. Úgyis mindenkinek nagyjából egyforma jegyei vannak a suliban... Akárhová mennék, biztos lenne ismerős. Nem mintha kifejezetten be szeretnék jutni valahová, vagy meglenne, hogy mit akarok csinálni, szóval tulajdonképpen bármi jó... Már ha nincs ott senki, akit ismerek. A lényeg, hogy ne legyenek ismerősök. Mert hát már tizennyolc évet lehúztam ebben a porfészekben – mondta, miközben a kezét tanulmányozta. – Torkig vagyok már ezzel a városnak csúfolt faluval, benne az emberekkel mindenestül.

Mivel fogalmam sem volt, mit is mondhatnék erre, inkább hallgattam. Rápillantottam az asztali órára, és megállapítottam, hogy nemsokára három óra lesz.

– A fő kérdés szerintem az, hogy mennyire tudod eldobni, ami eleve adott volt neked – folytatta továbbra is a kezét bámulva. A függönyön keresztül betűző széles fénysugár vékony körvonalat rajzolt Mizuno-kun köré. Az arca kissé árnyékba borult, ahogy lehajtotta a fejét. – Se a családomat, se ezt a házat, se a szüleimet, se az iskolát, de ezt a várost sem én választottam, az égvilágon semmit sem én. Csupa ilyesmivel vagyok körülvéve ezen a nyomorult kis helyen; egyszerűen

bele lehet dögleni az unalomba, ez egy posvány, mindenki csak néz ki a fejéből bambán, mintha ugyanolyan álarcot viselnének. Kész hányinger. Az unalmat és a tespedést összetévesztik mondjuk a békével meg a nyugalommal. Itt mindenki marha. Bőgnek, hogy mú-mú, és ballagnak a csordával egy rakáson, legelésznek, alszanak, gyereket csinálnak, és ennyi. Leélik az életüket anélkül, hogy bármin is elgondolkodnának. Undorító... Legszívesebben a nevemet is megváltoztatnám, amikor Tokióba megyek.

Elismételtem fejben, amiket Mizuno-kun mondott. A szőnyegre ömlő fény egy egészen kicsit elmozdult a szoba közepe felé, és a színe erősebb lett, mint korábban.

– Ezért húzok el innen. Olyan kapcsolatokat fogok kiépíteni, amiket én választok, és azt az életet élem, amit én akarok. Elmegyek valahová, ahol nem ismerek senkit, és engem sem ismer senki, és indulhat az igazi életem. Mert az én életem még csak most fog elkezdődni.

Ahogy ezt végigmondta, egy hajtásra kiitta a kezében tarott árpateáját, és hosszan kifújta a levegőt. Jó darabig csak hallgattunk.

– Remélem, sikerül eljutnod Tokióba – szólaltam meg egy idő múlva.

Sokáig csend nehezedett ránk, amivel nem tudtam,

mit is kezdhethnék, de aztán Mizuno-kun hirtelen felpattant a székéről, és hihetetlen gyorsasággal lehuppant mellém. Szívbajt kaptam, mert olyan fürgén mozgott, mintha egy tánckoreográfia részletét adta volna elő, én meg szinte felugrottam ültömből, úgy összerezzenem, és akaratlanul is felröhögtem.

– Tetszett? – mosolyodott el egy kicsit Mizuno-kun is.

– Nem – csóváltam a fejemet. – ...Nem is az, csak én... szóval csak véletlenül felhorkantam.

– Ja, jó – motyogta Mizuno-kun újra komoly képpel, és nem sokkal utána hirtelen átkarolta a vállamat.

Én sóbálvánnyá dermedtem, mint akit fejbe kólintottak, és bár addig féloldalasan ültem, most felhúztam magam elé a térdemet, és ráhúztam a szoknyámat. Összekuporodtam, arcomat az ellenkező irányba fordítottam, mint amerre az övé volt, és a vállam megfeszült. Egy ideig nem moccantunk, sem én, sem ő.

Olyan sokáig maradtunk mozdulatlanok abban a természetellenes pózban összeforrva, hogy már nem is tudtam, mennyi idő telhetett el. Szerettem volna kimenekülni a helyzetből, mondjuk elfordítani a testemet, leszedni magamról Mizuno-kun kezét, és ürügyként megkérdezni, hogy használhatnám-e a mosdót. Csakhogy minél inkább vágytam erre, annál keményebbre zsugorodott a

testem, szinte hallottam a recsegését, és közben kiment a fejemből, hogyan kell erőt kifejteni a végtagjaimba, és hogyan is lehet megmozdítani őket. Olyan furcsa érzés volt, mintha egy tengelyszerű valamit a testemben egyre szorosabbra tekernének, míg darabokra nem törik.

Mizuno-kun egyre hangosabban fújtatott az orrán keresztül, én úgy próbáltam minél távolabb húzódni párás leheletétől, hogy a térdemet ölelő karomra szorítottam a fülemet, ahogy ott kuporogtam. Eközben a szoba sarkába távolodtam, onnan figyeltem rezignáltan magunkat és a helyiséget. Valamiért ez pont olyan látvány volt, mint amikor álmomban mindig felfedezem magamat a képsorok között, pedig elvileg én látom az álmot.

Mizuno-kun elengedte a vállam, két kezébe fogta az államot, felemelte a fejem, és mélyen a szemembe nézett. Én is belebámultam az arcába. Az volt az érzésem, hogy életemben először látom ilyen közelről valaki arcát. Valamiért úgy tűnt, mintha halványan mosolyogna, én pedig nem tudtam, melyik pontot nézzem rajta. Szürreálisan térbelinek tűnt a kis karcolás az orra alatt, minden egyes pórus a bőrén, illetve az azokból feltörő megannyi apró izzadságcsepp, és a savanykás leheletszagról már lehetetlen lett volna megállapítani, hogy melyikünké.

Mizuno-kun hátradöntött a karomnál és a

csuklónál fogva, majd amikor már feküdtem, rám mászott, és a nyakamhoz nyomta az ajkát. Aztán az arcával közelített felém, és néhányszor megcsókolta a szám. A tudatom egyre inkább visszahúzódott, és mind a hanyatt fekvő önmagam, mind a rajta tornyosuló Mizuno-kun háta, mind pedig a szoba egésze egyre kisebb lett. A szobában felejtett énem teljesen kétdimenzióssá vált, tisztára olyan volt, mint egy kartonlapra rajzolt kép. Miután Mizuno-kun végigsimogatott a ruhámon keresztül nagy vonalakban mindenhol, a combom közé csúsztatta a kezét, majd lassan felfelé húzta, míg a bugyimhoz nem ért. Ösztönösen feljajdultam, hogy nem akarom. De Mizuno-kun csak még hevesebben vette a levegőt, a testét fel-le mozgatta, és nemet intett a fejével. Remegett a keze a fenekem és a bugyim között, én pedig féltem ránézni az arcára, ezért csukva tartottam a szemem. Még egyszer mondtam, hogy nem akarom, de úgy tűnt, már nem hallja. Letolta a térdemig a bugyimat, aztán lerúgta egészen a bokámig, a fele le is jött teljesen. Szétnyitott lábam közé furakodott a nadrágjától megszabadított alsótestével, és nemsokára nekem is nyomta a pénisze hegyét. Megint szoltam, hogy nem akarom, és próbáltam elfordulni, két könyökkel eltoltam magamtól a vállát, de nem hagyta abba. Felváltva ellenőrizte az ujjával meg a péniszével többször is, hol a bejárat; tolt-húzta, arrébb rakta magát, próbálkozott ki tudja,

hányszor, de hiába, aztán párszor még benyálazta az ujját, úgy nyúlt hozzám, és egyre csak nyomta oda langymeleg péniszének hegyét. A sokadik kísérletre aztán égető fájdalom nyilallt belém, mire a vállába martam. Éreztem, ahogy egy szó szerint reccsenő hang kíséretében belém hatol. Olyan hihetetlen fájdalommal járt, mintha egy óriási fa volnék, amibe felülről újra és újra belevágtak volna egy hatalmas fejszét, hogy aztán benyúljanak a hasadékon, és egyetlen lendülettel kettéfeszítsék. Az elviselhetetlen fájdalomtól ráüvöltöttem Mizuno-kunra, hogy hagyja abba, de ő a következő pillanatban ejakulált.

Amikor visszamentem a vécéről, Mizuno-kun a fél térdét átkarolva kuporgott a földön. Meg sem moccant, és a kinyújtott lába a megfáradt késő délutáni napsütésben fürdött.

A meleg és a fény ereje is alábbhagyott már, és a dolgok körvonala maszatolódni kezdett. Mindeközben az egyetlen kivehető hang a saját szívverésem volt, mégis olyan különösen szólt, mintha nem a testemből, hanem valahonnan egészen máshonnan hallatszana.

Megálltam az ajtóban, és hallgattam ezt a hangot, néztem a komódot, az íróasztalt és Mizuno-kun lábát, és egyenként mindegyiket körberajzoltam fejben. Valahonnan távolról

varjúkárógás hallatszott. Egy hirtelen jött szélloket lendített egyet a függönyön, és kitéssékelte az ajtón a kővé dermedt csendet. Mizuno-kun változatlan testtartásban, hosszú-hosszú ideig nem mozdult meg egyáltalán. Én is álltam csak ott, mint aki lecövekelt.

– Hazamegyek, mielőtt besötétedne – szólaltam meg valamivel később.

Furcsán reszelős volt a hangom, önkéntelenül is anyám hangját juttatta eszembe. Nagy levegőt vettem, és bent tartottam, majd lassan kifújtam, ami a torkom táján gomolyogva készült kifelé. Észre sem vettem, mikor ereszkedett ilyen alacsonyra a nap, és mikor nehezült így el; s a befújó szélbe már enyhe esteillat is vegyült.

– Elkísérlek – préselte ki magából Mizuno-kun a szavakat, arcát továbbra is a karjába temetve.

– Nem kell – feleltem kis szünet után.

Mizuno-kun mélyen beszívta a levegőt az orrán keresztül, kissé felemelte a fejét, de aztán megint lehajtotta.

Elvettem a táskámat Mizuno-kun mellől. Akkor mondta halkan, hogy bocs.

– ...Amiről az előbb beszéltél, hogy miért akarsz Tokióba menni... hogy magad akarod megválasztani a dolgokat, szóval amit mondtál...

Lassan beszéltem, tagoltan és artikuláltan.

Mizuno-kun arcát a térdét átkaroló karjába fúrta, és némán bólintott néhányszor.

– Szóval ez, ami most történt... ez melyik kategóriába tartozik?

– Hogyhogy melyikbe? – emelte fel a fejét Mizuno-kun, és rám meredt.

– Ezzel szerinted választottál valamit?

– Nem értem, miről beszélsz – mondta Mizuno-kun, és mereven az arcomba bámult.

Én is az ő arcát figyeltem. Fejben pontosan tudtam, mit akarok kérdezni tőle, de azt már nem, miképp önhetném szavakba, hogy el is mondhassam neki. Viszont nem tudtam magamban tartani. A szavak maguktól hagyták el a számát.

– Választottam? Mégis mit? – húzta össze a szemöldökét, és kissé megemelte a hangját.

– Mondom... – hebegtem, de ennél többre nem futotta, és itt félbe is maradt a mondatom.

– Mégis hogy sikerült összefüggést találnod a továbbtanulási szándékaim és az előbbieik között? – fortyant fel Mizuno-kun.

– Hát pont ez akartam kérdezni.

– Pont ezt? Hogyhogy pont ezt? Mi van? Mi az a pont ez? – hadarta Mizuno-kun homlokráncolva. – Visszavonom az előbbi bocsánatkérésemet – közölte valamivel később. – A saját akaratodból jöttél fel hozzám, és amúgy is kettőn áll a vásár.

Szótlanul álltam, és számtalanszor elismételtem magamban, mit is jelent az, amit Mizuno-kun mondott. Igaz, hogy a saját lábamon mentem el odáig. És az is, hogy az Mizuno-kunék háza, a

cipőmet én vettem le, és én mentem be Mizuno-kun szobájába. Ez mind tény és való.

Sarkon fordultam, kiléptem a szobából, és lementem a lépcsőn. Az árnyékok még egy árnyalattal sötétebbek voltak, mint előtte, és arra gondoltam, olyan, mintha a földbe fúrnám magam. Mizuno-kun is lejött mögöttem.

– Annyira idegesítő vagy, hogy rád nézni is rossz! – vetette oda nekem halkán Mizuno-kun a hátamhoz intézve a szavait, ahogy a szandálomat húztam. – Nincs egy saját gondolatod, nincsenek saját szavaid, csak létezel, mint a befőtt. Fogalmam sincs, min jár az eszed az iskolában meg amikor telefonálunk. Bár nyilván a nagy semmin. Csak bambulsz, és ennyi. Rosszul vagyok, ha csak rád nézek.

Éles fájdalom és rossz közérzet hatalmasodott el rajtam, amint elindultam. A szürkület borzongató hidege a nyomomba eredt, és már a sarkamban volt, szaporáztam a lépteimet, és már csak azt vettem észre, hogy rohanok. A mellkasom mozgása, a levegővételem hangja és a végtagjaim előre-hátra lendülése egyre kevésbé tűnt valódinak, azt hittem, mindjárt a levegőbe emelkedem, és menten el is sodródom valahová. Akárhogy futottam, egyáltalán nem éreztem, hogy a talpam a földet érné, ugyanakkor kétség nem fért hozzá, hogy igenis a

földet és az aszfaltot taposom, és fehéren úszó karommal evezek eszeveszettül az alkonyati hűvös levegőben.

Nem tudtam, merre tartok és mit csinálok, egyáltalán nem hittem, hogy valaha is megérkezhetek valahová. Teljes erőmből futottam, szinte darabokra hullottam, és miközben hallgattam magam, ahogy reszelősen kifújom a levegőt, valamiért Noriko hangja jutott eszembe.

Onnantól fogva egy csapásra megszűntek Mizuno-kun hívásai, és egyetlen szót sem váltottunk többé, hiába találoztunk az iskolában.

És mintha mi sem történt volna, eltelt, ami még hátra volt a gimnáziumból, én pedig felvételiztem és bejutottam egy tokiói magánegyetemre, ahová különösebb tanulás nélkül is be lehetett kerülni. Annyit hallottam a teremben, amikor valaki mesélte, hogy állítólag Mizuno-kunnak nem sikerült a felvételi a kiválasztott helyre, de arról már nem ért el hozzám semmilyen hír, hogy mihez kezd majd gimnázium után.

Azóta egyszer sem voltam senkivel.

Augusztusban szinte egyáltalán nem esett az eső.

Este hatkor abbahagytam a munkát, és már nem múlt el nap anélkül, hogy ne ittam volna alkoholt. A kis poharas szakéval meg dobozos sörrel már nem győztem, ezért egy darabig nagy üveges kiszerezésben ittam mindent, de miután a neten találtam egy helyet, ahol többdarabos készletben árulják a papírdobozos, sokkal olcsóbb és nagyobb mennyiségű változatot, azóta átálltam arra, hogy abból spájzolok be.

Naponta többször rákerestem Micucuka-szan nevére.

Ittam valamit, rámentem a keresőoldalra, és beírtam, hogy Micucuka. Folyton csak a helynevet meg egy fiatal férfikutatónak vagy kinek a bemutatkozását adta ki, semmi mást. Akárhányszor próbáltam, mindig ugyanaz lett az eredmény. Olyan ritka név, és természettudományos témájú szöveg szerepelt mellette, így azt hittem, talán van közük egymáshoz, de egyrészt erről nem volt módom megbizonyosodni, másrészt ha lett volna is köze Micucuka-szanhoz, ahhoz nekem nem volt semmi közöm. Bő fél órán át próbáltam a kidobott

eredmények alapján továbbmenni más oldalakra, mire ráébredtem, hogy semmiképpen sem fogok eljutni az én Micucuka-szanomhoz, és újfent eszembe jutott, hogy egyébként az utónevét sem tudom, így sóhajtvá becsuktam az oldalt.

Amikor már nem volt más dolgom, kipróbáltam, hogy papírra írom a nevét. Annyit írogattam, hogy Micucuka, Micucuka, hogy az írásjegyeket vonalaknak láttam, amelyek széthullottak, aztán hirtelen fogalmam sem volt, mit írok, megráztam a fejem, és utána megint ittam egy kis szakét.

Hiába dobta fel akárhanyadszorra is ugyanazokat a cikkeket, szinte beépült a napirendembe, hogy rákeresek a nevére, minek köszönhetően megtudtam, hogy létezik egy mondás, amelyben szerepelnek a neve írásjegyei, a „mikabói háromkévés eső”. Azt írták, arra utal, hogy ha a Gunma tartományban található Mikabo-hegynél zivatarfelhő jelenik meg, még *három kéve* búzát sem tudunk megkötni, máris itt a zivatar. Szanzoku-ame, háromkévés eső, mondtam ki. Kődös fejfel próbáltam elképzelni, ahogy a hegy mögül indulva egy csapásra beborul az ég, alászállnak a felhők, mennydörög, és annyira hevesen dübörögve döngöli a földet az eső, mintha a világ összes papírját tépné szerteszét. Olyan vad esőt képzeltem el, ami elsodor minden láthatót, láthatatlant, mindent, ami ott van. És odaképzeltam Micucuka-szant, ahogy esernyő nélkül áll. Az eső

miatt nem látszik, milyen az arckifejezése. Fejcsóválva lecsuktam a számítógépem képernyőjét. Az asztalom szélén több levonat várta egy kupacban, hogy másnap nekikezdek. Kézbe vettem a legfelsőt, és átlapoztam. Egy regényíró interjúkötete volt, aki arról híres, hogy rengeteg könyvet ír. Többször is elismételte benne, hogy ő nem a reménytelenségről, hanem a reményről akar írni.

Így teltek a napjaim, felkeltem reggel, dolgoztam, és pontosan este hattól elkezdtem inni. Eleve nem voltam valami nagyevő, de talán a nyári meleg is közrejátszott abban, hogy alig ettem valamit. Fogtam a ceruzámat, és néhány helyre kérdőjelet írtam, ahol felmerült, hogy esetleg szótagírást kéne használni kandzsik helyett, vagy fordítva, meg utánanéztem a szövegben említett klasszikus művek fordítóinak, illetve a könyvben tett állítások valóságtartalmának, és ezeket is odaírtam. A kijelölt napon egyben levittem a szemétgyűjtő helyre egy csomó konzervdobozt és műanyag csomagolóanyagot, ami nálam mindig újratermelődött. A lakók kidobandó üvegei és konzervdobozai számára kikészített láda meg is telt csupán az én szemetemmel. Egyik nap Hidzsiri eljött a közelbe, és odaadta az ajándékot, amit Ko Szamujról hozott nekem. Bocs, hogy csak most, mondta. Nevetve szabadkozott, hogy a vámmentesben vette, szóval semmi köze a

szigethez, és adott egy Chloé márkájú parfümöt halványsárgának látszó üvegben. Visszatettem a dobozába, és elsüllyesztettem a fiókom mélyére.

Miután bebújtam az ágyba, akármilyen álmos vagy részeg voltam is, mindenképpen elővettem a könyvet, amit Micucuka-szantól kaptam. Kis betűkkel nyomták, és a hátuljában a kolofon tanúsága szerint nem is olyan régen, mégis régipapír-szaga volt, amikor lapoztam. Odadugtam az orromat, és nagyot szippantottam belőle. Az olvasással nem haladtam túl jól, és folyton csak sóhajtozás lett a vége. Hiába akartam még józanon, teljes erőbedobással olvasni, mindig ráállt az agyam a szokásos olvasási módszeremre, és bár a szememmel gyönyörűen végigpásztáztam a sorokat, a lényegből egy fikarcnyi sem jutott el az agyamig.

Attól még kinyitottam a könyvet, és sorjában szemrevételeztem minden egyes írásjegyet. Szó volt a világunkról nagyban és kicsiben, hogy mi a helyzet a világűr szélén, miből épülünk fel egyáltalán mi magunk, mert mindkettőnek megvannak a maga szabályai, és mindenfélét feltételeznek, hogyan kapcsolódik egymáshoz a kettő – a speciális relativitáselmélet meg a mindenség elmélete például olyasmik, amelyekről hiába hallottam és olvastam már rengetegszer,

most a szöveg szétfoszlott olvasás után, ennek ellenére nagy nehezen értelmeztem valahogy, és a fejembe szuszakoltam.

Az elektromágneses hullámok magyarázatát, Newton fényrészcseke-elméletét, a prizma spektrumát, a fényfelbontást, a hullámhosszokat meg a fotonok szerkezetét is gond nélkül követni tudtam a szavak szintjén, de semennyi sem maradt meg az egészből a fejemben. Így viszont folyton az lett belőle, hogy hosszabb idő után sem tűnt föl, ha véletlenül megint azt a részt olvastam, amivel előző nap már elvileg végeztem, ezért aztán rászoktam, hogy többször is végigmegyek ugyanazon a soron. Ha egy picit is vigyázatlan voltam, máris elkalandozott a figyelmem, szinte lehámlott a szövegről, és már csak azon kaptam magam, hogy azt a napot idézem fel magamban elejétől végig, a legapróbb részletig, amelyen Micucuka-szannal találkoztam, és már minden Micucuka-szanról szól körülöttem, és a legszívesebben csak elaludnék, ahogy vagyok.

Vajon mikor találkozhatnék vele legközelebb, ha egyáltalán lehetséges?

Talán ha befejezem ezt a könyvet, és megköszönöm neki? De hát köszönetet telefonon is lehet mondani. És mi lenne, ha adnék neki valamit hálából a könyvért cserébe? Az nem lenne túl

tolakodó? Egyébként meg lehet, hogy már az sem normális, ha ilyesmi jár a fejben? Mert hát nekem és Micucuka-szannak semmi közünk egymáshoz. Hiszen ezt a könyvet sem kölcsönkaptam, hanem egyszerűen nekem adta. Ez vajon mit jelenthet? Előttem a nyitott könyv, a fejben pedig csupa olyan gondolat cikázott, amelyek sehogy sem kapcsolódtak hozzá.

Elmúlt az éjszaka, eljött a reggel, és ahogy elnéztem az ég szerteáradó kékjét, a végtelen sok szemmel láthatatlan fényre gondoltam, amelyekről Micucuka-szan elmondásából tudom, hogy ott kell lenniük; aztán dolgoztam, mire megérkezett a szürkület, és nap mint nap, ki tudja, hányadszor, az este.

Zuhanyozáskor a kádba zubogó vízcsobogásba, mosogatáskor a csapból csurgó víz hangjába vegyültek a Micucuka-szannal váltott szavak meg rengeteg, eddig ki sem mondott szó is, és nem tágítottak. Magam sem tudtam mire vélni ezt az érzést, hiszen alig néhányszor találkoztam csak vele. Nem értettem, mi zajlik bennem. Újra és újra feltettem magamnak a kérdést, hogy nem értek-e félre valamit. Ittam a pohárba kitöltött szakét, és azon merengtem, hogy tudok ennyit gondolni valakire, akit nem is ismerek, szóval folyton arra eszméltem, hogy Micucuka-szanon jár az eszem.

Hátha csupán idézem valahonnan az egészet, csengtek a fülemben néha Hidzsiri szavai. A

szomorúság, az öröm nem a sajátunk, csak valahol valaki érezte egyszer, és mi lemásoljuk. Emlékeztem a Micucuka-szan zsebébe tűzött tollak típusára és a kupakjuk formájára, és emlékeztem a széles homlokát keretező hajtincsek irányára, hogy milyen szögben tartotta a kávéscsészét, sőt még azt is pontosan fel tudtam idézni, hogy milyen formájúnak látszott akkor a körme. A sebhelyre a szeme sarkában meg arra, hogy a kissé kicserepesedett ajkán a bőr egy helyütt fehéren hámlott, és láttam, ahogy megremeg a bőrdarabka, amikor levegőt vesz. Az adott pillanatban nem is tudatosult dolgok, amelyekről azt hittem, nem is léteznek, amelyekről nem is gondoltam volna, hogy megmaradtak az emlékezetemben, egy csapásra felcseperedtek, mint hangtalanul, de szupergyorsan növekvő virágmagok, és az éjszaka betöltötte a szemem, a fülem és a szívem.

* * *

Kjóko-szantól tudtam meg, hogy meghalt az egyik főnököm a cégnél, ahol korábban dolgoztam.

Augusztus utolsó hetében jártunk. Én csak a búcsúztatásra gondoltam odamenni, sóhajtottam Kjóko-szan, te hogy döntesz? Nem mondanám, hogy jóban voltunk, de ez a főnök egyike volt annak a maroknyi embernek, aki kedvesen bánt velem. Én is csak arra, feleltem, megkérdeztem a helyet és az

időpontot, majd letettem a telefont.

A bejárat előtt Kjóko-szan észrevett, és odajött hozzám; amikor beléptünk, épp a szútraolvasásnál tartottak. A leghátsó sor székeihez vezettek minket, leültünk, és amikor ránk került a sor, ketten egyszerre gyújtottunk füstölőt, én összeérintettem a tenyerem és lehunytam a szemem, felidéztem a főnököm mosolygó arcát, majd fejet hajtottam. Távozóban összefutottunk néhány volt kollégával, de érdemben nem beszéltünk semmit. Kjóko-szan szájához szorított zsebkendővel közel hajolt hozzájuk, néhányukkal hajlongtak egy sort egymásnak, és halkán sutyorogva váltottak néhány szót.

Az előcsarnok egyik félreeső részén vártam, hogy Kjóko-szan egyedül maradjon, és köszönetet mondhassak, illetve szóljak, hogy én hazamegyek, de idővel észrevett, odajött hozzám, és megkérdezte, hogy ráérek-e. Azt feleltem, hogy már csak haza készültem, mire hívott, hogy jó, akkor előtte ülünk be egy teára valahová. Eljöttünk, és gyalogosan elindultunk keresni egy alkalmas helyet, aztán nemsokára megállapodtunk egy kávézólánc útba eső üzleténél.

– Azt mondták, szívinfarktus – sóhajtott Kjóko-szan. – De gyanítom, hogy öngyilkosság.

– Tényleg?

– Hát, biztosan persze nem tudom – vakargatta meg a szemöldöke tövét. – Csak úgy érzésre.

Például amiket a felesége mondott, abból. Nekem az egyik nagybátyám ölte meg magát, és ilyenkor általában infarktusra hivatkoznak.

Jegesteát rendeltünk, és mindketten a gondolatainkba mélyedve hallgattunk.

– Meg, ugye, nem volt egy bőbeszédű ember – szólalt meg egy kis idő múlva Kjóko-szan.

– Hát nem – feleltem, és lehajtottam a fejem.

– Így visszagondolva talán hajlamos volt a depresszióra... Igen, ez elég valószínű. De ezzel mi igazán nem tudunk már mit kezdeni. Aki meghal, az meghal.

Évek óta nem találkoztam Kjóko-szannal, és most még jobb húsban volt, mint amikor legutóbb láttam, észrevehetően vastagabb és nagyobb darab lett. Fekete ruhájára még feketébb foltot rajzolt a hóna alá az izzadság. A homlokán is izzadságcseppek gyöngyöztek. A kezével legyezgette magát, körbe-körbe pislogott, kereste, hol lehet a légkondi befúvónyílása, és panaszkodott, milyen borzasztóan meleg van, miközben az asztalunkra készített nedves kendővel törölgette a homlokát.

– Mikor is találkoztunk legutóbb? – kérdezte. Hát, már jó régen, feleltem. – Három éve? Vagy négy? Jaj, már nem is tudom – nevetett. – Pedig akkor megígértem, hogy hamarosan felhívlak, aztán tessék, tudod, mi volt az irodával, ki sem látszottam a munkából, aztán azóta se tudtalak

keresni, pedig kisegítettél. Nem akarok kifogásokkal jönni, de végig az eszemben voltál ám.

– Ugyan, semmi baj – intettem a fejemmel. – Ilyenen én nem rugózom.

– Nana, ebbe belekötne a lektor! – vigyorgott kajánul Kjóko-szan. – Bár most már ez is elmenne.

– Igen – bólintottam.

– Na, de ez mindegy... nekünk persze nagyon nem mindegy, de nem is erről akartam beszélni, hanem hoztam neked valamit – mondta, és egy szép, kék papírba csomagolt dobozkat vett elő a vászontáskájából, és az asztal közepére tette. – Szóval ezt... hálából. El is küldhettem volna, de aztán úgyis úgy volt, hogy ma találkozunk, ezért inkább elhoztam.

– De hát... – feleltem – ...én köszönöm, hogy akkor lehetőséget kaptam, mert az nekem volt segítség, szóval én tartozom hálával, tehát ajándékot...

– Ja igen – terült el széles mosoly Kjóko-szan arcán –, nem tudtalak felhívni, de hallottam ám, hogy szabadúszó lettél!

– Igen – bólintottam.

– Ez pedig – mutatott a kék dobozra az asztalon – talán egy kicsit túl csajos, de az ilyesmi nem kér enni, akárhány van is belőle. Fogadd csak el.

– Jó – bólintottam megint, és azon gondolkoztam, hogy ilyenkor vajon azt kívánja-e a jó modor, hogy helyben kibontsam a csomagot,

vagy sem, de nem sikerült kisakkoznom, így csak megsimítottam a csomagolópapírt, és kipréséltem magamból egy halk köszönömöt.

– Nem olyan extra dolog, hogy érdemes lenne itt kibontanod, szóval elég, ha otthon megnézed.

– Jó – bólintottam, majd még egyszer megköszöntem, mire Kjóko-szan szólt, hogy tegyem már el, ezért fejet hajtottam, és óvatosan beraktam a táskámba.

Átlátszó cukorszirupot tettünk a jegesteánkba, szívószállal megkevertük, és én egy ideig szótlánul iszogattam.

– Jut eszembe... Ő hogy van? A főnököd, na, mondd már.

– Isikava-szan?

– Ő hát, Isikava-szan – nyitotta tágra a szemét Kjóko-szan Hidzsiri vezetékneve hallatán, és hangosan csettintett. Azon gondolkodtam, hogy addig még soha nem láttam senkit így csettinteni. – Ezer éve nem láttam. Jól van? Vagyis kár kérdeznem, mert biztos jól. Amikor beajánlottalak a céghez, akkor, gondolom, ő keresett meg, de utána is ő felelt érted? Ő felel érted?

– Igen. Kezdetől fogva.

– Vagy úgy. Ti nagyjából egykorúak vagytok?

– Igen. Pont egyidősek vagyunk.

– Aha. Bár ti annyira különbözőek vagytok, hogy nálatok nem is az életkor számít, vagy talán pont ez a titka, hogy ilyen hosszan kitartotok egymás

mellett – kortyolt bele ekkor először a teájába Kjóko-szan, lenyelte, majd szépen megtörölgette az ujjait a keze ügyébe összehajtogatva odakészített nedves kendővel. – De körülötte folyton áll a bál – mondta sóhajtván, olyan hangsúllyal, mint aki érzi, hogy nem ildomos ezzel előhozakodnia. – Nem mondom, hogy nincs igaza, ráadásul nagyon jó munkaerő, és bárkivel szemben képes határozottan állást foglalni, meg abszolút nem enged az igazából soha, és persze annak sem kevés a meggyőző ereje, hogy ennyire szép... senki sem mer ujját húzni vele, de attól még, vagy hát pont ezért, vagy nem is tudom, szóval mindig balhézik valamiért.

– Balhé?

– Elég sok külsőssel van nekünk is kapcsolatunk, akiknek ő a felelőse. Így aztán eljutnak a fülembe a dolgok. Nem is annyira a balhé a gond, hanem az, hogy elég sokan érzik úgy, hogy képtelenek vagy nem szeretnének vele dolgozni.

– Tényleg?

– Bizony ám – felelte komolykodva Kjóko-szan. – Hát nem könnyű eset, az biztos. Alapvetően meg van róla győződve, hogy amire ő képes, arra nyilván más is. Ezért aztán ha olyasvalaki kerül az útjába, aki nem hozza a szintet, azt simán az illető lustaságának tudja be. Mert legalább annyit vagy még többet vár el attól, akivel dolgozik, mint önmagától... De hát ez nonszensz. Mindenkinek mások a képességei, mindenkit más motivál a

munkára, és különben is iszonyúan fárasztó és rémes, hogy folyton ugrásra készen kell állni; meg hasonlók miatt siránkozik, vagyis panaszkodik nekem mindenki.

– Tényleg?

– És te? – nézett rám jelentőségteljesen Kjóko-szan, és a tekintetéből azt olvastam ki, hogy nem véletlenül puhatolózik. – Neked nincs vele ilyen problémád?

– Ilyen problémám – ismételtem meg a szavait, de aztán elnémultam, mert soha fel sem merült bennem az egész kérdés egészen addig a pillanatig. Aztán őszintén megmondtam, mit gondolok. – Ez soha nem jutott eszembe.

Fürkésző pillantással méregetett egy darabig Kjóko-szan, nem igazán tudta mire vélni a dolgot, kissé felhúzta a szemöldökét, aztán elkapta a tekintetét, majd szívószállal ivott a jegesteájából.

– Vagy az is lehet – törölgette megint az ujjait a nedves kendővel –, hogy a természeted tehet róla.

– A természetem tehet róla? – kérdeztem.

– Nem, nem ez a jó szó. Szóval azon *múlik*.

– Azon *múlik*?

– Biztosan – fürkészte újra az arcomat Kjóko-szan. – Akik hozzád hasonlóan nem akarnak annyira előtérbe kerülni... Ne érts félre, ezt nagyon is jó értelemben mondom, mert hát tudod, vannak, akik feltűnési viszketegségben szenvednek, meg odavannak maguktól, akiket külső szemlélőként

többségükben csak simán tenyérbemászónak tartunk. Szóval rólad ezt nem lehet elmondani. És a magadfajtákat gyakran hajlamosak kihasználni az ilyen Isikava-félék... Vagy inkább kizsigerelni.

– Igen? – bólintottam úgy, hogy nem igazán bírtam felfogni, miről beszél.

– Röviden annyi, hogy a hozzád hasonlókat csak eszköznek használják ezek az Isikava-félék az önigazolásukhoz. Nem érik be azzal, hogy elfogadtatják az élet- és gondolkodásmódjukat a környezetükkel: nem nyugszanak, míg nap mint nap megerősítést nem nyernek. Persze más is úgy van vele, hogy ha szavakba önti a gondolatait, már azt hiszi, meg is valósította, nem igaz? Tegyük fel, hogy tanácsot kért. Érted, hát ki nem kér tanácsot, egyáltalán nem ritkaság. Csakhogy olyankor eszük ágában sincsen meghallgatni vagy fontolóra venni valakinek a véleményét, hanem csupán a saját gondolataikat meg helyzetüket akarják megfogalmazni. Ezért persze nem is oldódik meg semmi attól, hogy tanácsot kérünk valakitől. Láttál te már olyan lelkizést, ami megoldást hozott? Azzal, hogy szavakba öntjük, csak a gondjainkat gyarapítjuk, vagy fölöslegesen bonyolítjuk túl az életünket, a kettő közül valamelyik, más nem lehet, nem igaz? Ezért van az, hogy Isikava-szan ügyesen kihasználja azokat, akik olyanok, mint egy szivacs, nem szólnak egy szót sem, csak csendben magukba szívják az egészet, és ezáltal őt magát győzik meg az

igazáról. Ő tipikusan olyan ember, aki abból merít erőt nap mint nap, azt élvezzi, hogy a csodálatosabbnál csodálatosabb ötleteivel és eszmefuttatásaival másokat traktál. Na de ki tudna ehhez tartósan asszisztálni? Mindenkinek megvan a maga dolga, meg egyébként is felnőtt emberek vagyunk, nem? Kit érdekelnek Isikava-szan ambíciói, eszmefuttatásai meg ügyes-bajos dolgai? Ezért aztán mindenki tartja a távolságot... De amúgy nemcsak a természete miatt kerülnek az emberek, hanem, hogy is mondjam, azért, mert ő nem is veszi észre, milyen kivételezett helyzetben van. Azt hiszi, mások is ugyanannyi előnnyel lépnek a pályára, mint ő. Meg van róla győződve, hogy a sikereit kizárólag a saját erőfeszítéseinek és igyekezetének köszönheti. Én a magam részéről úgy gondolom, hogy, már bocsánat, de álljon meg a menet. Van, aki egyenesen ki tudja mondani a dolgokat, meg van, aki nem. Még szép. Ez nem csak Isikava-szanra áll, de az ilyen elszállt nők szívatják meg leginkább a többi nőt.

– Szívatják? Isikava-szan? – kérdeztem vissza.

– Bizony ám. Elhiteti a férfiakkal, a kollégáival, hogy egy nőnél ez alap, hogy annyira jó a munkájában, mint ő, miközben csini-bini cicababa, mintha ez is munkaköri kötelesség lenne. Az olyanok, mint ő, meg vannak róla győződve, hogy nem akarnak tetszeni a környezetüknek, pedig pont ők azok, akik végeredményben álló nap csak

tetszelegnek, és még csak észre sem veszik.

Az állát néztem Kjóko-szannak, aki egyre jobban hadart, miközben szótlanul bólogattam.

– Szóval visszatérve az előbbire, ha te esetleg úgy érzed, hogy nagyon kedvesen viselkedik veled, az azért van, mert neki származna hátránya abból, ha nem vagy mellette. Szüksége van valakire, aki akadékoskodás nélkül meghallgatja. A saját érdekében... Persze nem a munkáról beszélünk, ugye.

Továbbra sem szóltam semmit, csak ittam egy kis vizet.

– Jaj, de a világért sem akarok rosszat mondani róla! Ez csak a meztelen igazság, az általános vélemény. Meg hát, ugye, téged is érint a dolog.

Elkerültem a választ, inkább bólintottam.

– Egyébként pedig – folytatta Kjóko-szan a szívószállal lassan kevergetve a jeget –, persze ez már igazán nem ránk tartozik... Szóval elég könnyűvérű lány. Azt nem lehet letagadni.

– Könnyűvérű?

– Az hát – horkantott Kjóko-szan vigyorogva, és a fejével kissé felém hajolt. – Röviden annyi, hogy fűvel-fával. Bárkivel azonnal ágyba bújik. Legyen az munkatárs vagy valaki, akivel épp csak megismerkedett, nem számít neki. Ez a hír járja. Vagyis hát ez nem pletyka, ez tény. Nekem is az egyik ismerősöm... – húzta közelebb egy kicsit a székét Kjóko-szan, és előrehajolva még közelebb

nyomult az arcomhoz – ...a kárvallottak között van.

– Tényleg?

– Bizony ám. És közben még véletlenül sem jut eszébe, hogy ezzel valami gond lenne, meg sem fordul a fejében! Ez a félelmetes ebben. Hogy láthatólag fogalma sincs mások érzéseiről, kapcsolatairól, semmi ilyesmiről. Mi tagadás, igen szép lány. A lábujja hegyétől a feje tetejéig gyönyörű, ezt leszögezhetjük. És azt is tudom, hogy ügyesen balanszíroz, visszafogja magát olyankor, hogy ne ijessze meg vagy el a mezei férfiakat az öntudatosságával, megvannak a kis praktikái. De én ugyan nem akarnám ágyba vinni, ha férfi lennék. Még csak az kéne! – hunyorított Kjóko-szan, és a fejét csóválta. – Ha egy kicsit is kedvére van az illető, már hanyatt is vágja magát, aztán annyi. Azzal vége is. Meg azoknak is elcsavarja a fejét, akikre egy olyan nő bukik vagy hajt, akit nem bír, vagy akitől fenyegetve érzi a pozícióját vagy az ő kis önbecsülését. Ez azt hiszi, hogy az élet egy videójáték! Alapvetően mindegy neki, kivel kavar. És nem úgy néz ki, mint aki hamarosan leszokik róla. Nem csoda, hogy nincsenek barátai.

– Nincsenek?

– Nincsenek hát. Mindig egyedül van. Már ha éppen nem férfival, ugye. Ezért ránézésre kis cserfes fruska, de igazából lerí róla, hogy boldogtalan – mondta Kjóko-szan, és fejcsóválva kacagott. – Szóval te is vigyázz vele.

Többféleképpen értelmezhetően hümmögtem, de nem szóltam, csak lesütöttem a szemem, és Kjóko-szan ujjait bámultam.

– No, megyünk lassan? – itta ki a jegesteáját, majd a karórájára pillantott. Én csak egy bólintással válaszoltam. – Hát... örülök, hogy találkoztunk, még ha ilyen apropóból is. Kicsit jobb kedvem is kerekedett. Meg végre odaadhattam az ajándékot, mert már annyira furdalt a lelkiismeret.

Mindketten fogtuk a táskánkat, felálltunk, együtt odamentünk a kasszához, én elővettem a pénztárcámat, és felajánlottam, hogy mivel a múltkor ő hívott meg engem, most én fizetek.

– ...Ó, igen. No, akkor köszönöm szépen a meghívást.

Kiléptünk a kávézóból, és Kjóko-szan már integetett is, hogy ő a másik irányba megy, és amúgy is most még dolgoznia kell, ha hazaért, és nem fogja túlélni. Én köszönetet mondtam az egész napért, mire neki mintha hirtelen eszébe jutott volna még valami.

– Ja tényleg, nehogy ám Isikava-szan orrára kösd, hogy ma találkoztál velem, és mindenféléről beszéltünk! Ez csak ránk tartozik, és hát, hogy is mondjam, igaz, hogy én mutattalak be neki, de őszintén szólva mellőznék mindenféle kapcsolatot vele, ha egy mód van rá. Na szia! – mondta búcsúzóul, majd átment egy nagy zebrán, és eltűnt a szemem elől.

Otthon elővettem és kinyitottam a csomagot, amit tőle kaptam. Egy az egyben ugyanolyan parfüm volt, mint amelyet Hidzsiritől kaptam.

– Üljön csak le – fogadott mosolyogva Micucuka-szan olyan természetes arckifejezéssel, mintha időre érkeztem volna a megbeszélt találkozóra.

Köszöntem neki, közben kihúztam magamnak a széket, és fejet hajtottam.

Megingott a látvány a szemem mélyén, amitől az arcizmaim is elernyedtek, legalábbis úgy éreztem. Semmi baj, hiszen ittam, ismételtettem magamban. Ma is van bennem alkohol, ahogy kell, szóval semmi gond, mondogattam. Leültem a székre, és akkor mertem végre elhinni, hogy valóban Micucuka-szan az, amikor egy szintbe került a tekintetem az övével. Magamban a nevén szólítottam, de rögtön meg is ijedtem, hogy hátha kimondtam hangosan.

– Tegnap harminchét fok volt, ma harminc – csukta be Micucuka-szan a könyvet a kezében, és kinézett az ablakon. – De holnaptól visszatér a meleg állítólag.

– És a szeptember amúgy is a villámok ideje – feleltem. Mivel meglehetősen részeg voltam, magam sem értettem teljes mértékben, miről beszélek, de Micucuka-szan volt olyan kedves, hogy

megerősítően bólintott. – Én eléggé szeretem a villámokat.

– Értem – felelte. – Mit iszik, Irie-szan?

– Jegesteát.

Nem sokkal később megjelent az asztalunk mellett az a sűrű szakállú férfi, akit már ismertem innen. Micucuka-szan megrendelte a teámat, és a pincér érdeklődésére, hogy kér-e új kávé, csak intett, hogy igen.

– Hol is tartottunk? A villámoknál – mondta.

– A villámok időszakánál – feleltem.

Ja igen, mélázott Micucuka-szan, és kiitta a maradék kávéját.

– Köszönöm szépen a könyvet – mondtam. – Nehéz volt, de néhol értettem, és elalvás előtt olvastam.

– Ennek örülök.

Micucuka-szan tíz nappal azután hívott fel, hogy e-mailben írtam neki.

Egy hónap alatt olvastam ki a könyvet, amit adott. Egyre vékonyabb lett a bal tenyeremben tartott köteg, és amikor áthajtottam az utolsó lapot, és becsuktam a könyvet, úgy éreztem, mintha egy sokkal nagyobb valami sokkal nagyobb puffanással csapódott volna be. Leírhatatlan magány hatalmasodott el rajtam, mert ráeszméltem, hogy mostantól, amikor munka után az alkohol mámorában töltöm az időt, és bebújok az ágyba, már nem lesz mivel foglalatoskodnom. Magam sem

tudtam, mi az, amitől ennyire eluralkodott rajtam az egyedüllét érzése.

Nem vehettem fel a kapcsolatot Micucuka-szannal, hiszen semmi dolgom nem volt vele, de néha megfordult a fejemben, hogy talán nem haragszik meg, ha megírom neki a benyomásaimat a könyvről. Így aztán három napon át írtam egyik piszkozatot a másik után, majd még két napig tartott, hogy átnézzem, aztán ittam némi alkoholt, és utánam az özönvíz alapon megnyomtam a küldés gombot. Micucuka-szantól nem jött válaszlevél. Ez nagyon megviselt, és azon merengtem, talán nem is igaz a gyakran hangoztatott mondás, miszerint jobban megbánja az ember, amit nem tett, mint amit megtett.

Ezért amikor felhívott telefonon, azt sem tudtam, hová legyek, és képtelen voltam rögtön felvenni. Miközben szólt a csengőhang, helyben járva forogtam körbe-körbe, és már csak azt vettem észre, hogy abbamaradt, mire gyorsan visszahívtam. E-mailben szeretett volna válaszolni, de arra most már egyáltalán nincs módja, kezdte Micucuka-szan.

Elromlott a számítógépe? Nem, a számítógépnek nincs baja, a szolgáltatóval van gond, amikor átpártolt egy céghez, ahonnan egy ideje jobbnál jobb ajánlatokat kapott, összekuszálódtak a beállítások. Ki tudja, mikorra áll vissza a normális állapot, ezért felhívott, hogy legalább a mailemet

megköszönje. Köszönöm szépen, hajtottam fejet, és megállapítottam, hogy a szájuregem olyan száraz, mint a tapló.

És hogy akar nekem adni valamit, folytatta Micucuka-szan, amiért annyira részletes élménybeszámolót írtam neki. Egy CD-t. Klasszikus? Igen. Chopin egyik zongoradarabja. De hát nekem adta a könyvet, az nem járja, hogy még én kapjak ajándékot, tiltakoztam. Hiszen nekem kellene köszönetképpen adnom valamit. Jó, akkor hívjam meg egy kávéra, nevetett Micucuka-szan. Ezer örömmel, feleltem. Csütörtök délutánonként általában ott van abban a kávézóban. Rendben, feleltem, mire letette.

Akkora erővel szorítottam a fülemhez az elnémult mobiltelefont, hogy erősebben már nem bírtam volna, megfeszítettem minden porcikámat, és kifújtam a tüdőmből az összes levegőt.

– Elkezdődött már az iskola? – kérdeztem.

– Hát el.

– Ma nem kell bent lennie?

– Most nincs osztályom, ezért amikor nincs órám, akkor nem.

– Tényleg?

Nem sokkal ezután kihozták Micucuka-szan kávéját és a teámat, ami csurig tele volt jéggel, beszúrtam a zacskóból kivett szívószálat a rések

közé, és megkevertem. A jég és a pohár fénye fehéren rezgett, és én azt néztem, miközben beszélni kezdtem Micucuka-szanhoz. A fényről beszéltünk.

– Szóval és amikor olvasok...

– Igen?

– Mivel este olvasok, felkapcsolom a lámpát, és akkor világos van.

– Igen.

– Ezért tudom elolvasni a könyvet, vagyis a szöveget.

– Igen.

– De ha lekapcsolom a lámpát, sötét lesz.

– Igen.

– Rögtön.

– Igen.

– De akkor a fény, ami ott volt, amikor fel volt kapcsolva a lámpa, az hová lesz? – kérdeztem. – Mégis hová megy a fény?

– Elnyelődik – felelte Micucuka-szan. – A fény nagy részét elnyelik a tárgyak, és eltűnik.

Micucuka-szanra meredtem.

– Csak egyszerűen eltűnik?

– Létezni létezik olyan foton, ami nem nyelődik el, például visszaverődik vagy áthatol valamin, de valamikor egyszer úgyis beleütközik valamiféle tárgyba, és akkor elnyelődik, végül szintén eltűnik.

– Komolyan?

– Igen. De az el nem nyelt fény egy részével

előfordulhat, hogy például távozik az ablakon át.

– A nyitott ablakon?

– Dehogy – rázkódott meg Micucuka-szan válla a nevetéstől. – Elnézést, szóval nem veszi a kalapját, hanem áthatol az üvegen.

– Áthatol.

– Igen. És annak majd egy része kiszökik a világűrbe.

– Az űrbe? – kérdeztem lassan, hogy megbizonyosodhassam a saját szavaimról. – Olyan messzire?

– Bizony.

– Az éjjeli lámpám fénye a világűrbe?

– Igen.

– Akkor a szobámban használt fény most is ott van valahol az űrben?

– Hát azért ez nem ilyen egyszerű – mondta Micucuka-szan. – Ahogy maga is tudja, a fény rendkívül... olyan gyors, hogy egy másodperc alatt hét és félszer meg tudná kerülni a Földet, tehát ha véletlenül átvészelné is a visszaverődések és áthatolások sorozatát, azt a mi szemünk nem érzékelné. Ráadásul...

– Igen?

– Ráadásul a végén úgyis elnyelődik.

– Nincs fény, ami végig megmarad?

– Sajnos nincs.

– Mind eltűnik?

Ezután nem igazán volt tovább, és elhallgattunk.

Mindketten az ablakon bámultunk kifelé, és az arra járókat figyeltük üres tekintettel. Felpillantva észrevettem egy kis, fekete lámpaernyős villanykörtét, ami nem sokkal Micucuka-szan feje felett pislákkolt.

Az órára nézve megállapítottam, hogy néhány perccel múlt öt.

Még mielőtt elfelejtené, vett ki Micucuka-szan a táskájából egy agyongyúrt, sárga nejlonzacskós, vékony csomagot, és elém tette.

– Jó kis album, hallgassa meg! – mosolygott.

– Még soha nem hallgattam rendesen klasszikusokat, fogom én érteni? – aggódtam.

– Nem kell rajta semmit érteni, ez zene, elég, ha meghallgatja – mosolygott megint Micucuka-szan.

Tényleg, akkor köszönöm, feleltem, és fejet hajtottam.

– Az album első darabja magát a fényt idézi nekem – mondta valamiért szégyenlősen Micucuka-szan.

– A fényről szól?

– Igen – felelte. – Mindenesetre nagyon szép. Kevesen említik ezt a darabot, de én ezt szeretem a legjobban Chopin művei közül.

– Tényleg? – bólintottam, ujjam hegyével érintve egy gyűrődést a sárga nejlonon.

– Sokféle fény létezik, maga melyiket kedveli, Irie-szan? – kérdezte egy idő múlva Micucuka-szan.

– Miért vágott olyan szégyenlős képet az előbb?

– Annyira elbambultam, hogy csak egy az egyben kimondtam, ami éppen az eszemben járt.

– Ne tegyen fel kérdést magasabb dimenzióból – mondta Micucuka-szan, és nevetett.

– Milyen dimenzióról beszél? – billentettem oldalra a fejemet értetlenül.

– Ha kérdésre kérdéssel válaszol, azzal magasabb dimenzióba lép, és azt nem szabad. Kivéve, ha az első kérdésben benne foglaltatik a második.

– Rendben – nevettem.

– No, tehát hallgassa csak meg – köhintett egyet Micucuka-szan, és ivott a vizéből. – Jut eszembe, Irie-szan, van kedvenc zongoristája?

– Nem, nincsen – válaszoltam. – Nemhogy nincsen, nem is ismerek senkit. Soha nem hallgattam rendesen zongoradarabokat meg ilyesmit.

– Még világhírű előadókat sem?

– Még azokat sem.

– Tényleg? – hitetlenkedett Micucuka-szan. – Még Argerichet sem ismeri? Azt hiszem, ő a nők körében különösen népszerű.

– Nem, nem ismerem.

– Glenn Gouldot sem?

– Az ő nevét már hallottam – mondtam. – Ezen a CD-n ő játszik?

– Nem, ez egy japán zongorista albuma, szóval nem.

– Ja, nem tudtam.

– Gould ki nem állhatta Chopint – jegyezte meg Micucuka-szan. – Egyébként pedig az ő játéka nemhogy fényt nem, de embereken kívül semmi mást nem juttat az ember eszébe. Én szeretem Gouldot, de azt hiszem, ahogy öregszem, egyre ritkábban van kedvem hallgatni.

– Az emberek fullasztóak?

– Hát igen – nevetett Micucuka-szan. – Nem ez az egyetlen jellemzőjük, de azért elég sokan vannak a terhemre... Lehet, hogy csak én bírom rosszul.

Azután Micucuka-szan elmondta, hogy Glenn Gould nagyon szerette a kutyákat, és elmesélte azt is, hogy az egyik kutyájának a fizimiskája még Gouldénál is jellegzetesebb volt, és hogy egyszer annyira idegesítette a ruhájára tapadt kutyaszőr, hogy ragasztószalaggal vagy valamivel nekiállt leszedni annak ellenére, hogy éppen egy zenekarral játszott.

A kávézóban rajtunk kívül nem volt senki, és nem is tűnt úgy, hogy hamarosan csapatostul érkeznének. Megint a fény rejtélyeiről beszéltünk – vagyis természetesen az én szerepem kimerült annyiban, hogy hallgattam, amit Micucuka-szan mond, de amint egy kicsit is oldalra billentettem a fejem értetlenségemben, mindig részletesen elmagyarázta az adott kérdéskört. Kivett a

táskájából egy füzetet, kinyitotta egy üres oldalon, és ábrákat rajzolgatott nekem. Hallgattam a hangját, miközben azt figyeltem, milyen hosszú és milyen színű a tollat tartó uja, aztán a pólója zsebében tartott tollakat nézegettem, majd a szemét, ahogyan a füzetet nézi, illetve a szeme körül domborodó barna foltokat tanulmányoztam. A korral megmagasodott homlokát vékony rétegben izzadság borította, és felfedeztem a szemöldöke fölött egy apró anyajegyet. Micucuka-szan a golyóstolla hegyével mutogatta a füzetbe rajzolt ábrát, miközben kicsit akadozva magyarázott, én pedig csüggttem minden szaván, és lelkesen bólogattam.

– Na, akkor most maga is rajzoljon valamit, Irie-szan! – állt elő egy hirtelen ötlettel Micucuka-szan, miközben én a gondolataimba merültem.

Felém nyújtotta az eddig használt golyóstollát, és kinyitotta egy üres oldalnál a füzetet.

– Én? – döbbsentem meg a hirtelen felszólításon, elvettem a tollat, és azt motyogtam az orrom alatt, hogy jó, de mit, de mégis mit.

– Bármí megteszi! – mosolygott Micucuka-szan.

– Rajzot nem tudok. Magyarázó ábrát sem.

– Nem baj.

Micucuka-szan a tollat szorongató kezemen nyugtatta tekintetét. Nekem már a gondolattól is elöntötte a forróság a hátam, hogy Micucuka-szan néz, és a forróság fölgyűrűzött a nyakamig, végül

elérte a fejemet, aztán lassan szétömlött az egész arcomon.

– Rajzolnék én, csak...

– Tényleg bármi jó – mondta Micucuka-szan.

– ...Írásjegy is lehet?

– Igen.

– De mit írnak?

– Bármit.

– Tényleg bármit?

– Jó, akkor írjon le egy írásjegyet, amit eddig még soha.

– Hmm – bólintottam, de zavarban voltam.

Addig rendben volt, hogy írnak le egy írásjegyet, amit addig még soha, csakhoggy akármennyit törtem a fejem, egy sem jutott eszembe. Egy pillanat erejéig a rák kandzsiját fontolgattam, de féltem, hogy nem bírom hibátlanul leírni, ezért inkább letettem róla.

– Más szavakat nem lehet?

– Dehogynem.

– Akkor... – mondtam, és leírtam a nevemet meg a címemet.

– Nahát, milyen szépen ír, Irie-szan! – dicsért meg Micucuka-szan, miközben kicsit eltartotta magától a füzetet.

– Nem, egyáltalán nem. Jellegtelen az írásom – motyogtam halkán. – Látszik rajta a feszültség.

– Gondolja? Szerintem nagyon szép – mondta Micucuka-szan, és én nem tudtam, mit válaszoljak

erre, csak tagadólag ráztam a fejemet.

* * *

Gyakorlatilag álló nap a Chopin-altatót hallgattam, amit Micucuka-szantól kaptam. Munka közben a számítógémemre felmásolt változatot állítottam folyamatos ismétlésre, és amikor eljöttem az asztalom mellől, akkor fülhallgatóval hallgattam azon a régi CD-lejátszón, amit nagy nehezen előástam a kamrából. Fürdéskor ugyan kénytelen voltam lemondani róla, de főzéskor, evéskor meg úgy általában mindig, amikor otthon voltam, Chopin altatóját hallgatva töltöttem az időt.

Az albumon, amit kaptam, több zeneszerző zongoradarabja szerepelt, de én bejelöltem Chopin altatódalát, és csak azt hallgattam egyfolytában. A CD-tokhoz egy fényképet használtak, sötétkek háttér előtt egy kölyökképű előadó zongorázott. Ahogy Micucuka-szan is megmondta, ebben a dallamban határozottan érezhető volt a fény, behunyt szemmel szinte látni lehetett minden egyes hangot, ahogy pislákol a sápadt sötétben, mintha szelíden mutatnának valamit, mintha el akarnának vezetni valahová. Lehunytam a szemem, és ültömben átengedtem magam a hangok – nincs rá más szó – csillogó világának. A fejem kóválygott, mélyeket lélegeztem, és egy fénydeszkákból készült tűnékeny lépcsőn

lépkedtem felfelé. Amint a talpam hozzájuk ért, a lépcsőfokok szelíden felfénylettek, és ha levettem róluk a lábam, szétporlottak és eltűntek, de újjászülettek egy következő lépcsőfokként, és szelíden mutatták, merre menjek. Nem tudtam, hol és mi vár rám ennek a magányos, lágy ívű fénycsigalépcsőnek a végén éppen a koromsötétben, de ameddig csak szólt ez a zene, semmitől sem féltem, és semmi sem állhatott az utamba. Felfelé menet, séta közben ujjbegyemmel simogattam egytől egyig a csillogó hangokat, fölfűztem és nyakékként magamra aggattam őket, aztán a fénykoszorúkat két kézre fogtam, beléjük léptem, majd sorra átbújtam rajtuk, és ha lélegeztem egy nagyot, átlátszóvá vált mellkasom halványan felragyogott, mintha több tízezer fényév távolságban lévő csillagködöt nyeltem volna le. A leheletemet fénypor színezte, a szemem előtt kavargott, belemerítettem a kezem, és amikor újra beszívtam, a karom, a torkom, még a tenyerem is haloványan fényleni kezdett, én pedig elnéztem, ameddig csak jólesett, és már csak arra eszméltem, hogy az úrben fekszem. Behunytam a szemem, kinyújtottam a kezem, kedvemre megráztam a testem, megráztam a fejem, tánccommal felkavartam a fényt, és így jártam körbe-körbe a szobában a végtelenségig.

Csütörtökönként eljártam a kávézóba, ahol Micucuka-szannal találkozhattam.

Nagy ritkán előfordult, hogy mások is betévedtek rajtunk kívül, de általában csak mi ketten voltunk. Mindig kikértük a magunk teáját, illetve kávéját, és az utóbbit Micucuka-szan szép kényelmesen elkortyolgatta. Én vigyáztam, hogy ne legyek rosszul, ha a teám keveredik a reggel óta már elfogyasztott alkohollal, ezért lassan ittam meg a csésze teámat. Micucuka-szan felajánlotta, hogy állja a számlát, de az én javaslatomra inkább felváltva hívtuk meg egymást minden alkalommal. Ahogy legelőször megmondta, csütörtök délután mindenképpen megtaláltam ott, és attól kezdve mindenféleről elbeszélgettünk.

Hetente körülbelül három órát töltöttünk együtt, és ugyan én továbbra sem értettem a nagy részét, azért Micucuka-szan gyakran mesélt nekem a fizikáról.

Előfordult, hogy egy odavetett kérdésemre, hogy például mi a legkisebb dolog a világon, egy teljes órán keresztül magyarázott nekem mindenfélét, mintha gimnazista volnék. Elmondta, hogy a tovább már nem bontható elemi részecskék közé tartoznak a kvarkok meg a leptonok, és azoknak is több fajtájuk van. Az ő nevében is szereplő hármas szám különös szerepet tölt be a fizikában, mert a kvarkokból és a leptonokból is háromféle alkot egy egységet, de Micucuka-szan nevetve hozzátette, hogy azt már senki sem tudja, ennek mi az oka. Megjegyeztem, hogy milyen cuki neve van a

kvarkoknak, mire Micucuka-szan elmondta, hogy ez az irodalomnak köszönhető, mert a *Finnegan ébredése* című fura regényben, amit angolul írtak ugyan, de teleszórták mindenféle más nyelvek szavaival, egy madár háromszor szólal meg, hogy kvark, kvark, kvark, és arról nevezték el – még ilyeneket is megtudtam Micucuka-szantól. És hogy a világegyetem legkisebb anyagi részecskéiről egy elmélet szerint elképzelhető, hogy nem pontszerűek, hanem húr alakúak, szóval nagyon sok mindenről beszélt nekem. És hogy lehet, hogy abban a húrban végtelen számú dimenzió van, amelyek túl kicsik ahhoz, hogy mi is meggyőződjhessünk a létezésükről, de előfordulhat, hogy ezekből a végtelenül kicsi húrszerűségekből épülünk fel – az ilyen történetek hallatán csak ámultam és bámultam, és bólogatáson kívül másra nem is tellett.

Micucuka-szan mindig ugyanazon a széken ült, mindig ugyanazt a kinyúlt pólót viselte, és mindig ugyanaz a válltáska volt nála. A sarkai már megkoptak, itt-ott felfeslett a varrás. Micucuka-szan az én unalmas történeteimet is mindig figyelmesen végighallgatta, sőt nem csupán figyelt, hanem néha még láthatóan élvezte is őket.

Időnként mesélt az iskoláról is, ahol tanít. Egyáltalán nem jellemző módon az ő iskolájában nagyon komoly óvintézkedéseket tettek, és érdemben foglalkoztak a szexuális és hatalmi

visszaélések kérdéskörével, ezért nemegyszer újságcikkekben meg rádió- és tévéműsorokban mutogatták őket követendő példaként, ebből adódóan Micucuka-szan is eléggé kiművelte magát a témában. Minden ajtót nyitva tartottak, amelyiken csak diák bejöhet; tanár és diák nem maradhatott kettesben, nemhogy iskolán kívül, de az iskolában sem, illetve tilos volt a tanulókat az utónevükön szólítani.

– Tényleg? – szólaltam meg a helyenként összecsomósodott tudatom mélyéről. – Az én iskoláskoromban ez elképzelhetetlen lett volna.

– Hát igen.

– De én mindig csak...

– Mindig mi?

– Mindig csak tanulok magától – mondtam, miután visszanyeltem egy csuklást. – Bár természetesen már rég nem vagyok gimnazista korú.

– Tudom – nevetett Micucuka-szan.

– De mindig csak tanít nekem dolgokat, szóval nemigen különbözöm a diákjaitól – fejtegettem, majd mintegy kiegészítésképpen nevetgéltem egy kicsit.

– Csakhogy ha maga diák lenne, nem találkozhatnánk ebben a formában, Irie-szan – jegyezte meg kis idő múlva Micucuka-szan.

Hosszasan figyeltem kifelé az ablakon, majd újra az asztallapot bámultam. Az orromon át

aprókat lélegeztem, amitől enyhén éreztem a szaké szagát az orrüregemben.

– Pedig nem sok különbség van szerintem – mondtam –, csak annyi, hogy már idősebb vagyok... nincs jövőm, és ez itt nem az iskola.

– Gondolja? – kérdezte Micucuka-szan, aztán megint hosszabb időre elhallgattunk. – Ez kellemetlenül érinti? – kérdezte valamivel később.

– Kellemetlenül? – kérdeztem vissza döbbenten.

– Amit az előbb mondott, hogy olyan, mintha diák lenne.

– Nem érint kellemetlenül – feleltem, majd megint elhallgattam egy időre.

– Ha nem, akkor jó – mondta Micucuka-szan, és beleivott a kávéjába.

Én a szívószál összepöndörödött zacskóját figyeltem az asztalon. Nyílt az ajtó, csilingelés hallatszott, és belépett egy futár egy akkora dobozzal, hogy eltakarta a fél arcát is. Miközben a szakállas tulaj aláírta, hogy átvette, a kézbesítő valami vicceset mondott neki, és láttam, hogy mindkettejüknek rázkódik a válla. A kézbesítő átvette a bizonylatot, gyakorlott mozdulattal ellenőrizte, vidáman elkészönt egy vizsláttal, és már el is sietett.

– Micucuka-szan...

– Igen?

– Lehet, hogy mégis kellemetlen egy kicsit – motyogtam, le sem véve a tekintetem a lengedező

ajtóról.

Ahogy kimondtam, arra lettem figyelmes, hogy a torkom tájékán dübörög valami, és erős késztetést éreztem, hogy két kézzel szorítva visszafogjam, nehogy kiszabaduljon belőlem.

– Tényleg? – kérdezte valamivel később Micucuka-szan. – Ez esetben találjunk valamiféle megoldást.

Képtelen voltam az arcára nézni, ezért miután végeztem az ablakon kifelé bámulással, és már nem volt más néznivalóm, nekiálltam a poharamat szemlélni, amiben már az összes jég elolvadt, és a teámnak lényegében semmi színe nem maradt.

– Mit szólna ahhoz, ha... – folytatta kis idő múlva – ...nem Irie-szannak szólítanám, a vezetéknevén, hanem az utónevén, Fujuko-szannak?

Felemeltem a fejem, és Micucuka-szan arcára meredtem.

– Mivel a tanároknak tilos a diákokat az utónevükön szólítaniuk, ebben is nyilvánvalóvá tehetnénk a különbséget.

– Jó.

– Persze már eleve nem fordulhatna elő, hogy a tanítványom, ha így találkozunk.

– Igen.

– Mit szól a javaslatomhoz?

– Jó.

– Engem pedig eleve nem is hívott tanár úrnak, hanem a vezetéknevemen szólított.

– Igen.

– Ha lesz jobb ötletünk, majd azt is kipróbáljuk.

– Jó.

– Mit szól? Tetszik az ötletem?

– Igen – suttogtam lehajtott fejjel, aztán még egyszer újra, mert megint nem bírtam az arcába nézni, és utána csak bólogattam, nem is tudom, hányszor.

Azután, hogy ebben megegyeztünk, és Micucuka-szan már Fujuko-szannak szólított, gyakrabban kezdtünk találkozni. Korábban csak csütörtökönként látogattam meg a kávézóban, és ehhez most hozzájöttek még a vasárnap estéek, nem mintha eldöntöttük vagy megbeszéltük volna, mindenesetre hetente kétszer láthattam már.

Megtudtam, hogy ötvennyolc éves, megtudtam, hogy december 10-én született, megtudtam, hogy rekordmagas pontszámot ért el a Space Invaders játékban, ami fiatalkorában volt népszerű, és azt is, hogy étel tekintetében egyáltalán nem válogatós, nem szokott nassolni, diákkorában egy egészen rövid ideig kosarazott, nem bírja a népdalokat, Tokióban született, 173 centi magas, egyetlenegyszer sem törte el még semmijét, és nem is kellett összevarrni sehol, egyébként pedig A-s a vércsoportja. Micucuka-szan viszont megtudta, hogy Naganóban születtem, megtudta, hogy

szenteste van a születésnapom, megtudta, hogy ezen a nyáron nem mentem sehova, hogy ha édesbábépét eszem, enyhén fájni kezd a fejem, hogy gyerekkoromban biciklizés közben egyszer elütött egy autó, megtudta, hogy a vakbelem miatt nem tudtam elmenni a végzős osztálykirándulásra, és azt is, hogy a ház mögött, ahol lakom, van egy kis park. Micucuka-szan megtudta, hogy eddig még soha nem daueroltattam be a hajam, és soha nem jártam külföldön, én megtudtam, hogy Micucuka-szannak a harmincas évei végén kezdett ritkulni a haja a homlokán. Valamikor még egy bűvésztrükköt is mutatott. Kártyatrükk volt, de sajnos elsőre kitaláltam, mi a csel. Micucuka-szan rá nem jellemző módon elpirult, amiért kudarcot vallott, és amikor legközelebb találkoztunk, hozott egy könyvet, amiben rengeteg bűvészmutatvány volt. Ha véletlenül összeért a térdünk az asztal alatt, szinte egymást igyekeztünk felüllicitálni a bocsánatkérésben, majd utána hosszabb időre elhallgattunk. Lehet, hogy ezek egytől egyik mind ártatlan kis semmiségek voltak, de miközben megosztottuk egymással, kifélék-mifélék vagyunk, én úgy éreztem, hogy lábujjhegyen beóvakodtam Micucuka-szan emlékeibe.

Csak hogy arról a Micucuka-szanról, akiről lassan szerettem volna többet megtudni, továbbra sem tudtam semmit. A szavak bent rekedtek. Nem azért, mert nem hagyott kérdezni, és nem is azért,

mert olyan hangulatot teremtett volna, meg semmi ilyesmi, csak egyszerűen nem jöttek a számra a szavak.

Hazafelé mindig nagyon egyedül éreztem magam.

Mások számára csak egy átlagos átmeneti időszak lehetett a szürkület és az éjszaka között, de a kék alkony, amiről úgy véltem, hogy kettesben fedezzük föl, egy egészen rövidke időre ugyanolyan színűre festette Micucuka-szant és engem. Mindig ugyanúgy integetett, mindig ugyanúgy fordult be a lépcsőhöz vezető sarkon, mielőtt eltűnt volna. Én mindig mondani akartam valamit, még valamit el akartam neki mondani, de mielőtt szavakba önthettem, mielőtt hangokká formáltam volna, hogy megrezgessék a levegőt, Micucuka-szan mindig befordult a sarkon, és eltűnt.

* * *

Október első hétfőjén Hidzsiri felhívott, mert aggódott értem. A halottak ünnepe után, egész szeptemberben kevesebb levonatot küldtek a megszokottnál. Megállítottam az altatódalt, a fülemhez tartottam a mobiltelefonomat, és ahogy hallgattam Hidzsiri határozott hangját, az az érzésem támadt, hogy nagyon régen nem beszéltünk.

– Megcsúsztak az anyaggal. Elvileg még a

nyáron kellett volna kapnunk egy hegynyi kéziratot, de az írók méltóztattak annyit késni, hogy az örület. Ezért most meg novemberben lesz munka rogyásig, szóval készülj föl a hajtásra – figyelmeztetett Hidzsiri. – Menni fog?

Elmondta, milyen megjelenések várhatók az év végéig, én bólogatva beírkáltam nagyjából a naptáramba az időpontokat, megbeszéltük az aktuális munkaügyeket, és utána, ahogy hallgattam Hidzsiri ügyes-bajos dolgait, felderengett Kjókoszan arca és hangja, amint nemrég – bár érzésre az őskorban – beszélgettünk.

– Mondtad, hogy nyáron nem mentél sehova, de mit csináltál szeptemberben? – kérdezte Hidzsiri egy lélegzetvételnyi szünet után.

– Otthon voltam – feleltem.

– Komolyan nem voltál sehol? – kiáltott fel élesen Hidzsiri, mert kicsit túljátszotta a megdöbbenést.

– Aha.

– Ja, mert mondtad, hogy haza sem mész a szüleidhez.

– És te? – kérdeztem.

– Én... hát elvoltam.

– Elvoltál?

– Dolgoztam, emberekkel találkoztam, ettem... Szóval a szokásos.

– És mi lett az elefántos fickóval? – kérdeztem rá.

– Elefántos? – Hidzsiri néhány pillanatnyi szünet múlva vidáman folytatta, hogy igen, már tudja miről beszélek. – Hát, mindazok ellenére még mindig találkozom vele néha.

– Komolyan?

– Amikor eljutok odáig, hogy dobnom kéne, egyszer csak már kevésbé lesz terhes a dolog. Furán működik ez.

– Értem.

– Nyilván ő is így van vele. De ezt leszámítva végül is jól kijövünk egymással, és hát biztos bele is kényelmesedtünk – mondta Hidzsiri, mintha nem is magáról beszélne.

Én néztem a naptárt, amiben bejelöltem a napokat, amikor elmentem a kávézóba, hogy találkozzam Micucuka-szannal, és úgy feleltem:

– Nem könnyű.

– Micsoda? – csodálkozott Hidzsiri. – Rólam beszélsz?

– ...hogyan egy csomó dolgod van, és közben van másik... szóval mondtad, hogy mással is találkozol – mondtam, és igyekeztem visszafogni magam, hogy ne kezdjek el hadarni.

– Hát aha – mondta Hidzsiri közömbös hangsúllyal, mint akinek ez tényleg nem oszt, nem szoroz. – De amúgy nekem ez nem esik nehezemre – nevetett. – Végül is nem munkaügyben találkozom velük. Meg különben is, ha elegendem van, max nem találkozunk.

– De mondtad a múltkor, hogy nem is vagy annyira oda érte, meg semmi. És gondoltam, az úgy nem lehet túl könnyű.

– De nem is nehéz, egyáltalán.

– Komolyan?

– Persze. Csak akkor találkozom velük, amikor akarok.

– Ja, értem.

– De hát ezt már a múltkor is mondtam. Viszont a mostani depim talán kicsit sokba került. Ott az utazás, meg sminkcuccokból is vettem egy elég jó teljes készletet, cipőből is két ugyanolyat, csak más színűt. Úgy voltam vele, hogy hát én nem vagyok normális, de már kicsivel ezelőtt kezdték árulni a téli cuccokat, szóval gondoltam, miért ne, vettem egy kabátot is, és ha én egyszer beindulok... Minden évben azon tűnődöm, hogy ezt mégis meddig szeretném így csinálni, de hát ez van, ha egyszer örömmel teszem – részletezte Hidzsiri, és közben boldogan nevetett. Aztán megkérdezte: – Ja, most jut eszembe, emlékszel arra a kardigánra, ami rajtam volt, amikor a múltkor inni voltunk?

– Emlékszem.

– Az a szürke.

– Aha. Emlékszem.

– Nem kell?

– Hogy kell-e?

– Tudom, hogy megdicsérted. Az a kardigán, aminek az a töméntelen sok gyöngyhímzés van a

mellrészén. Vettem egy elég hasonlót, szóval gondoltam, hátha te hordanád.

– Én? – mondtam, és elakadtam. Elképzelésem sem volt, hogy egy olyan csilivili ruhadarabot mégis mivel és hogyan kéne felvenni. – Örülnék neki, de szerintem nem állna jól.

– Már hogyne állna jól? – csodálkozott Hidzsiri. – Egy kardigánnál nincs olyan, hogy nem áll jól. Egyszerűen felveszed, és kész, vagy nem?

– De hát... – próbáltam válaszolni, de nem sikerült, mire Hidzsiri közölte, hogy van még más mindenféle is, összerakja, és elküldi, majd hordjam, ami tetszik, és dobjam ki, ami nem, és már meg is szakadt a vonal.

– Tizenöt év, nem hiszem el!

Hajakava Noriko kicsit szégyenlősen mosolygott rám. A gimnázium elvégzése után még találkoztunk néhányszor, de aztán meglehetősen hosszú ideig egyáltalán nem. Aha, hihetetlen, mosolyogtam én is, és utána Noriko is megint. Jó volt újra hallani a hangját.

– Köszí, hogy eljöttél, pedig olyan váratlanul hívtalak. Gondolom, dolgozol éjjel-nappal.

– Dehogy. Örülök, hogy jelentkezted – feleltem.

– Nem voltam benne biztos, hogy jó ötlet... Mert hát mikor is, tudod, úgy hat-hét éve sem jöttél el az évfolyam-találkozóra, Irie-kun. Pedig úgy vártam, hogy hátha ott találkozunk.

– Ja, bocs, nem direkt volt.

Noriko megrázta a fejét, hogy nem gond, és körülnézett a helyiségben.

– Iszonyú régen nem jártam Tokióban. Vagy tíz éve. Mondanám, hogy mennyire megváltozott, de abszolút nem emlékszem, milyen volt legutóbb.

– Ez már csak ilyen. Nekem sem tűnik fel semmi, pedig itt lakom.

– Gyakran jársz ezen a környéken? – kérdezte

Noriko.

– Nem, szinte soha... lényegében soha – feleltem, amikor kihozták a rendelt spagettinket.

– Azta, itt ilyen gyorsan kihozzák a kaját? – csodálkozott Noriko elkerekedett szemmel.

– Aha.

– Egyébként meg eszméletlen, mekkora a tömeg itt Haradzsukuban. Itt kint olyan sűrűn vannak, mint a loknik egy nagy Buddha-szobor fején.

Néhány évente, amikor eszébe jutott, kaptam tőle újévi üdvözlőlapot, amelyek némelyikén még fénykép is volt, így tudtam például, hogy Noriko férjhez ment Naganóban, és már van két gyereke. Néhányszor küldtem válaszlapot én is. Emiatt tudtuk egymás elérhetőségét, de egyikünk sem hívta soha a másikat, hogy beszélgessünk. Ezért amikor a múlt héten váratlanul telefonált, hiába mutatta a kijelző a nevét, eltartott egy darabig, amíg rájöttem, ki keres.

– Meddig is leszel itt?

– Holnap reggelig – tekerte fel szorosan a villájára Noriko a spagettit, a szájába tette, aztán meglepett arccal ujjongott, hogy milyen finom. – Eszméletlenül jó. Nálunk ennek a láncnak nincs is étterme.

– Milyen volt Disneyland? – kérdeztem az első falat után.

– Iszonyatos tömeg volt. Mind most jártunk ott először, szóval szerencsétlenkedtünk egy sort, de

legalább azt a parádét vagy mit, amikor sorban jön egy rakás mindenféle, na, azt sikerült elkapnunk, szóval jó volt.

Fura érzés volt így találkozni Norikóval egy olyan helyen, amihez egyikünknek sem volt semmi köze.

– Baromira lefogytál, Irie-kun – nézett rám Noriko kissé aggodalmas arccal. – Eszel te rendesen?

– Eszem hát – feleltem vigyorogva.

– Biztos? Ha igen, akkor jó. De eléggé megváltoztál kinézetre.

Elöttem pedig az emlékeimben élő Norikóhoz képest szinte a felismerhetetlenségig meghízott Noriko ült. A csipkeujjú kardigánja résein kibuggyant degeszre vastagodott felkarja.

– Ez is nálunk készült – csípte meg a kardigánja elejét. Az alján egy macskarátét volt. – Na, egy kis nosztalgia?

– Hú, de rég volt! – nevettem.

– A tiéd se semmi, Irie-kun. Elegáns. Biztos jó drága volt.

– Nem különösebben – mosolyogtam, és az ujjaim hegyével megérintettem a gyönggyel díszített részt a kardigánom elején. – Nálatok mindenki jól van? – kérdeztem.

– Hát, megvagyunk – sóhajtott mosolyogva Noriko. – Már mindenki olcsón gyártat Kínában meg másutt, szóval nem megy olyan jól, mint régen.

Most inkább csak úgy-ahogy megyeget. A szüleim is lényegében visszavonultak már.

Az emeleti, ablak melletti asztaltól, ahol ültünk, rá lehetett látni Haradzuku sűrű forgatagára. Tele volt az utca emberekkel, az üzletek felirata, nagy kocsiforgalom, minden elképzelhető szín egyvelege kavargott ott. Eszembe jutott, hogy ezek a színek, amelyek itt most látszanak, azok a maradék. Hol is vannak az igazi színek? Pedig valamikor részletesen elmagyarázta ezt nekem Micucukaszán, csalódtam magamban, amiért képtelen voltam visszaemlékezni valamire, amire szeretnék. Közvetlenül alattunk szinte halomban álltak a biciklik. Láttam, ahogy egy arra járó lány behajít az egyik kosarába egy PET-palackot.

Miközben a spagettit ettük, Noriko mesélt, hogy mi a helyzet vele mostanában, és én is meséltem neki a lektori munkáról. Ja, mert régen is szeretted a könyveket, Irie-kun, mondta Noriko. Nem is szerettem, jegyeztem meg, mire ő, hogy jó, pedig én valahogy azt hittem rólad, aztán megint feltekert egy adag spagettit a villájára, és a szájába tette.

Ahogy végeztünk az evéssel, és kihozták a kávékat, Noriko megint sóhajtva folytatta:

– ...Hát, szóval ez van... nem igazán tudom, merre tovább.

– De van, amikor minden rendben, nem? – kérdeztem.

Noriko tanácstalanul húzta fel a vállát.

– Hogy minden rendben... csak tudnám, ilyen mikor lehet kijelenteni! Így, tíz év házasság után már komolyan fogalmam sincs. Mondjuk semmivel sem vagyunk előrébb attól, hogy itt nyavalygok – nevetett Noriko. – Ugyanaz a mókuserék mindennap, aztán eltelik még tíz meg húsz év, akkor pedig egyszer csak már mindegy lesz, és ennyi volt?!

– Van valami, amit szívesen csinálnál? – kérdeztem.

– Nem, nem kifejezetten.

– Aha.

– De hát tudod, én felmondtam a munkahelyemen, miután férjhez mentem, és az elsőt vártam. Nem állítom, hogy nem bántam meg. Bár mondjuk a munka is olyan volt, hogy abba lehetett hagyni, vagyis hát én is annyira tartottam csak, hogy simán abbahagytam. Nyilván valakinek muszáj vinni a háztartást, és a józan ész azt diktálta, hogy a legjobb lesz, ha abbahagyom a munkát, és a családra koncentrálok, és erre én rá is bólintottam... Szóval mit akarok így utólag... de azért elég nyomasztó, hogy nincs saját pénzem, amit szabadon költhetek, jó, tudom, lépcsőházi filozófia... Vagyis bocs, hogy ilyen idegesítő rinyálással traktállak már egy fél órája – mosolygott kényszeredetten Noriko. Én tagadólag ráztam a fejemet, és mondtam, hogy rá se ránts. – Nyilván magától értetődik, de akkor is... Én a gyerekeim

anyja vagyok, a férjem a gyerekek apja, és ez így nem kevés, csak az a baj, hogy már csak ennyik lettünk. Kiráz a hideg, ha belegondolok, mi marad egyáltalán, ha felnőnek a gyerekek, és kirepülnek a lányaink. Néha véletlenül úgy jön ki a lépés, hogy kettesben maradunk. Nagy ritkán. És olyankor az égegyadta világon nincs miről beszélnünk egymással. Semmi, de semmi. A gyerekeken kívül nincs miről. Meg tévéműsorokról, a szüleinkről, csupa ilyesmiről csak.

– Ühüm – bólintottam.

Aztán Noriko kissé kínban folytatta.

– ...Szex végképp nincs, mióta a kisebbikkel terhes lettem, azóta egyszer sem. Ciki, nem ciki, ez van. Eleve kizárt, hogy egyáltalán felmerüljön, mert az egész téma lekerült a napirendről. Mármint közöttünk.

Bólintottam, hogy ne kelljen véleményt mondanom se pró, se kontra.

– ...Szexmentes is sokféleképpen lehet egy kapcsolat, és ha az egyiknek nincs kifogása ellene és lenne kedve, csak a másiknak nem akaródzik, akkor még nincs minden veszve. Az mondjuk rossz érzés, hogy tojnak a fejedre, de még mindig van esély megbeszélni, vagyis lehet valamit javítani az ügyön.

Bólintottam.

– Viszont a mi esetünkben az a gond, hogy egyikünk sem remél már ilyesmit a másiktól. Szex

mint olyan nem létezik nálunk. Egy-két barátomnál rákérdeztem; persze nem árultam el, hogy magamról van szó, csak valami olyasmit, hogy mi a véleményük a szexmentessé vált párkapcsolatokról, mert hallani, hogy ez egyre gyakoribb probléma; és képzeld, vannak, akik szerint ez magától értetődik. Hogy még szép, és inkább az a fura, ha van, és hogy családon belül undorító, szóval vannak olyanok is, akik máshogy gondolják. Én meg hagytam magam meggyőzni, hogy aha, akkor ez már csak ilyen, és elvegetáltam egy ideig, lehetőleg nem gondolva bele a dolgokba. Na de figyelj, akkor ebből, ugye, annyi következne, hogy leélem az életemet anélkül, hogy innentől bárkivel is lefeküdnék, és amikor ez összeállt a fejemben, akkor derengeni kezdett, hogy talán nem egészen normális ez így.

– Ühüm – kortyoltam bele a kávémba.

– Szerinted? Ha te lennél a helyemben, Irie-kun, szóval akkor... melyiket választanád?

– Választanám? – kérdeztem döbbenten. – Mi és mi között?

– Mondom – hajolt előre Noriko, és arcát az enyém közelébe tolta. – Vagy egy ingerszegény, szexmentes, mindenféle izgalmat nélkülöző, ám békés életet gyermekeid anyjaként életed végéig.

Noriko ezután elhallgatott. Én nem szóltam, csak vártam, hogy folytassa.

– ...Szóval gondoltam, ez lesz az életem, ennyi...

na, csak ezt akartam mondani – nevetett mesterkéltén Noriko. – De egy szavam nem lehet, én választottam, tessék. Ez van, ezt kell szeretni. A házasságunkért is, hogy ne ez legyen belőle... hogy is mondjam, erőfeszítéseket, igen, tehattunk volna akár erőfeszítéseket. De nem tettünk.

Néhányszor bölintottam Noriko szavaira.

– De ha lenne munkám és némi megtakarításom, talán még így is elváltam volna, hogy vannak gyerekeim. Mert részmunkaidős munkával meg azzal a kis tartásdíjjal ugyan fel nem nevelem őket. Meg sem bírnánk élni. Ők meg nem tehetnek semmiről.

– Akkor az egyedülálló anyák, akik segítség nélkül nevelnek gyereket, és még dolgoznak is... azok hogy oldják meg? – kérdeztem minden gondolkodás nélkül, ami eszembe jutott.

Egyértelműen látszott, ahogy Noriko arca egy szempillantás alatt kővé dermed. Az asztalunk mellett egy kisgyerekes család haladt el, a pici gyerek orra bukott, és úgy elkezdett bömbölni, mint akit nyúznak. Noriko vetett rá egy pillantást, aztán újra az asztalra meredt, nagy levegőt vett az orrán át, de nem felelt a legutóbbi megjegyzésemre, csak tovább beszélt.

– Egyébként csal a férjem.

– Komolyan? – döbbentem meg.

– Szóval nem csoda, hogy otthon nem aktuális a dolog – mondta Noriko, letépte a rúd alakú

papírzacskó végét, a cukor sercegeve szóródott a csészéjébe, amiben már a fele sem volt meg a kávénak, kocogott a kiskanál, ahogy kevergette.

– ...A férjed tudja, hogy izé... hogy tudod?

– Hát, szerintem sejti, hogy rájöttem, de így konkrétan nem beszéltünk róla. Bizonyítékot akármennyit szerezhethnék, ha akarnék, csak nincs hozzá energiám, vagy nem is tudom... De azt tudom, hogy kivel csal. Szoktam twitterezni... Ismered? A Twitter-t? Az olyan, hogy folyamatosan kiírsz rá mindenféle hülyeséget, lényegtelen apróságokat. Egyszer beugrott, hogy mi van, ha... Rákerestem, és kiderült, hogy a csaj a saját nevén regisztrált. Látom, mivel telnek a napjai.

– Tényleg?

– Olyan elővigyázatlanok az emberek. Egy csomó mindent meg lehet tudni már csak abból, amit kitesznek magukról. Hogy hol laknak az illető szülei, hogy néz ki a gyereke, kik a barátai, hová megy a legközelebbi hosszú hétvégén, meg érted, szinte bármit. Persze a csajnak nyilván eszébe sem jut, hogy én mindennap csekkolom.

– Hát nem – bólintottam.

– A másik pedig az, hogy mire megyek vele, ha színt vallatok a férjemmel. Az égvilágon semmire.

Bólintottam.

– Amúgy meg nemigen van mit a szemére hánynom. – Norikónak csak a szeme nevetett. – Tudod... Az évfolyam-találkozó. Végül is nem volt

totál idegen, és úgy alakult, vagy hát mondhatni úgy jött ki a lépés, mert addig, hogy odamentem, találkoztunk és beszélgettünk, még fel sem merült bennem ilyesmi... Na de szóval ez van.

– Egy volt osztálytársunkkal? – kérdeztem.

– Volt az a Jui-kun. Emlékszel rá? Én soha nem beszéltem vele érdemben, de ennyi idő után meglepően kellemesen lehetett vele beszélgetni. Fura egy dolog ez. Lényegében akkor ismerkedsz meg valakivel, aki addig sem volt ismeretlen. Fura légköre van ám egy évfolyam-találkozóknak.

– Erről tud a férjed?

– Nem is tudom. Fogalmam sincs. De biztos ugyanúgy van vele, mint én. Semmire sem mennénk vele, ha bevallanánk az igazat, csak fásultan folytatjuk tovább a mindennapokat... Viszont azért bennem van, hogy valami nem stimmel. Hogy van valami álságos ebben az egészben. Mert találkozom, ugye, Jui-kunnal. Élvezem. Ja, amúgy neki is van gyereke. Minden oké náluk elvileg, de másféle gondjuk van, amiről szintén szoktunk beszélgetni egy csomót... Vagyis bocs, nem itt tartottam, na szóval... Amikor találkozunk, minden tök jó. Nem az, hogy szeretem, és pláne nem akarok ebből kihozni semmit. De minél többet találkozunk, annál rosszabb. Minden egyes találkozásnál, nem is tudom. Egyszerűen szar. Amikor együtt vagyunk, az jó. Azután rossz. Hogy magyarázzam el? Nem is az, hogy megrohad, de

eltompul, beragad valami valahol bennem, így mintha lebénulnék. Valahol. Egyedül lenni pocsék. Habár én vagyok, aki ezt meglépi, valamiért mégis elszomorít. Azért ott motoszkál bennem, hogy ezt nem így akartam.

Noriko az asztalra szegezett tekintettel, hosszan hallgatott.

– És ahogy ez így megy, kezdem azt érezni, hogy ez nem is az én életem. Mert csupa ilyen háziasszonyt látok. És ki nem szarja le őket? Hogy mi van velük, vagy mi jár a fejükben. És ha ez eszembe jut, akkor nekem is ugyanúgy mindegy lesz, mi van velem. Szánalmas, de tökmindegy, szóval megint találkozunk. Utána persze megint szar.

Noriko az asztalra szegezett tekintettel hallgatott.

– ...De aztán ezt hamar el is felejttem. És akkor megint felhívom, találkozunk, és megint szar lesz, és így tovább. Hazamegyek, ránézek a férjemre, aki bambán bámulja a tévét, és néha arra gondolok, hogy hátha ő is valahol hasonlóan, ugyanilyen reménytelenül érzi magát. És amikor ez eszembe jut, valahogy elerednek a könnyeim. Hogy de jó lenne, ha nem lenne neki szar, és akárhogy is, de remélem, lazán veszi ezt az egészet. Hogy de jó lenne, ha nem érezné azt a fajta rossz szájízt, mindig valami ilyesmire jutok.

Egy darabig nem szóltunk semmit, csak néztünk

kifelé az ablakon.

– Jaj, annyi kínos sztorit hoztam fel ma. Pedig olyan régen nem találkoztunk. Jobb lett volna a régi szép időkről beszélgetnünk – jegyezte meg Noriko valamivel később, majd kiegyenesedett, és megcsóválta a fejét. – Szóval bocs.

– Nem gond. Fontos témák ezek – feleltem.

– Örülök, hogy ezt mondod. Összevissza beszéltem ma neked mindenfélét, de figyelj csak, a gyerek az jó. Nagyon kell. Én komolyan úgy vagyok vele, mindig rájövök, hogy a gyerekeim tartanak életben.

– Igen? – biccentettem.

– Ez valahogy úgy van, hogy a saját kis hülyeségeid huss, eltűnnek, és már lényegtelen lesz, veled mi van. Mert akárki akármit mond, mégiscsak a gyerek a legfontosabb. És annyi, de annyi mindent lehet tanulni a gyerekektől! – mosolygott Noriko. – Te nem fogsz szülni, Irie-kun?

– Gyereket?

– Mindenképpen megéri. Azzal jársz a legjobban, ha szülsz – mondta eltökélten Noriko. – Nem tervezed?

– Nem.

– Nahát, kár, pedig biztos jó anyuka lennél – darálta mintegy önmagának Noriko, és megitta a maradék kávéját.

Én szótlánul bámultam kifelé az ablakon.

– ...Én amúgy senkinek sem meséltem el, hogy a

házaséletem nem éppen kerek – vallotta meg egy kis idő múlva Noriko. – Jui-kunnak sem mondtam. A többi anyukának meg a viszonylag jobb helybéli barátaimnak sem, senkinek. Neked beszéltem róla először, Irie-kun.

– Ühüm.

– És hogy miért tudtam neked erről kitálalni? – folytatta Noriko. – Hát azért, mert már nem játszol szerepet az életemben, Irie-kun. – Noriko az arcomba bámult, és vidáman elmosolyodott. – Ha nem így volna, nem bírtam volna kiadni magamból.

Jó ideig nem szólalt meg egyikünk sem. Ahogy ültünk ott némán, hirtelen zavarni kezdett a hely nyüzsgése. Több asztalnál gyerek sírt, valaki mobiltelefont tartott a füléhez, és hangosan hahotázott, egy csapat diák pedig nagy hévvel tárgyalt valamit. A pincérnő fülsértő hangon olvasta fel ellenőrzésképpen a rendelést, és folyamatosan szólt a csengő, amivel a vendégek hívják az asztalukhoz a pincéreket. Ahogy akarunk ellenére hallgattuk ezt a kavalkádot, nagyjából egyszerre támadt mehetnékünk. Szedelődzködtünk, felálltunk, és mindketten kifizettük a magunk részét a kasszánál. Amikor mentünk lefelé a lépcsőn, Norikónak eszébe jutott még valami.

– Tényleg, ő is meghalt ám.

Kérdőn meredtem rá.

– Az évfolyam-találkozón mondták. Tudod, ki, na – nedvesítette be a nyelvével az ajkát, mielőtt összeszorította, ahogy próbálta eszébe idézni a nevet. – Mi is volt a neve, egy fiú, na, mondd már!

Nem szóltam semmit, csak bámultam Norikóra, ahogy ráncolja a szemöldökét.

Visszatette a pénztárcáját a táskájába, és ott lecövekelt, ujját a szemhéjára tapasztotta, és azt ismételgette, hogy na, tudod, tudod, ki, az a fiú. A szívem mintha közvetlenül a fülem mellett lármázott volna.

Ja, megvan, kiáltott fel Noriko, és derűsen nézett rám.

– Koga-kunnak hívták. Koga-kun, ez az. Én talán egyszer sem beszéltem vele, de így, hogy mondom, már rémlik a neve neked is, nem? Szóval meghalt tüdőrákban. Úgy hat évvel ezelőtt.

Koga-kun, motyogtam az orrom alatt. És rájöttem, hogy sem az arcára, sem a nevére nem emlékszem, egyáltalán semmire. És akkor lassan kiengedtem a tüdőmben rekedt levegőt. Tényleg, nem is tudtam, feleltem. Hihetetlen, nem? Nem számít, hány éves vagy, az az izésejtes tüdőrák, már akkor annyi neked, amikor kiderül, fordult vissza felém Noriko többször is, miközben lefelé mentünk a lépcsőn, és elmesélte a pletykákat, hogyan halt meg Koga-kun, a néhai osztálytársunk, aki az én emlékeimben egyáltalán nem is létezett.

Noriko elkészönt, hogy most ugyanitt,

Haradzsukuban találkozik majd mindjárt a férjével és a lányaival, integetett, én meg mondtam, hogy vigyázzon magára. Amikor elbúcsúztam, átsuhant az agyamon a gondolat, hogy talán akad még valami, amit mondanom kéne neki, de csak egy bátortalan integetés tellett tőlem a mellkasom elé emelt kézzel. Ahogy néztem távolodó alakját, egyre hihetetlenebbnek tűnt, hogy annak a hátnak a tulajdonosával az imént még együtt ettem és beszélgettem. Már képtelen voltam felidézni annak a Norikónak az arcát, akivel a gimnazistaéveim egy részét töltöttem. Csak a mindig jobbról hallott, szélcibálta vékonyka hangjának foszlányaiból maradt meg valami, ahogy ugyanolyan egyenruhában sétáltunk egymás mellett az iskolába és hazafelé, de erre az erőtlén hangra is szép lassan rátelepedett egy barnás rúzszt használó, hájas állát kézfejére támasztva sóhajtozó, fiatalnak már alig nevezhető nő arca, és minden egyes pislogásommal, minden egyes másodperccel egyre csak távolodott tőlem az egész mindenestül.

Miután kivártam, hogy Noriko alakja beleolvadjon a járókelők forgatagába, és már indultam volna magam is, észrevettem egy fiatalembert, aki a biciklierdőből próbálta kibányászni a kerékpárját. Megmarkolta a kormányt, és nagy robajjal kirántotta a többi közül, majd egy cöcögéssel átpakolta a PET-palackokat a szemeteskádává alakult elülső kosarából egy másik

bicikli kosarába. Ezt a bringát láttam korábban fentről. Amikor a férfi észrevette, hogy nézem, rám üvöltött, hogy mit bámulsz, te vén csoroszlya.

Elgyalogoltam egészen Sibujáig.

Az időjárás-előrejelzésben felhős időt jósoltak, erre félúton esni kezdett. Néhányan azok közül, akikkel elmentünk egymás mellett, előkapták az összecsukható esernyőjüket a táskájukból, ezért elképzelhetőnek tartottam, hogy félrehallottam a híreket, és eleve esőt mondtak aznapra. Csak az elején ömlött egy rövid ideig, aztán ködszerű szitálásra váltott. Az állomáson az orrom előtt ment el a vonat, ezért behúzódtam egy nagy kereszteződés egyik csücskébe, és figyeltem a szűnni nem akaró emberáradatot.

Egyes-egyedül vagyok, gondoltam.

Már jó régóta mindig csak magam voltam, ezért biztosra vettem, hogy ezt a magányt nem tudom tovább fokozni, ott és akkor mégis igazán egyedül maradtam. Itt van ez a rengeteg ember, itt vannak ezek a helyek, itt kavarog ez a végtelen sok hang meg szín, még sincs semmi sem, amibe kapaszkodhatnék. Sem a múltban, sem a jövőben, egyszerűen sehol sem létezett fogódzó. És ezen nem változtatott volna semmit, bárhová megyek is a világban. Moccanni sem bírtam a szitáló esőtől hamuszürke ködbe boruló utcák szorításában.

Magam sem tudom, meddig álldogáltam ott, de idővel elindultam, vonatra szálltam, és hirtelen ötlettel leszálltam annál az állomásnál, ahol Micucuka-szan kávézója van. Nem volt hová mennem, nem mehettem haza, nem akadt út, amin továbbmehettem volna, nem maradt semmim. Hétfő volt. Megkönnyebbülésemre eszembe jutott, hogy mivel órái vannak, Micucuka-szan nem lesz ott. Nem volt bennem alkohol, és nem akartam, hogy ez a menthetetlenül reménytelen énem találkozzon vele. Csak annyi kellett, hogy láthassam kívülről az asztalt, ahol ülni szoktunk.

Kiléptem a jól ismert jegykezelő kapun, és a kávézóba vezető úton magamban kimondtam a nevét, hogy Micucuka-szan!, mire égető fájdalom nyilallt a torkomba. Valami kíméletlenül összeszorította a mellkasomat, és a lábam nem engedelmeskedett. Ha már egyszer kimondtam, nem volt megállás. *Micucuka-szan, Micucuka-szan*, ismételtettem a nevét, és lehajtott fejjel gyalogoltam tovább a szitáló esőben. Amikor odaértem a kávézó elé, felpillantottam, és megláttam Micucuka-szant.

– Fujuko-szan!

Micucuka-szan kezében esernyő volt, és kint állt az esőben.

Széles homlokára halvány foltokat festett az esernyő kékje. Ő volt az. Csak álltam ott, megszólalni sem bírtam, megmoccanni sem, és ő

még egyszer a nevemen szólított. Fujuko-szan. Néhány méterrel előttem, markában az ernyő fogantyújával, kissé döbbent arccal meredt rám. Én is őt bámultam. Ott állt Micucuka-szan. Én azonnal erősen, olyan erősen, aminél erősebben már nem bírtam volna, összehúztam a szemhéjam, a szemöldököm és az orrom, és becsuktam a szemem. A fogamat összeszorítottam, mindkét kezemmel megmarkoltam a válltászkám pántját; minden erőmmel csukva tartottam a szememet. Az orrüregemet többször is elöntötte a hőhullám, remegő szemhéjam közt rángani kezdett a rés, és tudtam, hogy a legkisebb mozdulatomra kibuggyan onnan a könnyáradat. Se beszívni, se kifújni nem tudtam a levegőt.

– Megázik, Fujuko-szan.

Ekkor még közelebbről hallottam Micucuka-szan hangját, mint előtte, és továbbra is lehunytt szemmel bólintottam újra meg újra. Nem láttam, de tudtam, hogy Micucuka-szan fölém is tartja az esernyőt. Az esőszagba Micucuka-szan-illat keveredett, én meg csak bólogattam, mint egy hülye gyerek, de egy tapodtat sem bírtam mozdulni onnan. Micucuka-szan pedig volt olyan kedves, hogy szintén nem ment sehova, csak tartotta fölénk az ernyőt.

Mérhetetlenül sokáig álldogáltunk a szitáló esőben némán és mozdulatlanul. Közvetlenül az orrom előtt láttam Micucuka-szan inggombját.

Mellettünk az úton autók suhantak, és Micucuka-szan válla fölött láttam az esőben elmosódó piros lámpát. Igyunk valami meleget, szólt halkan Micucuka-szan. Én szótlanul bólintottam, és beléptem a nyomában a kávézóba.

Leültünk egymással szemben a szokásos asztalunkhoz, én elővettem egy kéztörölőt a táskámból, mert oda akartam adni Micucuka-szannak. Sötétre ázott a bal válla, amiért engem is beengedett az ernyője alá. Nem számít, maga sokkal vizesebb, Fujuko-szan, mondta, és alaposan megtörölgette a kezét az asztalra készített nedves kendővel, azután a válláról is leitatatta vele kissé a vizet.

Sem én, sem Micucuka-szan nem szólaltunk meg, akárcsak akkor, amikor az ajtó túloldalán álltunk, és akkor sem, amikor már leültünk az asztalunkhoz. Amikor kihozták a kávékat, mindketten halkan mondtunk egy *itadakimaszut*, és csak azután kortyoltunk bele a kávénkba, majd csendben iszogattunk. Meg sem tudom mondani, hányszor kávéztunk és teáztunk itt így, de most először fordult elő velünk, hogy jó étvágyat kívántunk előtte.

– Eddig még soha nem mondtunk *itadakimaszut*
– jegyeztem meg egy kis idő múlva.

– Tényleg?

– Igen.

– Fel sem tűnt.

Hallottam, hogy a táskám mélyén hívást jelez a telefonom. Benyúltam, kivettem, megnéztem a kijelzőt, Hidzsiri volt az. Összecsuktam a mobilt, és visszasüllyesztettem a táskám aljára. Tompa hangon morgott még egy darabig, aztán abbahagyta.

– Ma valahogy nem olyan, mint szokott, jól látom? – érdeklődött Micucuka-szan.

– Tényleg? – feleltem lesütött szemmel.

– Volt valahol?

– Igen.

– Tényleg?

– Igen.

Lehajtott fejjel a mellemet borító gyöngyöket figyeltem, ahogy csillogva visszaverik a fényt.

– Szép a ruhája.

– Tényleg?

– Igen.

Ezután egy darabig megint ránk telepedett a csend. Rajtunk kívül nem volt vendég, csak hallottuk, hogy valaki egy hatalmasat tüsszent hátul. Azzal szinte egy időben úgy tűnt, mintha valami hirtelen szerteszét szóródott és felpezsgett volna, mire kinéztünk az ablakon, és láttuk, hogy az eddig szitáló eső hirtelen ömleni kezd, mintha dézsából öntenék, és úgy nézett ki, mintha megszámlálhatatlanul sok fehér egyenes püfölné az aszfaltot.

– Ez jól rákezdett – mondtam a visszapattanó

esőcseppeket szemlélve.

- Ma állítólag hajnalig esni fog.
- Azt mondták? – csodálkoztam.
- Az időjárás-jelentésben legalábbis.
- Micucuka-szan!
- Igen?
- Jó velem beszélgetni?

Micucuka-szan fészkelődött egy kicsit a székén, és vidáman válaszolt.

– Magával mindig öröm beszélgetni, Fujukoszán.

– Mi a jó benne? – kérdeztem.

– Hogy mi? – kérdezett vissza Micucuka-szan kicsit meglepett hangon. – Hogy mit élvezek benne? Nehéz kérdés – kortyolt bele a kávéjába, és egy kis szünet után folytatta. – Bocsásson meg, de nem tudok azonnal válaszolni.

– Előfordul, hogy nem élvezi?

– Nem, az nem – mondta. – Mindig jó magával beszélgetni.

– De hát – vetettem ellene – máskor mindig úgy jövök, hogy ittam előtte. Mert én olyan ember vagyok, aki képtelen egy épkezláb mondatot kinyögni anélkül, hogy ivott volna alkoholt, méghozzá annyira sokat, hogy lerészegedjen. Viszont ma nem ittam... Akivel ön itt az utóbbi hónapokban találkozott és beszélt... – akadtam el a mondandómmal, és ennél egyetlen szóval sem tudtam többet kipróbálni magamból.

– Igen – szólt Micucuka-szan valamivel később –, tudom.

Amikor ezt meghallottam, egy pillanat alatt elfutotta az arcomat a forróság, felkaptam a fejemet, és Micucuka-szanra néztem.

– Sejtettem, hogy nem kerülte el a figyelmét.

– Hát nem.

– Gondolom, a szag is érződött rajtam.

– Nem, szag az nem.

– Miért nem mondott semmit? – folytattam. – Arra nem gondolt, hogy azért az mégsem normális, hogy egy részeggel beszélget? Miért nem... kérdezett semmit?

– Mert mindenkinek megvan a maga jó oka, hogy mit miért csinál – mondta kicsit később Micucuka-szan, aztán a sebhelyre nyomta az ujját a szemhéja közelében, mintha valamiről meg akarna bizonyosodni, és jó sokáig dörzsölgette azt a részt.

Én csendben figyeltem az arcát. Az eső még az addiginál is hevesebben dübörgött. Néha dörgött az ég, és halvány villámfény is villant. Hátulról előkerült a szokásos felszolgáló, akit már jól ismertünk, és magában dünnyögött, hogy hát ez tényleg olyan, mintha dézsából öntenék, elment az asztalunk mellett, szinte odanyomta az arcát az ajtó üvegéhez, úgy figyelte, mi a helyzet odakint.

– ...Bármilyen állapotban legyen is éppen, én szívesen találkozom és beszélek magával, Fujukosan.

– Én... – kezdtem bele, de nem tudtam folytatni.

Az eső egyre erősödő hangja felgyűlt a tüdőmben, és kíméletlenül elnyelte a rezgéseket, még mielőtt szavakká válhattak volna. Egyre csak süllyedtem, ahogy szökött ki belőlem a levegő, lassan a táskámért nyúltam, a vállamra vettem, és csendesen felálltam. Magam sem tudtam, hogy mégis mire készülök. Nem tudtam, mit szeretnék csinálni. Anélkül hogy Micucuka-szan arcára pillantottam volna, lehajtottam a fejem, elléptem az asztaltól, és kimentem a kávézóból. Az ajtó nyolc lépésre volt. Amint kint álltam a féktelenül zuhogó esőben, aminek a hangjáról elképzelni sem tudtam, hogy itt az éjszaka kapujában mégis hol keletkezhet, és ami egy pillanat alatt elorozta a testem körvonalait, a szememet sem bírtam kinyitni. A táskám aljáról, a hajam végéről, a könyökömről, az államról csurgott az eső, a sportcipőmben az esőt tapostam, és akkorákat léptem, amekkorákat csak bírtam. Amikor arra az utcasarokra értem, ahol be kellett fordulnom, lehunytam a szemem, és kifújtam a levegőt. És szinte imádkozva kivártam öt másodpercet, aztán lassan hátranéztem. De senkit sem láttam.

A nap nagy részét már mindig ágyban töltöttem.

Amikor dolgoztam, akkor ugyan képes voltam a magam elé tett szövegre, illetve a nyomtatott írásjegyekre összpontosítani, de még azt sem túl hosszú ideig. Felhívtam Hidzsirit, hogy megbeszéljem vele, nem vagyok jól, és megköszönném, ha egy kicsit kevesebb munkát adna. Meg tudom oldani, de minden oké?, fáj valahol?, nem, semmi extra, csak nem akar elmúlni a migrénem. Hiába vizsgáltattam ki magam, nem tudják, mi okozza. Szóval amíg normalizálódik a helyzet, addig, légy szíves... Sokat segítene, ha egyelőre az e havi és a jövő havi adagot csökkentenéd kicsit. Persze, nem gond. Vajon a stressz? Vigyázz ám magadra! És hívj, ha van valami. Én is megkérdezem közben egy ismerősömet, akinek folyton migrénje van. A következő héten Hidzsiri olyan munkát küldött, amiben nem sok utánajárnivaló volt, és viszonylag kevés feladatot tartogatott.

Egy nap két órát töltöttem az asztalomnál a munkára összpontosítva, és a továbbiakban már semmihez nem maradt kedvem, csak ahogy voltam,

bebújtam az ágyba, bevackoltam magam a paplanomba, és néztem ki a fejemből hosszú, üres órákon át. Hangtalanul telt az idő, az ablakban épphogy látszó égdarabka észrevehető átmenetek nélkül változtatta a színét. Ahogy mozdulatlanul figyeltem a ki tudja, honnan érkező kora esti kékséget, egyre kevésbé tudtam megkülönböztetni a hajnalitól, és néha elvesztettem a fonalat, hogy akkor most a nap melyik szakaszánál is tartok.

Nyitott szemmel feküdtem az ágyban, és megláttam a Micucuka-szantól kapott könyv gerincét az asztal szélén. Kinyújtottam a kezem, és végigsimítottam a cím írásjegyein. Aztán megfogtam a kötetet, és végigpörgettem a lapjait. Összeszorult a szívem a gondolatra, hogy egyszer Micucuka-szan is ugyanígy nézegette ugyanezeket a sorokat, és ugyanígy pörgette végig ezeket az oldalakat. Visszatettem a könyvet, és lehunytam a szemem. A fejemben magától megszólalt az altatódal dallama, és a szemhéjam pislákolva fényleni kezdett belülről. Megcsóváltam a fejem, hogy elűzzem belőle a látványt, és többször is sóhajtottam egymás után. Attól fogva, hogy a nagy zuhé napján találkoztam Micucuka-szannal, nem hallgattam többé az altatódalt. És felhagytam az ivással is.

Aludtam, ha elálmosodtam, felkeltem, ha felébredtem, és ettem a hűtőbe meg a konyhaszekrénybe bespájzolt dolgokat, ha

megéheztem. Amikor elfogyott minden ehető, lementem az éjjel-nappaliba, összevásároltam ezt-azt, majd hazamentem, és megettem. Csupa olyasmit, aminél nem oszt, nem szoroz, hogy megeszi-e az ember, vagy sem. A minden mindegy énem egyfolytában ette a mindegy-kajákat, amitől nyilván csak még mindegyebb lett minden. Minden egyes falattal még rosszabb lett valami. A legegyszerűbb ételt sem volt kedvem összeütni, sőt vizet forralni is igen nehezemre esett.

Amikor már az ágyban fekvés is nyűg volt, átöltözés nélkül a székre ültem úgy, ahogy voltam ébredés után, néztem kifelé az ablakon, és megpróbáltam rájönni, honnan eredhet ez a gyötrelem. Mitől szenvedek én ennyire? Miért van az, hogy nincs kedvem dolgozni, de máshoz sincsen, és mitől tűnik ennyire kilátástalannak minden? Mi a franc van velem? Az a gond, hogy nem találkozom Micucuka-szannal? Úgy véltem, ez biztosan közrejátszik. De hát ennek nem volt akadálya, ha látni akarom, akárhányszor lenne rá alkalmam, elég felülnöm a vonatra csütörtökön vagy vasárnap, és elmenni a kávézóba, ahol megtalálom, mint addig is mindig. Micucuka-szan egész biztosan semmi jelét nem mutatná, hogy nehezményezi a múltkori modortalan viselkedésemet, és kedvesen bánna velem, ugyanúgy, mint korábban, a legkisebb változás nélkül. Én viszont azért nem bírtam elmenni, hogy

találkozzam vele, mert fájt volna a találkozás. Ha úgy találkozom vele. Jó, de akkor miért fáj nekem az, ha úgy találkozom Micucuka-szannal? Na, itt akadt el a gondolatmenet a fejemben, és felsóhajtottam.

Szerettem Micucuka-szant. Azt hiszem, azóta szerettem Micucuka-szant, hogy legelőször találkoztunk. Attól, hogy egyértelműen megfogalmaztam, annyira rosszul lettem, hogy szinte ülni sem bírtam a széken, az asztalra borultam, a karomba temettem az arcom, és lehunytam a szemem. Szerettem Micucuka-szant. Halkan kimondtam próbaképp. Bátortalanul imbolygó, reszketeg hangom időzött egy kicsikét a fülemben, de aztán hamar semmivé foszlott. Felálltam, bedőltem az ágyba, a párnába nyomtam az arcom, és kifújtam az összes levegőt a tüdőmből. Azután felemeltem a fejemet, hanyatt fordultam, és még egyszer kimondtam. Szerettem Micucuka-szant. Micucuka-szant szerettem. A fülemben lüktetett a vér, a tenyerem fájt, és a torkom majd szétrepedt. Hányingerhez hasonló érzés bugyogott fölfelé a mellkasomból, erősen csukva tartottam a szemem, és majdhogynem imádkozva vártam, hogy enyhüljön az érzés.

Vajon szeretném-e, hogy Micucuka-szan tudomást szerezzen arról, amit most szavakba öntöttem? Vajon azért szenvedek-e ennyire, mert szeretném, ha megtudná, de képtelen vagyok

tudatni vele, nem tudom megmondani neki, nem bírom elmondani neki? És ha teszem azt, sikerülne közölnöm vele, hogy szeretem, azzal mégis mit vallok meg neki? Kijelentem, hogy szeretem, hogy szeretem magát, Micucuka-szan, és utána mihez kezdek? Mi következik azután? Mégis mi történhet kettőnk között? Szerintem ha megmondanám neki, hogy szeretem, Micucuka-szan szokásához híven bólintana, és megkérdezné, hogy tényleg? És a továbbiakban ugyanúgy találkoznánk a kávézóban, és ugyanúgy beszélgetne velem, mint addig. De utána? Utána mi lesz ezzel az érzéssel, mi lesz ezzel a szörnyű kinnal?

Hidzsiri aggódott értem, és rengetegszer hívott, de én attól tartottam, hogy képtelen lennék elfogadható szinten kommunikálni, így végül egyszer sem bírtam felvenni a telefont. Kezdetben még hagyott üzenetet a rögzítőn, de úgy a tizedik után már csak nem fogadott hívásaim voltak, és idővel azokból is egyre kevesebb.

Lassan a harmadik hete volt már, hogy nem láttam Micucuka-szant.

Az októbernek is vége lett, és az őszi szél, amellyel a lakás és az éjjel-nappali közti ingázásaim során találkoztam, napról napra határozottabb és hűvösebb lett.

Micucuka-szan egyáltalán nem keresett. Nem telefonált és nem is írt, se e-mailt, se semmit. Nem mintha számítottam volna valamire is, de a

hallgatásba burkolózó telefon és a nem létező mailek már önmagukban is elkeserítőek voltak. Nem töltöttem fel a mobilomat, miután lemerült, és elsüllyesztettem a fiókba.

Hidzsiri a számítógépemre is többször írt, derűs hangulatú mailekben kérte, hogy jelentkezzem, mert aggódik értem. Én azokra sem bírtam rendesen válaszolni, ezért annyiban hagytam őket, de aztán valahanyadikra megírtam, hogy elnézést kérek, amiért rosszul jött ki a lépés, és nem tudtam felvenni a telefont, illetve amiért aggodalmat okozok, de még mindig tart ez a rejtélyes migrénmizéria, és igazán sajnálom, de megköszönném, ha a továbbiakban is ebben a tempóban dolgozhatnék egy darabig. És még azt is beleírtam, hogy mostanában kikapcsolva tartom a mobiltelefonomat, ezért ha sürgős ügyben akar elérni, akkor erre az e-mail-címemre írjon.

Az emberemlékezet óta kiporszívózatlan szobám sarkában árválgodott a doboz, ami valamikor megérkezett Hidzsiritől, a fedele tárva-nyitva, ahogy hagytam. Kinyitottam, amint megkaptam, de csak a szürke kardigánt vettem ki a legtetejéről, aztán felé se néztem többet.

Fölkeltem az ágyból, és leültem, combom a hűvös padlón, kivettem egyenként a doboz tartalmát, és sorba raktam a földön. Az óriási kartondoboz tömve volt Hidzsiri fölöslegessé vált ruháival, amelyek többségét vékony nejlon védte,

és tűzőkapoccsal rögzített sárga cetli jelezte, hogy frissen tisztították.

Még én is, noha egyáltalán nem értek a ruhákhoz, azonnal meg tudtam állapítani, hogy kivétel nélkül mindegyik drága, minőségi darab. A címkéken több, általam is ismert luxusmárka neve szerepelt, és egyébként is első látásra egyértelmű volt mind a szabásuk, mind a tapintásuk alapján, hogy minden szempontból különböznek az én holmimtól.

Több, gyönyörűen kivasalt, helyes kis galléros ing, élénk színű meg trükkös szabásvonalú szoknya és egyebek voltak szépen bedobozolva, pulóver három is, és mind kasmír. A puha, bolyhos kiskabát, a sötétkék, vastag fonalból kötött egyberuha, a fekete kardigán lényegében vadonatújnak tűnt.

Alul teveszínű angórakabát, belehajtogatva egy fekete sál. A kabát alatt lapult még egy doboz, azt is kinyitottam, hát magas sarkú volt benne, méghozzá két pár. Eszembe jutott, hogy ami azt illeti, egyszer beszéltünk róla Hidzsirivel, hogy ugyanakkora cipőt hordunk. A kabát mellé pedig még egy selymes, barna zacskót is bepakolt összegöngyölve, kibontottam a szalagját – kétrészes fehéreneműkészletet rejtett. Mindkettő vadonatúj, még rajtuk volt a bolti címke.

Elméláztam egy ideig Hidzsiri padlóra sorakoztatott ruháin.

Amikor kinézegettem magam, feltápászkodtam,

kivettem néhány üres vállfát a beépített szekrény magam barkácsolta akasztós részéről, amit egy befeszíthető teleszkópos rúd segítségével alakítottam ki, és egyenként felakasztottam az új darabokat. Ezek a vékony drótvállfák nem bírnak el sokat, és amúgy sem volt belőlük elég. Felnyaláboltam onnan egy adagot a saját ruháimból, és az azokból kinyert vállfákra akasztottam Hidzsiri dolgait.

A saját ruháim a szekrényben hirtelen mind kopottnak tűntek, amint közéjük kevertem Hidzsiri holmiját. Mondjuk valamennyire tényleg ki is fakulhattak már, mert csupa olcsó gagyi volt, amelyeket annyira régóta hordtam, hogy arra sem emlékeztem, mikor vettem őket, de még azon túlmenően is elnyűttnek látszottak. Látványos volt a különbség: eléggé hihetetlennek találtam, hogy ugyanúgy ingnek meg szoknyának meg egyebeknek nevezik őket.

Levettem a pólót, ami rajtam volt, megszabadultam az alsóneműmtől, kimentem az előszobába, és megálltam a tükör előtt. Aztán visszamentem a szobába, kivettem az azonos mintájú melltartót és bugyit az alsóneműs zacskóból, amit Hidzsiri küldött, illetve ezeken kívül még egy pihepuha, piros pulóvert, egy sötétkék, térdig érő gyapjúszoknyát meg egy magas sarkú cipőt, és újra kimentem az előszobába, majd kezemben ezekkel csupaszon tanulmányoztam

magam a tükörben. Egy olyan meztelen testet láttam, hogy a legszívesebben fejcsóválva azonnal továbbálltam volna, szóval még a ruháimnál is siralmasabb látványt nyújtottam. Átbújtattam a karomat Hidzsiri apró fodros melltartójának vállpántján, beleléptem a melltartóhoz tartozó bugyiba, felvettem a puha pulóvert, aztán felhúztam a cipzárt a szoknyán, felvettem a magas sarkút, és megálltam egyenes testtartással. Ilyen lágy vonalú szoknya, ilyen piros pulóver, sőt ennyire magas sarkú cipő is életemben először volt rajtam.

Visszamentem a szobába, és felvettem még mindezekhez a teveszínű kabátot. Nagyon könnyű volt, minden tekintetben egészen más, mint bármelyik kabát, amit valaha viseltem. Benyúltam a zsebébe, és egy ottfelejtett névjegyet találtam. Valami étteremé lehetett, az idegen szavak írására használatos katakana szótagírással az állt rajta, hogy Ne Laissez Pas. Betettem a névjegyet a fiókba, odaléptem a beépített szekrénnel szemközt álló komódomhoz, és elkezdtem kiszedegetni a fiókokból az évek óta nem hordott melegítőfelsőket, farmereket, kapucnis pulóvereket, illetve az összevissza nyúlt, agyongyűrt pólókat, összegöngyöltem sorban mindet, és bepakoltam őket a kiürült kartondobozba. Az egyik fiók mélyéről előkerült gyönyörűen összehajtogatva a tinikoromban vásárolt nadrágom meg ingem, sőt

még a kisgimnáziumi tornaruhám is, amit olyan címen őrizgettem, hogy otthoni viseletnek még tulajdonképpen megfelel. A régóta nem hordott ruhák jellegzetes szaga terjengett, formáját vesztett emlékekkel és élénken bevillanó pillanatképekkel fűszerezve. Ott volt az a Norikóéknál készült pulóver is, amit gimnazistakoromban kaptam tőle. Megfogtam két kézzel, és kiterítettem a térdemre, nézegettem egy darabig az alsó részére applikált macskát, majd betettem a dobozba. És nekiálltam szépen összehajtogatva berámolni a komódba Hidzsiri ruháit, amelyeket már nem tudtam vállfára akasztani. Mire mindent elpakoltam, már nagyon lomhának éreztem magam, és az volt az érzésem, hogy a szoba velem együtt, de úgy, hogy se nekem, se magának a szobának ne tűnjön fel, nyikkanás nélkül, komótosan süllyedni kezd. Tetőtől talpig Hidzsiri ruháiban megint ágyba bújtam.

Anélkül teltek a napjaim novemberben, hogy bárkivel találkoztam, bárkivel beszéltem volna. Néha az őszi legmélyéről érkező szél zörgetett be hozzám, és verte az ablakomat. Mindennap eltöltöttem néhány órát egy levonattal, utánaolvasással meg szükség esetén könyvtárba járással. Senki nem szólt hozzám, és én sem szóltam senkihez. Mintha egyszerűen meg sem

láttak volna, amikor odaadtam a kölcsönzőjegyet, vagy visszaadtam egy könyvet. Mintha egyáltalán nem is léteztem volna.

Akkoriban nagyon sokat aludtam, és éjszakánként rengeteget álmodtam. Többségében olyan képsorokat láttam, amelyeket hiába próbáltam utolérni, amikor felébredtem, de azért néha álmodtam Micucuka-szanról is.

Maga az álom mindig ugyanaz volt. Ülök Micucuka-szannal szemközt a kávézóban, és szokás szerint beszélgetünk. Mindenféle tétovázás nélkül mondok neki olyasmiket, amiket a valóságban képtelen lennék, eljátszom, hogy felkaptam a vizet valami apróságon, szívbaj nélkül, szándékosan terelem a szót bármire, amitől zavarba jön, és ha valamiért elnézést kér, feltételeket szabok, amelyeknek teljesülniük kell, hogy megbocsássak – úgy viccelődtünk egymással az álmaimban, úgy nevetgélünk, mintha egy pár lennénk, újra és újra biztosítottuk egymást az érzéseinkről, és jól éreztük magunkat. És én mindig ugyanazt rajzoltam Micucuka-szannak: egy kis házat. Fehér papírra rajzoltam Micucuka-szan golyóstollával, és megmondtam neki, hogy ilyen házban szeretnék élni vele. Egy semmi különös, bárhol megtalálható, sima kis kockaház volt, de én ablakokat és ajtót firkantottam a négyzetbe, és lelkesen

magyaráztam, hol milyen függöny lesz, milyen legyen a tető, és hogy a bejárat mellé hófehér rózsát ültetünk.

Micucuka-szan azt felelte, hogy az jó lesz, belekortyolt a kávéjába, aztán megint azt mondta, hogy az jó lesz. Nem ágyban, hanem futonon fogunk aludni, újságoltam neki nevetve. Egy kis futonunk lesz, de jól bevackoljuk magunkat a takaró alá, ismételtam el többször is Micucuka-szannak a tervet. Ő megint bólintott, hogy az jó lesz, és megkérdezte, hol található ez a ház. Hogy hol található? Erre a kérdésre hirtelen elszomorodtam, nem tudtam rá mit válaszolni, és kitértem a válasz elől azzal, hogy hiszen akárhol lehet. De hagyjuk ezt, bújjunk be a takaró alá, és aludjunk egyet, ragadtam meg Micucuka-szan karját, és bevackolódtunk a futonunkon a takaró alá.

És mintha mi sem lenne természetesebb, összebújtam Micucuka-szannal a kis fehér futonunkon. Nahát, nem is tudtam, hogy ilyen érzés, ha érintkezik a bőrünk valakivel, hogy ha a másik testhőmérsékletét nem az ujjunk hegyével, hanem valamilyen nagyobb felülettel érzékeljük, mint például a hasunk vagy a hátunk, amitől olyan, mintha mindenünket kicserélnénk egymás között, nem győztem ezen csodálkozni, csak kellemesen elringatott az élmény, és mindahányszor Micucuka-szan hozzám ért, hatalmas, szelíd hullámokat vert

az a meleg folyadék, amelyben a testünket áztattuk, én pedig alig győztem megőrizni a józan eszemet. És hogy ilyen csodálatos ennyire közélről látni valakinek a szemét, akit szeretünk, mintha mindenestül újjászületnénk; szinte remegtem attól, ami történt velem, átöleltem Micucuka-szant, és a tenyeremmel újra meg újra végigsimítottam a hátán ugyanazt a részt. De egyszer csak rádöbbsenem, hogy aki meztelenül ölelkezik Micucuka-szannal a futonon, nem is én vagyok, hanem Hidzsiri, és Micucuka-szan az ő formás csípőjén tartja a kezét, amiből viszont megtudtam, hogy az imént megízlelt örömök valójában mind Hidzsiriéi. Hogy én hol vagyok, azt nem tudtam, de látni csak Hidzsiri gyönyörűen keretezett arcát láttam, amelyről le sem bírtam venni a szemem, hallani csak Micucuka-szan lélegzetvételét hallottam, mintha uralkodni próbálna magán, mintha valamitől szenvedne, és ehhez hozzáadódott Hidzsiri sóhajtása, amivel szelíden magával rántotta Micucuka-szant mindenestül az ingoványba, ahonnan nem volt visszaút, és ahol minden, de minden átnedvesedett.

Az ilyen álmok után reggel csak feküdtem az ágyon, csak pislogtam és bámultam, ami a szemem elé került. Akármit néztem akármeddig, semmi sem moccan a szobában. Mintha vékony hártya borított

volna szerteszét mindent. Se egy hang, se egy illat. Lézengek az álom ingatag peremén, és szokásom szerint lassan a pólóm alá nyúlok, próbálom a tenyeremmel ugyanúgy simítani a mellem, mint Micucuka-szan nem sokkal azelőtt, hogy bizonyosságot szerezzek az érintéséről. Óvatosan a mellbimbómba csípek. Tenyeremet a hasamról egyre lejjebb csúsztatom, és dörzsölni kezdem *ott*. Még egy kicsit mélyebbre nyúlok, megnyomom, ahol puha. Csak azt nem tudom, innen merre tovább. Nem tudom, mit kell tennem ahhoz, hogy visszatérhessek oda, ahol az előbb jártam, és még egyszer megízlelhessem azt, amit ott és akkor éreztem.

Az előbb még oly friss álom emléke minden másodperccel halványodott, az „itt és most” látható dolgok egyre határozottabban körvonalazódtak, én pedig csendben beletörődtem, hogy jaj, hát csak álmodtam az egészet. Csupáncsak álom volt, ez viszont valójában az én lakásom, itt élek, nem máskor és nem máshol, itt és most élek, ez az én egyetlen világom. Az életem itt van, és csakis itt, és én sem vagyok máshol. Hogy Micucuka-szannal évdtem, takaró alá bújtam, ölelkeztem, az mind csak álom volt. Ezek egytől egyig csak álmomban történtek meg velem. Álom volt csupán a hely, ahol az imént még Micucuka-szannal voltam, és hiába kerestem volna a nagyvilágban. Mert kereshettem égre-földre, de az együtt töltött időnk sem létezett

sehol a földkerekségen.

Végül teljesen eltűnt Micucuka-szan, akivel néhány perce még együtt voltunk, és az igazi Micucuka-szan kapcsán belém hasított a gondolat, hogy szinte semmit sem tudok róla. Hogy mit eszik nap mint nap, hogyan és kivel tölti az idejét, mi az, ami fontos számára, min szokott gondolkodni – fogalmam sem volt. Hol alszik, hol olvas, kikkel, miről beszélget, és min nevetnek? Min kapja fel a vizet, mi nyomasztja, és mégis mi jár az eszében elalvás előtt? Milyen nőket szeret vajon? Kikbe szeretett eddig bele? Hogyan szeretett beléjük? Ha szép lennék, megtette volna-e velem igazából mindazt, amit az álmomban tett? Miket szokott álmodni? Azt mondta, szeret velem beszélgetni, de tulajdonképpen azért, mert csak beszélgetünk? Mitől szomorodik el, és mi szerez örömet, Micucuka-szan? Miről álmodik? Hol van most, és mire gondol? Mit csinál most? Abszolút nem zavarja, hogy nem találkozhat velem, Micucuka-szan? Micucuka-szan, szokott rám gondolni, akár csak egy egészen kicsikét is?

Hason feküdtem az ágyban, magamra húztam a paplant, szorosan csukva tartottam a szemem, és vártam, hogy elmúljon a torkomban gomolygó érzés. Arcom, szemhéjam lucskos lett forró leheletemtől, de levegőt venni is fájt.

November második felére már távolságtartóbb lett a nap, és a szélben, a szagokban megkérdőjelezhetetlenül érezte jelenlétét a tél. Éppen egy kész anyagot vittem az éjjel-nappaliba, ami gyalog negyedóránnyira volt, amikor szemtanújává váltam egy közúti balesetnek.

Befordultam egy utcasarkon, és amint kiértem egy nagy útra, valami fémesen csikorgott és dörrent a közvetlen közelemben; még soha nem hallottam ilyen jellegű zajt, mindenesetre önkéntelenül is hátraugrottam az épület felé. Először nem is fogtam fel, mi történt, de ugyanabban a pillanatban, amikor megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy nem én kerültem bajba, egy fekvő férfit vettem észre az úton, néhány méterre tőlem.

Olyan csend borult mindenre, mintha rosszul állították volna meg az időt. Hozzám hasonlóan más járókelők is megtorpantak, és mindannyian szótlanul meredtünk az úton fekvő férfira. Nem is tudom, mennyi ideig maradtunk mozdulatlanok, mire a szemközti sávban áthaladó kocsis hangja végre megtörte a varázst, és szinte egy emberként siettünk oda hozzá, majd tanácstalanul pislogtunk egymásra.

– Telefonálni... kéne – fordult felém egy fekete napellenzős, középkorú nő.

– De nálam nincs most telefon – nyeltem egyet, mire végre ki bírtam nyögni ennyit.

A másik oldalról jött egy hosszú hajú, még elég

fiatal lány, aki izgatottan kommentálta a dolgot, hogy hát ez baleset volt, nincs magánál, ugye, jaj, ott hever a motorja is. Én mindenre bólogattam neki, és azt feleltem, hogy hihetetlenül hangos is volt, és közben láttam, hogy a fiatal, öltönyös férfi, aki néhány lépéssel arrébb áll, füléhez szorított mobiltelefonnal, higgadtan bejelenti a címet, és elmagyarázza, mi történt, miközben elindul felénk.

– Felhívtam a rendőrséget – mondta. – Biztos nemsokára ideérnek a mentők is.

Mi hárman bólintottunk és hümmögtünk valami válaszféleséget, tanácstalanul megálltunk egymástól kartávolságnyira, és bámultuk a földön fekvő férfit.

Szürke kezeslábast viselt, és láttam, hogy a hátán van egy logószerűség, de azt már nem tudtam kivenni, mi van ráírva. Szanaszét tárt végtagokkal, de görcsbe rándult testtel feküdt a betonon. Nem is annyira feküdt, inkább ottfelejtődött, mint egy teherautóról lepottyant csomag. Nem messze észrevettem az egyik lábáról hiányzó fél cipőjét is. Meg a bukósisakját. Láttam, hogy egy fekete segédmotoros kerékpár hever az oldalára dőlve, a férfi fejétől viszonylag nagy távolságban. Egyetlen motor vagy autó nem járt arra. A szemközti sávban haladó autók lassítottak egy hajszálnyit, amikor elmentek mellettünk, és felmérték a helyzetet az ablakból, de aztán mind továbbstiettek, mintha mi sem történt volna.

A férfi inkább egy tárgynak tűnt. Meg sem moccant, és egyetlen csepp vér sem látszott onnan, ahol álltunk. Nemigen tűnt másnak a szürke aszfalton, mint egy rongyba csavart tárgynak, amit csak úgy lecsaptak a szürke aszfaltra. Van feje hajjal, van törzse, van rajta ruha, megvan mind a keze-lába, tehát akárhonnán nézzük, emberi testről van szó, mégis hiába néztem, sőt minél hosszabb ideig figyeltem, valamiért egyre kevésbé voltam benne biztos, hogy tényleg emberrel van dolgom.

– Nem vérzik... – mondta a fiatal lány félénken, ujját az ajkára tapasztva. Aztán felváltva nézett jobbra és balra. – Hol vannak már? Mi tart ennyi ideig a mentőknek?

– Idő kell, hogy ideérjenek – mondta a férfi.

– Elütötték, vagy mi? – kérdezte a napellenzős nő olyan halkán, mintha nem is várna választ. – Mi történt, látta valaki?

– Óriási robaj, és mire odanéztem, már ez volt – feleltem.

Lehetett fékezéskor hagyott keréknyom, de a kismotor festése is, mindenesetre két vastag, koromfekete csík húzódott az úttesten.

Gyanítom, hogy mindannyiunknak akörül keringtek a gondolatai, él-e a férfi, vagy sem, de egyikünk sem szánta rá magát, hogy előhossa a témát. Én a levonatot szorongattam egy borítékban, és hallgattam, ahogy a szívem a fülemben dübörög. Meghalt vajon ez az ember? Vagy csak elvesztette

az eszméletét? Fogalmam sem volt, melyik. De miért nem tűnik embernek? Csak távolról méregettük a férfit, mint egy hatalmas gyurmarögöt vagy egy eldobott munkáskesztyűt, és egyikünknek sem akaródzott lelépni a járdáról az úttestre, hogy megnézzze, mi van vele.

Távolról hallani lehetett már a mentők és a rendőrautó szirénáját, és amikor megérkeztek akkora zenebonával, hogy egy csapásra elnyomták a pislogásunk és lélegzetvételünk neszét, megsokszorozódott azoknak a száma, akik megálltak érdeklődni, hogy mi történt, és nemsokára jelentősebb tömeg verődött össze, ki tudja, honnan termettek elő, és elég nagy lárma támadt.

Én távolabb húzódtam a sokadalomtól, két kézzel mellemre szorítottam a levonatomat, és vettem néhány mély lélegzetet. Láttam, hogy a férfi, aki betelefonált, egy rendőrrel beszél. Egy másik rendőr jegyzetelt, és közben időnként a fülére szorította az ujját, és a rádión beszélt.

A fiatal lányt és a napellenzős nőt már nem láttam sehhol.

Sokalltam a mentők megérkezése után eltelt időt, de megvártam, míg elviszik a férfit, aztán elmentem az éjjel-nappaliba, átadtam a borítékomat az eladónak a kasszájánál, és kifizettem a pénzt.

Otthon alaposan megmostam a kezem szappannal, az arcomat szintén, aztán leültem a padlóra, és néztem, ahogy lemegy a nap. A szekrény, a padló, a fal és az őket elválasztó körvonalak egyre csak kékültek és süllyedtek, én pedig a kezemet figyeltem közben. A bőröm és a kontúrjaim is kékre színeződtek, mint minden más; hol lefelé, hol felfelé fordítva nézegettem a tenyeremet, időnként ökölbe szorítottam, majd ellazítottam a kezemet. Sok-sok ránc volt rajta, az ujjaimon tanulmányoztam az ízületeket, a kézfejem a kidomborodó ereket.

Odaültem az asztalomhoz, kivettem a fiókból a CD-lejátszót, fülembe dugtam a fülhallgatót, és megnyomtam a lejátszás gombot. Benne maradt a Micucuka-szantól kapott CD, és most láttam, amint lassan forogni kezd. De leállítottam, mielőtt megszólalt volna az első hang, kivettem a fülemből a hallgatót, csomóba gyűrtem, és letettem az asztalra. Azután ugyanannak a fióknak a mélyéről elővettem a lemerült mobiltelefonomat, az asztal közepére helyeztem, és mindkét kezemet rajta nyugtatva egy darabig csak méregettem. Félbehajtható típus volt, kinyitottam, becsuktam. Megint kihajtottam, és az ujjbegyemmel megdörzsölgettem koromfekete kijelzőjét. Szétmaszatolódott az ujjlenyomatom és egy fehér zsírfolt, én pedig egy időre beragadtam abba a

testhelyzetbe, és nem moccantam. És hirtelen olyasmiken kezdtem gondolkodni, hogy mégis mi a bánatot csináltam én mostanáig.

Előfordult velem valaha is, hogy én választottam? Kérdőn néztem a két kezem közt gubbasztó mobiltelefonomra, és próbáltam rájönni. Hogy ez a munkám most, hogy itt lakom, hogy egyes-egyedül vagyok, hogy nincs senki, akivel beszélhetnék – ez mind valamiféle döntésem eredménye volna?

Távoloról varjúkárogást hallottam, és az ablakra kaptam a tekintetem. Aztán megállapítottam, hogy semmit nem én választottam.

Arra az egyetemre felvételiztem, amit az osztályfőnököm javasolt, a körülmények hozták, hogy bejussak az első munkahelyemre, ahol csak azért mondtam fel, hogy megszabaduljak a nehézségektől. Szabadúszó úgy lettem, hogy Hidzsiri a fenekem alá tolt mindent. Volt-e bármi, amit a saját akaratomból választottam, és meg is valósítottam? Semmi, de semmi. És emiatt tessék, most itt vagyok így, egyedül.

Csakhogy, gondoltam. Azért azt talán elmondhatom magamról, hogy mindig teljes erőbedobással csináltam, amit kellett. Én megtettem minden tőlem telhetőt, hogy elvégezzem, amit rám bízta, nem igaz? Hát nem. Sajnos nem igaz, gondoltam. Végig becsaptam magamat. Csupán szófogadóan teljesítettem az

aktuális feladatokat, elhitettem magammal, hogy tényleg csinállok is valamit, így aztán mindig találtam kifogást, akárcsak most, nehogy szembe kelljen néznem azzal, hogy az égvilágon semmit nem csináltam eddigi életemben; egyszerűen nem vettem erről tudomást. Arról, hogy inkább nem csináltam semmit, annyira féltem a pofonoktól. Annyira féltem a kudarctól, annyira féltem a sebektől, hogy nem választottam és nem is csináltam soha, de soha semmit.

Micucuka-szan járt az eszemben.

A művelődési ház, ahol először találkoztunk, hogy mennyire nehezen vettem rá magam, hogy egyáltalán odamenjek. Hogy elkísért a rendőrőrsig, amikor elvesztettem a táskámat. A kávé. Hogy kölcsönkaptam tőle ezer jent. Hogy milyen gyönyörű időben sétáltunk az állomásig. Hogy visszafordult hozzám az állomás lépcsőjétől. Amikor először hívott az utónevemen. A hangja, amikor kimondta, hogy Fujuko-szan. Az elnyítt, sötétkék pólóján az a kifakult folt. Foszladozó táskája csücske. Egészen kicsikét görnyedt válla és háta. A fény. Ahogy tanított. Hogy milyen gondosan magyarázott. Hogy az altatódálnak olyan volt a dallama, mintha egy az egyben megzenésítették volna a fényt. A mellzsebében a tollak. Hiába tudtam egyenként mindent felidézni, amit láttam és hallottam Micucuka-szan kapcsán, sehogyan sem akart eszembe jutni, hogyan beszélgettem vele,

hogyan töltöttük az időt kettesben.

Muszáj találkoznom Micucuka-szannal, nyilallt belém a gondolat. Nagyot dobbant a szívem. Ha nem találkozom Micucuka-szannal, valami nagyon fontos fog kimenni a fejemből. Elhalványodik az egyetlen dolog, ami számomra fontos, az, ahogyan egymással beszélgettünk mind ez idáig, és nem tudom majd visszaszerezni. Tényleg elveszítek különben valami igazán fontosat. Eltűnik, ahogyan beszélgettünk, ahogyan sétáltunk, én és Micucuka-szan – minden, ami felgyülemlett az együtt töltött néhány hónap alatt, az egyetlen, ami nekem igazán számít.

Észre sem vettem, hogy közben lement a nap, és sötétségbe borult a lakás. Addig meresztettem a szemem, míg nagy nehezen ki tudtam venni, hogy fél hatot mutat az óra. Elővettem a fiókból a telefonom töltőjét, bedugtam a konyhafalon egy aljzatba, hosszan nyomva tartottam a bekapcsológombot, és újraindítottam a mobilomat. Pityegés jelezte, hogy bekapcsolt, felragyogott a képernyője, amitől önkéntelenül is hunyorognom kellett. Nem tudom, milyen sokáig ültem a koromsötétben a konyhapadlón, kezemben a telefonommal.

Aztán megnyomtam a címlista gombját, és kikerestem Micucuka-szan számát. Ott tündököltek az írásjegyek a fényben: Micucuka-szan. Bal kezemben szorongattam a telefont, lehunytam a

szemem, azután lassan kinyitottam. Megnyomtam a hívás gombot. Néhány másodperc múlva megszólalt a hívásjelző hang, versenyt csörömpölt a mellkasomban gyorsuló szívverésemmel és lélegzetvételemmel, a fejem előrecsuklott, hogy szinte a nyakam tört belé, és görcsösen szorítottam a fülemhez a telefonomat.

– Halló – hallottam Micucuka-szan hangját.

Nem tudtam azonnal megszólalni. Halló, ismételte meg Micucuka-szan.

– Halló – szólaltam meg.

Olyan gyámoltalannak éreztem a hangomat, hogy féltem, talán nem is hallatszik rendesen, ezért még egyszer mondtam, hogy halló.

– Halló!

– Irie vagyok.

– Halló!

– Halló, hall engem? Irie vagyok.

– Fujuko-szan! – mondta ki Micucuka-szan a nevem.

– Micucuka-szan! – suttogtam én is az övét. Sajgott a tenyerem. – Jól van?

– Igen. És maga, Fujuko-szan?

– Jól vagyok, köszönöm.

– Akkor jó. Régen nem beszéltünk – mondta Micucuka-szan.

– Igen. Azt hiszem, nagyon régen – erősítettem meg.

Aztán valahogy egyikünknek sem akaródzott

megszólalni, csak Micucuka-szan köhintett néhányat egy idő múlva.

– Mit csinált mostanság? – kérdezte Micucuka-szan.

– Dolgoztam otthon – mondtam. – És ön?

– Én is dolgoztam.

– Tényleg?

– Igen.

Majd rövid szünet után újra megszólalt:

– Egyébként az elmúlt egy hónapban folyton Chopint hallgattam.

– Komolyan?

– És ráadásul még jól meg is fáztam. Elégé elhúzódott. Biztos a korral jár.

– Szóval mégsem volt olyan jól.

– Hát, ami azt illeti, valóban nem – nevetett Micucuka-szan.

– De már jobban van?

– Azt hiszem, már jól vagyok, igen – mondta.

Majd mintha hirtelen jutott volna eszébe, hozzátette, hogy mindjárt vége az évnek.

– Tisztára úgy beszél, mint egy tanár – nevettem föl akaratlanul.

– De hát az vagyok.

– Tudom, csak...

– Már kint vannak a karácsonyi fények.

– A díszkivilágítás...

– Gondolom, ezeket mindig éjjel szerelik föl.

– Biztos, igen.

Micucuka-szan hangja egy szemernyt sem változott a hosszú idő alatt, míg nem hallottam. Pont úgy beszélt, mint aki csak felveszi a beszélgetésünk fonalát, amit tegnap ejtettünk el abban a bizonyos kávézóban.

Én mintha el is szomorodtam és meg is könnyebbültem volna, miközben valahogy iszonyúan fájt, de fel is húztam magam egy kicsit, szóval egy megfoghatatlan érzés kezdte ki a testemet, és másodpercről másodpercre egyre kisebbre gyalult. Itt van, tessék, másfél hónap után hallhatom Micucuka-szan hangját. Tudatosult bennem, hogy eljött a pillanat, amelyre oly sokáig vártam. Hogy mennyire szerettem volna találkozni vele ez alatt a másfél hónap alatt. Hogy mennyit gondoltam rá. Fejbe kólintottak az emlékek, és már csak azt vettem észre, hogy képtelen vagyok megszólalni.

– ...én most leteszem – nyögtem ki egy idő múlva.

– Jó – felelte Micucuka-szan.

Utána megint elnémultunk, és még jó sokáig hallgattunk.

Magamba roskadva térdepeltem a konyhapadlón a vaksötétben, fülemhez szorítottam az izzadságtól és lehelettől lucskos mobiltelefonomat, és meg sem moccantam. A hűtőszekrény termosztátja halkán duruzsolt. Igazából abban sem voltam biztos, hogy Micucuka-

szan ott van-e még a vonal túlvégén. El tudtam képzelni, hogy már rég letette. Lehunytam a szemem a sötétben, markoltam a halvány fénnnyel derengő telefonomat, aztán halkan megkérdeztem:

– Micucuka-szan, ön házas ember?

Valamivel később válaszolt, hogy nem. Nagy levegőt vettem, benntartottam, lehunytam a szemem, majd szép lassan kiengedtem, ami belém szorult.

– Gondolt már arra, hogy lefeküdjön velem, Micucuka-szan?

A fülemre tapadt részen át éreztem Micucuka-szan jelenlétét. Továbbra is csukott szemmel számoltam a fülem mélyén lüktető pulzusom dobbanásait. Micucuka-szan nem mondott semmit. Nem tudtam, hogy vajon nem hallotta-e, vagy csak szívesen venné úgy, mintha nem hallott volna semmit. Csakhogy én nem tudtam megállni, hogy ki ne mondjam még egyszer. Hogy meg ne kérdezzem még egyszer. Remegni kezdett a mutatóujjam a jobb kezemen.

Gondolt már arra, hogy lefeküdjön velem, Micucuka-szan?

Igen, felelte Micucuka-szan.

Felpillantottam a vaksötétben.

Hosszú csend telepedett ránk, aztán annyit motyogtam mintegy önmagamnak, hogy szóval gondolt.

Igen, mondta halkan Micucuka-szan.

Én is, egyfolytában... préseltem ki nagy nehezen magamból, és közel álltam az összeomláshoz. Kezemet a recsegve ízekre szakadó torkomra szorítva elterültem a padlón.

Hogy utána miről beszéltünk, és hogyan, mielőtt letettük a telefont, csak homályosan maradt meg bennem, mintha valakinek az álma nyomát próbálnám kitapintani, magam sem tudtam, miket válaszolok. Többször elhallgattunk, Micucuka-szan nevetett valamin egy kicsit, és mintha én is nevettem volna talán. Megbeszéltük, hogy két hét múlva, december legelején, Micucuka-szan születésnapján találkozunk. Egészen úgy éreztem magam, mintha a nélküle töltött másfél hónap alatt annyiszor látott álmomban, vagyis annak a folytatásában beszélgetnék az igazi Micucuka-szannal. Miután leraktam a telefont, egy darabig csak ültem a langyos sötétségben a falnak dőlve. Aztán puha ködfátyol borította fejjel nagy nehezen feltápászkodtam, és elvánszorogtam az ágyamig, ahol aztán kiszállt belőlem minden erő, és hasra vágódtam. Elnyelt valami szédítő, halkan felbuzgó izgalom, és jó ideig mozdulni sem bírtam. Nem tudom, mennyivel később felemeltem a paplant, és lassan végigcsúsztottam forró lábamat és karomat a hús lepedőn. A combomhoz nyúltam, megfogtam a nyakamat. A szervezetemben áramlott a vér, éreztem a testem melegét. Két marokra fogtam a mobiltelefonomat, a mellemre tettem, aztán megint

megszorítottam, és miközben újra- és
újrájátszottam a fejemben Micucuka-szan iménti
hangját mindenestül, százszor és ezerszer,
behunytam a szememet.

Eltartott egy darabig, mire rájöttem, hogy a Micucuka-szan kabátjáról szálló illat, amely körbelengett minket minden mozdulatára, az a tél szaga.

– Itt a tél – mondtam.

– Hát itt – erősítette meg Micucuka-szan.

A Sinagava állomástól az étterem felé vezető lejtő mentén alig-alig öltöztették karácsonyi díszbe a fákat, de mi lassítottunk néha, hogy megcsodáljuk őket.

– Manapság már szinte csak kék fényűeket látni, pedig mennyivel jobbak ezek a sárga villanykörtek! – mondta Micucuka-szan.

– A sárgás fény melegséget áraszt.

– Ezek tartósabbak, örülhet, akinek még ilyen van.

– A kékesfehérek olyan hidegnek érződnek.

Miután két hónap kihagyás után megláttam és bólintva üdvözöltem Micucuka-szant a megbeszélrt állomáson, képtelen voltam rendesen ránézni. Itt van, mutattam neki a kinyomtatott térképet, amit a

táskámból kaptam elő, és anélkül hogy találkozott volna a tekintetünk, ellenőriztük, merre kell menni, és felszínes témákról beszélgetve sétáltunk egymás mellett a frissen beesteledett utcán. Milyen könyvön dolgozik most? Egy esszékből és interjúkból összeállított kötetet lektorálok. Tényleg? Igen. És az iskola, Micucuka-szan? Nemsokára kezdődik a szünet. Csak még hátravannak a pótvizsgák. Tényleg? Igen. Tétován haladtunk előre, mintha a cipőtalpunkkal jelölnénk a fércvonalakat szakadozott párbeszédünkben. Gyakorlatilag életemben először volt rajtam magas sarkú, nem tudtam benne normálisan járni, mert fogalmam sem volt, hová helyezzem a súlypontot, hogy ne fájjon a lábam, de ez nem szegte kedvemet. Az új, egymáshoz illő alsóneműmben, egy vékony, zöld kasmírpulóverben, puha, sötétkék gyapjúszoknyában és a pillekönnyű tevekabátban sétáltam Micucuka-szan mellett. Minden egyes mozdulatomnál éreztem, hogy deréktájtól felfelé körbeleng a parfüm illata, amiről egyébként azt sem tudtam, hová fújjam, szóval utána kellett néznem a neten, hogy a megfelelő helyekre vigyek fel néhány cseppet.

Az éttermet lakóövezetben egy hatalmas családi házból alakították ki, és amint benyitottunk a tekintélyes fakapun, előttünk termett egy földig érő fekete ruhát viselő, hosszú hajú nő, üdvözölt minket, majd megkérdezte tőlem halkan a

nevemet. Irie vagyok, mondtam, mire ő kedvesen mosolyogva felelte, hogy már vártak, és intett, hogy menjünk utána.

A teremnek, ahová vezetett minket, óriási volt a belmagassága, az asztalokat tisztas távolságban helyezték el egymástól, és némelyiknél borozgató párokat láttam. Nem annyira nagy, de különböző típusú csillárok lógtak a plafonról, és a könnyecsepp alakban elhelyezett végtelen sok kis üvegfüggő szivárványszínekben csillogott rajtuk. Egy antik polcon aprólékos mintákkal díszített kerámiák és dísz tárgyak sorakoztak, a falakon élénk színű absztrakt képek ízlésesen elrendezve. A deszkapadló fényesre súrolva, és én vigyázva, nehogy a cipősarkam beszoruljon a padlórésbe, lassan követtem a nőt.

Keskeny, magas, sárgára festett ajtóhoz értünk, amin belépve elállt a lélegzetem, mert az egész szoba gyertyafényben úszott. A fehér terítős asztalon gyertyatartó, három is, a helyiség falán szimmetrikusan elhelyezett polcokon ezerféle és -fajta gyertya meg mécses sorakozott, volt vastag meg fehér meg halványsárga meg kék meg hosszú és narancsszínű, apró lángjuk mind csendesen lobogva, suttozva imbolygott.

Egy belső asztalhoz vezettek bennünket, Micucuka-szan a bejárathoz közelebbi székre ült, és az iménti nő egy fekete bőrkötéses étlappal tért vissza. Mivel én előre megrendeltem az étterem

híres menüsorát, csak annyit mondtam halkan, hogy „ahogy telefonon megbeszéltük”, mire ő mosolyogva felelte, hogy természetesen, és megkérdezte, milyen innivalót parancsolunk. Nekem addig a pillanatig fogalmam sem volt róla, hogy az italt külön kell rendelni, és éreztem, ahogy felforrósodik a fülem. Hiába kaptam meg az itallapot, a leghalványabb elképzelésem sem volt, mit kéne választanom, csak bámultam egy ideig a lapra nyomtatott karakterekre és az árakra, mire ő megmutatta, hogy ez és ez illik a rendelt fogásokhoz. Nem tudtam, hogy az ár soknak vagy kevésnek számít-e a borok között, de a többit elnézve még ez volt a legolcsóbb közülük, szóval rábólintottam, hogy rendben, akkor azt kérjük. A nő kis türelmet kért, és kiment a szobából.

Én is és Micucuka-szan is térdünkre tett kézzel pislogtunk jobbra-balra, majd szó nélkül ittunk az elénk tett pohár vízből, aztán megint a falakat és a mécseseket nézegettük. Milyen szép, mondtam félénken. Micucuka-szan bólintott, és ő is azt mondta, hogy szép. Úgy éreztem, el is fogyott a mondanivalóm azzal, hogy kimondtam, milyen szép, így csak néztem a mécsesek lángját, amikor kopogás hallatszott, és belépett az iménti nő a borunkkal. Jó nagy poharakat tett óvatosan a kezünk ügyébe, és mindketten elmélyülten figyeltük, ahogy gyakorlott mozdulatokkal tölt nekünk az üvegből.

– Boldog születésnapot! – mondtam halkan valamivel azután, hogy a nő kiment a szobából.

– Igazából az még egy kicsit odébb van ugyan – nevetett Micucuka-szan –, de a magáé is mindjárt itt lesz, Fujuko-szan. Ünnepelehattuk volna egyszerre is.

– Nem, ma önt ünnepeljük, Micucuka-szan – mondtam nevetve. De olyan boldog voltam, hogy számontartja a születésnapomat, hogy attól félttem, le se lehet majd vakarni a vigyort az arcomról. – Csak mára sikerült asztalt foglalnom. Igazából jobb lett volna aznap tartani.

– Nem számít – felelte Micucuka-szan, és újra körbejártatta a tekintetét a helyiségben. – Nagyon hálás vagyok.

– Boldog születésnapot! – mondtam, és fejet hajtottam.

– A medve bőrére!

– Medve? – kérdeztem vissza.

– Hát, előre iszunk a medve bőrére – felelte Micucuka-szan.

– Azt erre is használják? – kérdeztem csodálkozva. – Születésnapra?

– Nem, nem hinném, csak úgy mondtam, miért is ne – magyarázkodott egy kicsit zavartan Micucuka-szan, és a tenyerével végigsimított a homlokán.

Láttam, hogy enyhén izzadni kezdett.

– Nos, akkor igyunk a medve bőrére! –

nevettem, és egy egészen kicsit megemeltem a poharamat.

– A medve bőrére! Köszönöm szépen! – mondta Micucuka-szan, és koccintottunk.

Halkan koccantak a poharaink, összevillant a szemünk, de mindketten szinte azonnal elkaptuk a tekintetünket, majd csendben belekortyoltunk a borunkba.

Minden egyes alkalommal, amikor kihozott egy-egy tálat, amin pirított *hamaguri*-kagyló, halpogácsák vagy zöldségek voltak ízlésesen elrendezve, a nő részletesen elmagyarázta az adott fogás készítési módját és az alapanyagok származási helyét, de a szavai már nem igazán jutottak el hozzám, mert túlságosan igénybe vett, hogy válaszolgassak, bólogassak és mindent megnézzek.

– Életemben először eszem ilyet – jegyezte meg halkan Micucuka-szan, miután megrágott egy olajbogyót, amit a kenyér mellé adtak.

– Finom? – kérdeztem.

– Nem igazán tudom meghatározni az ízét – felelte rágás közben. – Ez... Az ízeket fejben alkotjuk meg, és ezt még nem tudom hová sorolni.

– Én is talán másodszor eszem olajbogyót.

– Nem savanyú... De elég fura. Viszont most már ismerem – bólintott többször is Micucuka-szan, majd belekortyolt a borába.

Nekem nevetgetnékem támadt, magam sem

tudom, hogy a boldogságtól, vagy mert viccesnek éreztem a helyzetet, mindenesetre lehajtottam a fejem, és hang nélkül nevetni kezdtem.

Addig még soha nem láttam Micucuka-szant alkoholt inni vagy enni bármit is. Miután láttam, ahogy kezébe vesz egy kenyeret, lecsíp belőle egy darabot, és a szájába teszi, már nem tudtam, hová nézzek. Minden egyes alkalommal a késem és a villám fedezékébe menekültem, és felvágtam a tányéromon, amit csak értem.

Egykettőre elfogyott a bor, és amikor az iménti nő bejött, hogy leszedje a tányérokat, rendeltünk belőle még egy üveggel. Győzködtem magamat, hogy elégnek kell lennie az ötvenezer jennek, amit a pénztárcámba készítettem. Előre megbeszéltük, hogy Micucuka-szan ma az én vendégem, mert őt ünnepeljük.

A nő kihozta a második fogást, és kiment, mi pedig mindkét kezünket az asztalon nyugtatva megint elhallgattunk. A mécsesek milliányi kis árnyékot vetettek a falra, és mindegyik aprókat rezzelve imbolygott. Mi pedig ezer és ezer kis lángnyelvvel körülvéve kettesben maradtunk.

– Ma olyan határozottak az arcvonásai – hadarta Micucuka-szan, amikor találkozott a tekintetünk. Tényleg?, kaptam a kezemet a nyakamhoz, és lehajtottam a fejem.

Az történt, hogy kitaláltam, levágatom egy kicsit a majdnem egy éve háborítatlanul növő hajam, mielőtt találkoznék Micucuka-szannal, és késő délután elmentem az állomás melletti fodrászatba.

– Akkor három centit, ugye? – tessékelt a mindössze két szék egyikébe a máltaiselyemkutya-frizurás néni, és miután alaposan kifefélte a hajam, szóróflakkonnal benedvesítette. – Ez aztán a gyönyörű haj! – szolt elismerően, miközben fésülte. – Nemigen látni ám már manapság ilyen szép, egyenes szálú, egészséges hajat!

Még soha nem áradoztak így a hajamról, ezért nem is tudtam, mit válaszoljak, csak egy picit meghajtottam a fejemet a tükör felé.

– Dauerolta valaha? – érdeklődött a néni, ujjbegyével vizsgálgatva a hajvégeimet.

– Nem, még soha.

– Mindjárt gondoltam – húzogatta meg kissé a hajam az ujjai közé fűzve, aztán teketóriázás nélkül nyiszálni kezdte, csak úgy csattogott az olló. – Csak nem randevúra készül? – kérdezte derűsen. Egyből rávágtam, hogy nem, aztán némi habozás után elmotyogtam egy igent. Vagy úgy, tolta magát arrébb a forgószéken ülve a néni, ellenőrizte a hajam hosszát, hát maga fiatal is, szép is, mi mást csinálna, mondta, és nevetett. – Rádadásul nagyon elegáns! – nézett a szemembe a tükörben. – Olyan kis csinos, mint aki egy újságból lépett elő!

– Dehogya vagyok csinos – ráztam a fejemet.

– Hát dehogynem. A szép ruhát egyből kiszúrja az ember. Meg aztán szép karcsú is.

– Dehogyis! – csóváltam megint a fejem.

– Dehogynem, ha mondom. Megvannak a kedvenc boltjai, ahol ezeket veszi?

– Igen. Van néhány hely, ahol szeretek vásárolni.

Egykettőre végzett a vágással, aztán gyors hajszárítózás és gondos beszárítás után olyan szép selyemfényű lett az egész hajam, mintha paróka lenne rajtam. Ha megráztam a fejem, egy fénygyűrű is vele együtt mozgott, amiből arra a tulajdonképpen örömteli felfedezésre jutottam, hogy megfelelő beszárítás után az én hajam is tud ilyen lenni, és a látvány óhatatlanul mosolyt csalt az arcomra.

– Sminkelni még csak most fog? – kérdezte a néni, és jelentősegteljesen nézett rám a tükörön át.

Mivel ez meg sem fordult a fejemben, csak hebegtem-habogtam, igen, izé, gondoltam, majd ha kész a hajam, hadartam. No, akkor ráadásként megcsinálom magának, úgyis randevúra megy, ez most az én ajándékom, mondta, biztatásképpen megpaskolta a vállamat, és előhozott hátulról, a faliszekrényből egy nagy, virágmintás sminkesládát.

– A bőre is álomszép – sóhajtott. – Magának szinte nem is kell alapozó!

Csak egy köszönömöt bírtam kipréselni magamból, miközben szivaccsal és az ujjával

pacsmagolt szerteszét az arcomon. Ezzel a szemformával amúgy is kicsit hűvösebbnek tűnik a tekintete, ráerősítenék még egy kis kékkal, bár már tél van, mondta, szintiszta kék szemhéjpúdert tett az applikátorra, és az egész szemhéjamat beszínezte. Nehéz ügy szemceruzával kihúzni a redőzetlen szemhéjat, mert összetapad, ugye? Nekem is meggyűlik vele a bajom. De a maga hűvös szemének szép keretet ad, ha egy kicsit kihúzzuk az alsó szemhéját, mondta, és jobbra-balra mozgatva egy vékony ceruzát, jól odanyomva a hegyét, hipp-hopp rajzolt egy vonalat a szemgolyóm és az alsó szemhéjam legeslegszielén, szinte már a nyálkahártyánál, és ugyanazzal a ceruzával a szemöldökömön is végigment párszor. Utána erős szagú rúzzsal kente be vastagon a szám, és a tükörben nézegetve az arcomat bólintott néhányszor, majd szólt, dörzsöljem egymáshoz az ajkam, hogy beivódjon. Olyan vastag volt a rúzsréteg, hogy szinte ragacsosan cuppogott, ezért adott egy papír zsebkendőt, hogy tartsam kicsit rajta, amin aztán egy szépen kirajzolódott pecsét maradt, mint egy sötét rózsaszín *gjutaku*, egy kifogott halról készült tintalenyomat. Ez az egész nem tartott tovább pár percnél. Nem bonyolítottam túl, csak egy-két helyen igazítottam, mondta a nő, és átnyújtott egy kezitükröt. Egy soha nem látott arcom nézett vissza rám a tükörből.

– Magának kifejezetten jól áll, ha sminkel –

jegyezte meg elégedetten.

– Igen – bólintottam, meredten bámulva magamra a tükörben, és bár elsőre visszahőköltem, mert túl soknak találtam, jobban megnézve így a szemöldököm is és a szemem is erőteljesebbnek tűnt, vagy hogy is mondjam, összességében az arcom valahogy erős akaratot vagy mit sugárzott, legalábbis az volt az érzésem.

Ide-oda mozgattam a fejem, hogy többféle szögből megnézzem az arcom, és alig ismertem magamra, letettem a kezitükröt, megnéztem magam újra a nagy tükörben, mire felbugyogott bennem egy érzés, amire talán a legjobb kifejezés, hogy igencsak fel voltam dobva.

– Határozottak? – kérdeztem vissza.

A barnában és narancsban játszó gyertyafények egy pillanatra fellobbantak, és megvilágították Micucuka-szan bal profilját.

– Igen, határozottak – húzta mosolyra a száját Micucuka-szan, minek láttán fogalmam sincs, mire föl, de kis híján nekiálltam feszegetni, mégis hogy érti ezt a határozottságot, úgyhogy gyorsan belekortyoltam a boromba, hogy magamba fojtsam a hülyeséget.

– És egyébként is mintha más lenne, mint szokott – nevetett Micucuka-szan.

– Tényleg? – nevettem én is.

– Gyakran jár ebbe az étterembe? – kérdezte kissé lehalkítva a hangját.

– Most vagyok itt először, de a barátnőm mondta, hogy jó hely, azért foglaltam ide.

– Érdekes neve van – jártatta körbe a tekintetét Micucuka-szan hunyorogva. – Mi is volt, Nu-, Nure...

– Ne Laissez Pas – nevettem. – Tényleg furán hangzik.

Jólesett az alkohol. Ahogy a másik arcát fürkésztük, ahogy egymásra villant a szemünk, ahogy félrekaptuk a tekintetünket, no meg az alkohol íze a szánkban... érezhető volt, amint köztem és Micucuka-szan között a levegő, a távolság, az emlékek és sok minden más is, ami szemmel nem látható, szépen összeér, éppen úgy, ahogyan az alkoholban pácolt rózsaszínű hús is megpuhul. Mindketten elég sokat ittunk. Amikor odajött a nő, hogy leszedje a kiürült tányérokat, megkérdeztük, mit jelent az étterem neve.

– Franciául van, azt jelenti, hogy ne menj el – magyarázta kedvesen mosolyogva.

A késünk és a villánk a tányérhoz koccant, és mintegy másik szólamként a vendégek nevetése szűrődött be néha az ajtó mögötti teremből.

Olyankor mindig egymásra néztünk. Amikor találkozott a tekintetünk, valahogy mindig mosolyognunk kellett, aztán megint a tányérunkra kaptuk a szemünket, a poharunkért nyúltunk, és ittunk a borunkból. Egymással szemben ültünk, és apránként rakosgattuk a szánkba a kés hegyével falatkákra vágott húst és zöldséget, majd nyelvünk egész felületével ízleltük a falatokból kiszivárgó szaftot. Egyre csak rágtuk tovább szinte a végtelenségig, míg el nem veszítették a formájukat, és amikor már biztosak voltunk benne, hogy ennél puhábbak nem lesznek, lassan lenyeltük mindenestül a nyelvünkre gyűlt összekeveredett masszát.

Ez az utolsó fogás, mondta a nő, amikor kihozott két sima felületű, kék kerámiátalat. Belekukucskáltunk az elénk tett tálakba. A tartalmuk sötétbarna levesterűségnek tűnt, amiben mintha nem lett volna levesbetét. Parancsoljanak, kóstolják meg, jelzett felfelé tartott tenyérrel a nő, mire mi új kanalat választottunk, amelynek gömbölyű részét óvatosan végighúztuk a leves felületén. Belemártva selymesnek tűnt, de összekeverve diribdarabok úsztak fel az aljáról. Csak tessék, mondta a nő, mi pedig belekanalaztunk és a szájunkhoz emeltük.

– Földleves – magyarázta a nő a hasa előtt

összefűzött ujjakkal.

– Föld? – kérdezte Micucuka-szan, én pedig újra belenéztem a tányéromba, és érdeklődtem, hogy ezek szerint ehető a föld?

– Amennyiben megfelelően készítik el, ehetővé válik. Hosszú ideig kell főzni, pasztörizálni, és gondosan leszededegetni a habját, majd utána még le is kell szűrni – mondta a nő. – Végül pedig zselatint adunk hozzá.

Miután meghajolt és kiment, mi nekiláttunk a földlevesnek. Ami az aljáról felúszott, az volt a föld. Belekanalaztam a földbe, és a számba vettem. Mintha homokot ettem volna, csikorgott a fogaim között. Micucuka-szan is földet mert a kanálára, és a szájába tette. Szótlánul meredtünk egymás képébe, és komótosan ettük a földet. Elnéztem, ahogy Micucuka-szan szemében tükröződik a rengeteg pislákoló gyertyaláng.

– Mégiscsak engedje meg, hogy fizessek! – torpant meg Micucuka-szan, amikor befordultunk az első sarkon, miután eljöttünk az étteremből.

Nevetve csóváltam a fejem, hogy hát ez ajándék volt. Látszott az arcán, hogy nem akar belenyugodni, de elhallgatott, amikor továbbindultam, és nemsokára meghallottam a léptei hangját a hátam mögött.

– Finom volt ez a bor – jegyeztem meg.

Kellemesen szétáradt a testemben az első alkohol, amit Micucuka-szannal kettesben ittam, és minél több idő telt el, annál könnyebbnek éreztem a végtagjaimat. Tetszett, hogy kopog a cipőm. Örültem, hogy pillekönnyű a kabátom. Eszembe jutott az arcom, amit délután a tükörben láttam a fodrászatban. Eszembe jutott, hogy Micucuka-szan megdicsért, milyen határozottak a vonásaim. Meg a fénygyűrű, ami a hajamon keletkezett. Megálltam, megfordultam, és ránéztem Micucuka-szanra.

– Volt egy regény, amiben szerepelt egy kislány, aki földet evett – mondta ő.

– Egy regény? – kérdeztem.

– Jaj, mi is volt, úgy emlékszem, elég hosszú könyv... Valami olyasmi, hogy eltitkolja az anyja elől, de folyton földet eszik. Rengeteget. Akárhogy tiltják neki, képtelen abbahagyni a földevést – mondta Micucuka-szan.

– Miért eszik földet az a kislány? – kérdeztem Micucuka-szantól. Ő nem felelt, mint aki próbálja felidézni, és egy darabig csak állt mozdulatlanul. – Micucuka-szan?

– Bocsánat – nevette el magát Micucuka-szan, amikor meghallotta a hangomat. – Mit is mondott?

– Semmit – mondtam. – Minden rendben?

Micucuka-szan halványan mosolygott, hogy igen.

– Semmi gond, csak mintha eszembe jutott volna valami, amit már réges-régen elfelejtettem.

Micucuka-szan csak állt mellettem, és mereven nézte oldalról az arcomat.

– Az apámról – halkította le a hangját.

– Az édesapjáról? – kérdeztem.

– Nem, vagyis nem is tudom, az apámról vagy nem is róla – billentette félre a fejét tanácstalanul Micucuka-szan. – Nem is földről van szó, csak... Már jó régen történt, de az apámnak szokása volt nyers rizst enni, és eddig a pillanatig ez nekem teljesen kiment a fejemből, és most egyszer csak eszembe jutott.

– Nyers rizst, úgy érti, hogy a kemény rizsszemeket?

– Igen – mondta Micucuka-szan. – A dzsekije meg a nadrágja zsebében, meg minden elképzelhető zsebében tartott egy maréknyi nyers rizst, és onnan csipegetett, bekapta, mint a rágógumit, és úgy ette. Anyám meg dühös volt miatta. Hogy ez gusztustalan, hagyja már abba. De egy rossz szokás azért rossz szokás, mert akaratlanul is csináljuk, és nem igazán tudunk felhagyni vele. Apám gimnáziumi tanár volt, és mesélték, hogy órán is be-bekapott egy adagot. Az anyám viszont ki nem állhatta ezt a szokását, és gyakran össze is szólalkoztak rajta. Most visszagondolva viszont békés idők voltak.

Figyeltem az arcát, és nem győztem bólogatni.

– Anyám még diákkoromban elhagyott minket, és én sokáig éltem apámmal kettesben, néhány

évvel azelőttig, hogy meghalt, mégis kiment a fejemből ez a szokása, pedig közvetlen közről tapasztaltam nap mint nap – nevetett Micucuka-szan. – Mindent elfelejt az ember... De bocsánat, hogy ilyesmivel fárasztom. Mit is kérdezett az előbb, Fujuko-szan?

– Hogy abban a regényben miért eszik földet a lány? – kérdeztem halkán, miközben egyenesen Micucuka-szan szemébe néztem.

– Azt hiszem, nem volt rá különösebb oka – mondta Micucuka-szan. – Bár a részletekre egyáltalán nem emlékszem. Ha ma nem ettünk volna földet, biztos eszembe sem jutott volna az egész.

Lassan haladtunk az állomás felé.

Kinyújtott ujjakkal mozgattam a karom, és úgy sétáltam, mintha a levegőben úsznék, mire a fejemben bekapcsolt Chopin altatódala, én pedig dúdolni kezdtem a dallamát. Tudja, mi ez? Az altatódal. Talált, süllyedt! Maga ezek szerint jól énekel, Fujuko-szan. Jaj, dehogyis, egyáltalán nem. Ne mondja! Gyönyörű a hangszíne. Tényleg? És ön, Micucuka-szan? Én egyáltalán nem. Hát akkor mi ketten ilyen *egyáltalán nemek* vagyunk.

Én Micucuka-szan arcára meredve, hátrafelé lépkedtem, és közben az altatódal folytatását dúdoltam, ő pedig felém nyújtotta a kezét, és aggodalmasan rám szólt, hogy veszélyes így járni.

Feltámadt a szél. Már csak azt vettem észre,

hogy egy nem tudom, milyen nevű nagy fa alatt állunk, és nézem, ahogy a rengeteg levél egyszerre rezeg a fejem fölött. A közvetlen közelünkben varjak károgtak, itt-ott körvonalaződni kezdett az este, mi pedig ketten voltunk csak az éj árnyékában.

– Fúj a szél – mondtam, miközben hadonásztam a levegőben. – Ilyen késő van, és mégis milyen élesen látszanak az árnyékok.

– Igen – mondta Micucuka-szan.

Megint jött egy nagyobb szélleökés, és Micucuka-szan füle fölötti hajtincse a homloka elé sodródott.

– Micucuka-szan, itt nincs semmi? – kérdeztem egyenesen az arcába meredve.

– Hogy érti azt, hogy itt?

– Hát itt – mutattam a testünk közötti térre.

– Egy csomó minden van – mondta. – Ha mozgatja a kezét, érez valamit, nem?

– Valóban – köröztem mindkét kezemmel.

– Na ugye – rajzolt ő is köröket a kezével. – Érzi a levegő áramlását?

– Érzem – feleltem.

– A részecskékhez ér hozzá ilyenkor.

– A részecskékhez?! – kérdeztem magas hangon.

– Igen. A részecskékhez.

Egy darabig mindketten elvultunk így, fel-le, jobbra-balra mozgattuk a kezünket. Micucuka-szan olyan komoly képet vágott, hogy hirtelen elnevettem magam, annyira vicces volt. Micucuka-

szan is nevetett. Amikor kinevettük magunkat, hirtelen elcsöndesedtünk, és aztán megint feltámadt a szél. Egymást fürkésztük egy árnyék ölében.

Micucuka-szan, szólítottam meg a vezetékneven. Ő csak nézett rám, de nem felelt. Nem tudnám megmondani, ki mozdult előbb, de összeért a kezünk. Ujjai a kezem fejéhez értek, és nem mozdultunk. Micucuka-szan arcára foltokat rajzolt a fák ágai közt átszűrődő fény. Meg lehet érinteni a fényt?, kérdeztem halkán, amíg a mintákat figyeltem. Mondhatjuk, hogy igen, de azt is, hogy nem, felelte halkán Micucuka-szan. A lélegzetvételét közvetlenül a fülem közelében éreztem. Micucuka-szan, mondtam. Én... meg tudom érinteni önt?, kérdeztem. Aztán kezembe vettem a kezét, és megszorítottam az ujjait. Most sikerült megérintenem önt, Micucuka-szan? Akárcsak a fényt, mondta Micucuka-szan, miközben én továbbra sem engedtem el a kezét. Az érintés nem egyszerű dolog. Mert megérinteni valamit egyben a távolságot is jelenti, aminél közelebb nem tudunk kerülni hozzá. Elbűvölten bámultam és szorosan markoltam Micucuka-szan ujjait. Ott volt Micucuka-szan, nekem meg belezsibbadt a fejbőröm és összeszorult a szívem, ahogy belegondoltam, hogy én, aki magányomban moccanni sem bírtam a sötét szobámban, most hozzáérek. Meg tudom érinteni, suttogtam.

Mindegy nekem, hogy ennél közelebb már nem mehetek, én most hozzáérek önhöz, mondtam. Amikor felpillantottam, közvetlenül előttem ott volt Micucuka-szan arca. Írisze nedvesen csillogott, és kis fénypont lebegett benne. Kinyújtottam a másik kezem, és ujjaim hegyével óvatosan megérintettem a kis sebhelyet a szeme sarkában. Micucuka-szan, én szeretem önt, szeretem önt, Micucuka-szan. Sokkal erőteljesebb volt ez a megnyilvánulásom, mint azok a szavak, amelyek a szobámban, álmomból felébredve csak úgy céltalanul kibuggyantak belőlem, és kénytelenek voltak azonnal fel is szívódni akkor, amikor nem találkozhattam vele. Szeretem Micucuka-szant. Ahogy ezt kimondtam, az alsó szemhéjam és a szemem közti rés pillanatok alatt megtelt könnyel, ami túlcsondultva végigfolyt az arcomon, le az államig, ahol felgyülemlett, majd cseppenként lepotyogott az éjszakába. Mintha menekülnének valami elől, mintha tőlem menekülnének, a könnyek egy szempillantás alatt végigmásztak az arcomon, akár az éjszakába tartó élőlények, és megállíthatatlanul ömlöttek. Miközben lucskos lett az arcom a sírástól, az járt a fejemben, olyan távoli emlék, hogy szinte már nem is emlékszem, mikor sírtam utoljára, és én akkor is, igen, én akkor is igazából így sírtam volna a legszívesebben, és ebből megint csak könnyek lettek, és már képtelen voltam megálljt parancsolni nekik. De én most nem az

emlékeimben, hanem itt és most állok, Micucuka-szan előtt állok, Micucuka-szan szemében tükröződöm, és ott én sírok. Ő nem szól egy szót sem, hagyja, hogy szorongassam a kezét, és csak áll előttem. Akkor tudtam meg, milyen érzés úgy sírni, hogy közben csendben figyelnek rád.

Micucuka-szan nem szólt egy szót sem, hallgatott, és türelmesen várta, hogy elapadjanak a könnyeim. Nem olyan túl messziről hallatszott, hogy elhalad egy autó. A tenyeremmel letöröltem az államra csurgott könnyet, megdörzsöltem a szemem, utána a tenyerembe temettem az arcom, és aztán megint sírva fakadtam. Micucuka-szan azt a kezét, amelyiket nem szorongattam, rátette a fejem búbjára. Úgy éreztem, mintha a tenyeréből lassan melegség áramlana a bőrömbe. Fejemen Micucuka-szan tenyerével szinte nyüsztítve kértem, hogy töltsse velem a születésnapomat. Megtenné, hogy velem tölti az éjszakát, hogy sétál velem az éjszakában? És utána ketten együtt... azt a darabot, meghallgatjuk együtt azt a darabot?

Sírva kértem Micucuka-szant. Megremegett a keze a fejemen, ezért kinyitottam a szemem, ránéztem, és láttam, hogy ő viszont engem néz, és bólogat. Úgy tűnt, hogy halványan mosolyog is. Ennek láttán a két kezembe temettem az arcom, és ezúttal bömbölni kezdtem.

Az álmomból ismert érintéssel ismerkedve sétáltam el az állomásig, felszálltam a tömött vonatra, zötykölődtem, kiléptem a jegyellenőrző kapun, és ott találtam magam a megszokott állomásomon.

Felerősödött a szél, összébb húztam a kabátom gallérját. Az előbb még nem is éreztem a hideget, ami az idő előrehaladtával egyre erősödött, csakhoggy én még mindig valahol egy megfoghatatlan álom folytatásában aludtam, és az ott fekvő testem az emlékeimből áradó forróságban úszott.

Kivettem a CD-lejátszót a táskámból, betettem a fülembe a hallgatót, és óvatosan megnyomtam a lejátszás gombot. Némi csönd után megszólalt a jól ismert zongoraszó, és én mélyet sóhajtottam. A fehér utcai lámpák megremegtek kissé, a csendbe burkolódzó házak ablakai visszatükrözték az est hűvös illatát, és a szélben lebegő fák mintha lángoltak volna. Széttártam a karom, mint otthon mindig, és úgy sétáltam, mintha úsznék a levegőben. Ringattam az örömet, ami a dallamból áradt belém, és arra gondoltam, hogy a születésnapom éjjelét Micucuka-szannal, igen, vele fogom tölteni azt a különleges estét. Ha magamban a nevén szólítottam, a tenyeremen éreztem a nem sokkal azelőtti érintését, és összeszorult a szívem a boldogságtól.

A zongora melódiája összekeveredett a szemmel láthatatlan részecskékkel, és széllé változott,

szelíden cirógatta a hajam és a bőröm, a testem pedig kitárulkozott előtte, óvatosan feltárta belső puhaságát. Részletesen felidéztem magamban mindazt, ami ma este történt, fejemre tettem a tenyeremet, halkán dúdoltam a dallamot, és ringattam magam, míg odaértem a házam elé, amikor egy emberi alakot láttam hirtelen megmoccanni a lépcső melletti villanyoszlop árnyékában. Megálltam, kivettem a fülemből a hallgatót, és meredten néztem arrafelé, ahol a mozgást láttam. Egy darabig mozdulatlanul figyeltem, mi lehet az, és megállapítottam, hogy tényleg mozog valami. A legrosszabbra készülve hátrálni kezdtem, mire az illető is észrevett engem, és nemsokára kilépett a lámpafény alá.

Hidzsiri volt az.

– Meglepődtél? – kérdezte Hidzsiri, miközben néhány lépéssel közelebb jött hozzám, mert én egészen lecövekeltem.

Először is nem számítottam rá, hogy bárki rejtőzhet ott, másodszor pedig megdöbbenett, hogy az illető pont Hidzsiri, így elsőre megszólalni sem tudtam. Akaratlanul is hátrálni kezdtem, összemarkoltam a fülhallgatót, és betettem a táskámba. Hidzsiri megállt a félhomályban, és az arcomat fürkészte.

– Azt mondtad, nem vagy jól, ahhoz képest nem nézel ki rosszul.

– Hogyhogy? – jött ki végre hang a torkomon. – Hogyhogy itt?

– Jöttelek meglátogatni – mondta Hidzsiri. – Mert azt mondtad, rossz passzban vagy.

Áttettem a táskámat a másik vállamra, és egy ideig csak hallgattam, nem mozdultam. Hidzsiri merőn nézett rám a sápadt utcai lámpa alól. Fekete kabátján dús, barna szőrmegallér, fekete harisnyát és fekete magas sarkút viselt. Jó darabig nem szóltunk egymáshoz, csak álltunk ott, és egymást mustráltuk. Át-átsuhant köztünk a szél, és a surrogó

fák reszkető hangja átvágott közöttünk. A legszívesebben akármeddig elálldogáltam volna ott, mégsem maradhattunk így a végtelenségig, ezért egyszer csak fogtam magam, és elindultam a házam kapuja felé.

– Meg sem kérdezed, honnan tudtam, hol laksz?
– kérdezte Hidzsiri.

Mindenféle árnyék játszadozott az arcán, a szeme tájéka egy nagy, fekete folt volt, és egyébként sem volt túl jó színben.

– Mert tudod a címemet – motyogtam.

Erre kacarászni kezdett, ide-oda rázkódott a felsőteste, el is vesztette az egyensúlyát, és kis híján orra bukott. Távolról nem látszott az arcán, de gyanús lett, hogy egy kicsit be van csípve.

– De hát tök jól vagy! – méltatlankodott Hidzsiri.
– És mi lett az ismeretlen eredetű migréneddel? Elmúlt?

– Igen, már sokat javult – feleltem.

– Te csak nem ittál? – nézett Hidzsiri mélyen a szemembe. – Láttam az előbb, ahogy táncikálva jössz errefelé.

– Egy kicsit ittam, igen – vallottam be.

– Ne már, nem az volt, hogy nem bírod a piát? Vagy már bírod?

Fogalmam sem volt, hogyan magyarázhatnám el neki, szóval inkább nem szóltam egy szót sem.

– Igazán felhívhattál volna, ha jobban vagy – pirított rám hűvös hangon. – Itt vagyunk a nagy

hajtás kellős közepén, és én tartom neked a frontot. Olyan nehéz lett volna megcsörgetni, hogy mégis mi a helyzet meg hogyan tovább?

– Ne haragudj – kértem bocsánatot.

– Olyan bonyolult, amit kérek?

– Nem – ráztam a fejem. – Magától értetődik, amit kérsz.

– Akkor meg miből állt volna megcsinálni? – feszegette Hidzsiri.

Nem tudtam, mit mondjak, ezért hallgatásba burkolóztam.

– Na de a lényeg, hogy ma beteglátogatóba jöttem. Amúgy meg te nem fázol? Mert én igen. Nem hívsz be? – húzta fel a vállát Hidzsiri karba tett kézzel.

Rámeredtem. Ő meg rám. Aztán tetőtől talpig végigmért, és vigyorogni kezdett, hogy hát ezek az ő ruhái. Azta, észre se vettem, ha így hordod őket, nem is látszanak az enyémnek, tök másoknak tűnnek, mondta, és megint felhúzta a vállát, de mondom, megfagyok, dörzsölte magát. Én szó nélkül odaléptem a kapuhoz, és felmentem a lépcsőn. Hidzsiri némán követett. Magas sarkúink diszharmóniában kopogtak végig a vaslépcsőn.

– Ide leülhetek?

Persze, mondtam, és hoztam a hűtőből PET-palackos teát, majd visszamentem a szobába, ahol aludni szoktam. Hidzsiri az ágyamon ült, és érdeklődve nézelődött a szobámban, majd nevetve

közölte, milyen takaros rendet tartok.

Nekem nem volt különösebb mondanivalóm, ezért arrébb húztam a széket az asztaltól, és úgy, ahogy voltam, kabátostul leültem rá, miközben a két kezemben tartott palack feliratára meredtem, nem mintha olvastam volna.

– Te ki vagy festve? Csak nem? – kérdezte Hidzsiri látható élvezettel. – A sötétben fel sem tűnt. Mégis mi ütött beléd? Ittál, pedig nem bírod, sminkeltél, pedig nem szoktál... és amúgy mi ez a smink? – röhögcsélt Hidzsiri.

– Ma programom volt.

– Az még oké, de ez a smink... hát, már bocs, de ez viccnek is rossz. Ez a kék például, ez kinek jut eszébe? Amúgy meg tiszta fekete a szemed alatt. Ennyire karikás a szemed? Az orrod alá is jutott a feketéből. Katasztrofális az egész. Eskü, így jöttél hazáig? – Röhögőgörcsöt kapott, hogy ezt nem hiszi el, felkapta a párnát maga mellől, és a hasára szorította, úgy nevetett. – Nem akármilyen, ahogy kinézel!

Szó nélkül hallgattam Hidzsiri nevetését. Aztán az ujjammal megdörzsöltem a szemem alját. Fekete lett az ujjam hegye. Dörzsölhettem akárhányszor, nem akart elfogyni a feketeség. Határozott, úszott a fejembe a szó.

– És milyen programod volt ma? – kérdezett rá Hidzsiri, miután eleget nevetett.

– Találkoztam valakivel – mondtam.

Megbicsaklott a hangom, ezért megköszörültem a torkom. De nem sikerült eltüntetni azt a valamit a torkomból.

– Kivel találkoztál? – kérdezte vidáman Hidzsiri. Nem mondtam semmit, mert nem akartam válaszolni. – Most miért nem mondod meg, titok?

– Nem arról van szó. – Ez volt a maximum, amit ki bírtam préselni magamból.

– Pasi? – faggatott Hidzsiri meglehetősen élvezettel. – Pasi volt, valld csak be. Igazam van?

Hallgattam.

– Most miből állna megmondanod? Tetőtől talpig az én cuccaimban virítasz, szóval szerintem közvetve azért én is hozzájárultam az üggyhöz. Meg egyébként mostanáig te is összevissza mindenfélét kérdeztél tőlem a témában, és én minden további nélkül kitálaltam neked.

Az orromon át kifújtam a levegőt, és a PET-palackot bővölve válaszoltam:

– Vacsoráztunk. Csak ennyi.

– A fiúddal?

– Nem az.

– Hogyhogy nem az? Csak a barátod?

– Nem is az.

– Akkor meg mi?

Képtelen voltam bármit mondani, ezért megint hallgattam.

– Csak nem *szefure*? – piszkált tovább Hidzsiri, hogy nem „sex friend”-e, és kajánul vigyorgott.

Rábámultam. Ő is csak meredt a képembe, és egy darabig gyakorlatilag csak farkasszemet néztünk.

– Most mi van? Szóval nem?

– Részeg vagy? – kérdeztem.

Hidzsiri hanyatt vágta magát az ágyon, hangosan és röviden felnyihogott, aztán felült újra, de nem válaszolt.

– Szóval nem a pasid, nem a haverod, és nem is a szefuréd, de akkor mégis micsoda? – Az arcára volt írva, hogy tényleg nem érti a dolgot.

– Valaki, akit szeretek – mondtam halkán egy idő múlva.

– Jé – tátotta el a száját Hidzsiri, és kíváncsian méregetett. – Egyszerűen csak szereted?

Erre nem válaszoltam.

– És ő? Ő hogy van veled? Remélem, megkérdezted! Mert nagyon nem mindegy! – meredt rám Hidzsiri továbbra is, és közben letekerte a PET-palack kupakját, és ivott egy kortyot egyenesen az üvegből. – Megmondtad neki, hogy szereted?

Csendben maradtam, és nem válaszoltam.

– Mi van? Megkukultál? Most a te szerelmi életedről beszélünk! Miért nem mondasz semmit? Azért hallod, amit mondok?

– Most nem szeretnék beszélni róla – mondtam lehajtott fejjel.

Nahát, billentette félre a fejét értetlenkedve

Hidzsiri, és az arcomat vizsgálta, aztán keresztbe tette a lábát, és témát váltott, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami más.

– Mit is mondtál, hogy migrén miatt vagy szarul? Ja nem, az már elmúlt? – érdeklődött Hidzsiri közömbös hangon. – De ezt hagyjuk is... Szóval legalább megmondtad neki, hogy szereted? Annak az illetőnek?

Amikor rájött, hogy nem áll szándékomban erre válaszolni, könnyed vihogással elintézte.

– Hát ahogy téged ismerlek, tuti nem mondtad meg. Mert kitaláltad, hogy ez így van jól.

– Hogyhogy így van jól?

– Hát ahogy van. Te így szereted, nem? A könnyebb utat.

– Könnyebb? – kérdeztem vissza. – Mitől könnyebb?

– Hát szereted, ha nincs túlbonyolítva a dolog, nem? Ha nem nagyon kell érintkezned másokkal, csak magadban elintézel mindent. Ez a te módszered, nem?

– Módszerem? – kérdeztem.

– Tehát te magadat bírod a legjobban – mondta Hidzsiri. – De ne érts félre, én ezt nem tartom negatívumnak. Csak azt mondom, hogy neked szerintem ilyen a mentalitásod. Hogy magadtól semmit... hogy nem is tudsz csinálni, vagy csak nem csinálsz, azt én ugyan meg nem mondom, mindenesetre iszonyúan macerás és strapás átadni

az érzelmeinket, lépni valamit, és másokkal kapcsolatba kerülni, nem? Nyomasztó, ha félreértenek, szomorú, ha nem értenek meg, és persze van, hogy megsebeznek bennünket. De ha az ember úgy él, hogy mindebből kihúzza magát, és nem csinál semmit, csak önmagában kiteljesedik, akkor legalábbis ő maga megússza sebek nélkül. Nem az van, hogy neked így a jó? – kérdezte Hidzsiri. – Cserébe azért, hogy magadon kívül mástól nem vársz semmit, másnak sem hagyod, hogy bármire számítson tőled. Hát igen, ha sikerül kivitelezni, az azért elég kényelmes, nem?

– Mi ebben a kényelmes? – kérdeztem.

– Miért, nem az? – kérdezett vissza Hidzsiri. – Azt neked kéne tudni szerintem. Én nem ilyen típus vagyok, és a hozzád hasonlókkal ellentétben pontosan érzem, hogy alaposan megfizetem az árát a dolgoknak az életemben – cserélte ki keresztbe vetett lábát Hidzsiri, majd hóna alá csapta a párnát, az ágyra könyökölt, úgy hevert el. – Szerintem te is pontosan tisztában vagy vele, hogy az ilyen emberek azért úszhatják meg egy karcolás nélkül, mert van valaki máshol, aki bevállalja a pofonokat, és cselekszik.

– ...akikről most beszélsz, azok, akik a dolgok könnyebbik végét fogják meg, azok nem fizetik meg azt, amit te megfizetsz? – kérdeztem.

– Nemtom – mondta Hidzsiri. – De az biztos, hogy felőlem nézve ők csak úgy élnek bele a

világba.

Szótlanul nézegettem az ujjaimat.

– Szóval azt akarod mondani, hogy amit nekem kellene fizetnem, azt az árat vagy mit, azt te fizeted helyettem... ezt akarod mondani? – kérdeztem halkan.

Hidzsiri hallgatott egy jó darabig, de nem válaszolt a kérdésemre.

– Na de hagyjuk is ezt, túl bonyolult. Inkább beszéljünk a te nagy szerelmedről. Te tetszel az illetőnek? Vagy mi a helyzet? – kérdezte valamivel később Hidzsiri kissé erőltetett derűvel a hangjában.

– Nem tudom – vallottam be.

– Akkor miért nem kérdezed meg? – fogta a fejét Hidzsiri. – Na tessék. Egyszerűen nem értem, hogy lehetsz ilyen mulya.

Megmondtam neki, mit érzek, csúszott ki véletlenül a számon, és utána rögtön el is komorultam. Hidzsiri felegyenesedett, és nevetett a szeme, ahogy rám nézett.

– Miért nem ezzel kezdted? Szóval megmondtad... És ő mit válaszolt?

– Semmit.

– Nem mondta, hogy járjatok, vagy valami?

– Ez nem olyan.

– Akkor lefeküdtél vele?

Hidzsiri arcára meredtem.

– Mondom, hogy ez nem olyan.

– Ha még nem feküdtél le vele, akkor nem lenne egyszerűbb legalább kipróbálni? – húzta mosolyra a szája szélét Hidzsiri. – Legalább tisztázódnának a dolgok. Mindenféle szempontból. Szóval hajrá. Attól kicsit beindulnak a dolgok, és egyértelműsödnek. Abszolút általános, hogy a nő jelzi az ilyen jellegű igényeit.

Hidzsiri arcát figyeltem, ő pedig felhúzta az egyik szemöldökét, rám nézett, és röhögött.

– Amúgy miért ennyire macerás és miért ekkora dráma, hogy egy vagy max két teáskanálnyi folyadék, legyen az könny vagy sperma, elhagyja-e valakinek a testét? Ezt soha nem értettem. De életbevágó, nyilván. Nevetségesen fontos, az biztos. Néha bírok is nevetni rajta, annyira vicces.

Na de figyelj csak, villant rám Hidzsiri tekintete. Én nem szóltam továbbra sem, de nem kaptam el a tekintetem. Aztán csak megismételtem, hogy ez nem olyan.

– Már nem először mondod, mi ez a nem olyan? – tért vissza rá Hidzsiri egy kicsit később. – Hogy te nem olyan nőcske vagy?

– Én csak... szeretem azt az embert – suttoztam olyan halkán, hogy senki ne hallja. – Tudom, hogy szerinted nem vagyok normális, ha ilyeneket mondok.

Ekkor belém szakadt a szó, számat a PET-palack szájához illesztettem, és lassan belekortyoltam a teába. Azután sóhajtottam, és lehajtott fejjel

folytattam. Hogy nem tudom jól megfogalmazni, és biztos nem is fogja megérteni, de nem arról van szó, hogy mit akarok kihozni ebből, vagy mit akarok csinálni, vagy ilyesmi... és itt megint félbeszakadt a mondandóm.

– Oké, én nem tudom, hogy ez most egy egyoldalú rajongás vagy mi nálad, de nyilván le akarsz vele feküdni, nem? – kérdezte Hidzsiri, és szipogott egyet. – Vagyis bocs, visszaszívom, ha úgy vagy vele, hogy isten ments, nemhogy az ágyadba, de a hátad közepére sem kívánod. Csak hát ha egy hús-vér emberrel közlöd, hogy szereted, akkor, felteszem, valamiféle célod csak van vele. Csodálnám, ha nem lenne. Vagy mégis mi van? Ha végre tisztáztad magadban, mit érzel, és annak alapján magadtól léptél valamit, és úgy utasítottak vissza, és a hősi halál után támolyogtál haza ilyen fejjel, akkor le a kalappal. Akkor megtetted, ami tőled telt. De végül is én nem tudom, attól félsz-e, hogy megsérülsz, vagy mi van, de így kívülről nézve elég gusztustalan, hogy elvárod a másiktól, hogy kitalálja, mit érzel, és nem mozdulsz ki a biztonságos övezetből, aztán alsó tagozatos színvonalon pancsolsz az érzelgősségben, és teszed az agyad, pedig csak szimplán kívánod, majd örvendezel magadnak, mint majom a farkának. Olyan jó érzés szépelegni? Mi a jó benne? Nem akarod, hogy könnyűvérűnek tűnj? Azt akarod, hogy a férfiak azt higgyék, valami fontosra

vigyázol? Vagy ki higgye azt? És ilyenkor elégedett vagy magaddal? Csak szólok, de ez szimplán kreténség.

– Te meg ne hidd, hogy a te seggedben forog a világ tengelye!

Maguktól buktak ki belőlem ezek a szavak, meg is lepődtem rajta. Hidzsiri arcán is látszott a megdöbbenés, csodálkozva nézett rám. Sóhajtottam.

– Az emberi érzelmek nem ilyen egyszerűek, és kapcsolatból is... annyiféle létezhet – mondtam akadozva. – Mindenkinek más a fontos... És egyébként is hogy jössz te ahhoz, hogy... megdicsérd az igyekezetemet? – mondtam lassan tagolva, minden egyes hangot jól megfontoltan.

Tisztára úgy beszéltem, mintha magamat akarnám meggyőzni.

– Ilyet senki nem mondott – húzta össze a szemöldökét Hidzsiri. – Csak eldurran az agyam, amikor látom, hogy igazából csak kicsit kell megkapargatni, ugyanúgy rommá vágyakozod magad, mint bármelyik földi halandó, de elmismásolod, aztán jössz ezzel a sztorival, hogy hát te így nem tudsz, meg úgy nem, és odavagy magadtól. Amikor arról beszéltem, hogy lefeküdni vagy sem, olyan fejfel néztél rám, mint egy hülye picására, de mégis hogy képzeled? Nem tudom, mitől vagy úgy oda magadtól, mikor lefogadom, hogy ma is az én bugyim van rajtad. Szóval ennyi. Arról

beszélek, hogy rossz nézni, ahogy áltatod magadat.

– Mondj, amit akarsz – feleltem.

Aztán azt is, hogy nem érdekel, és megráztam a fejemet. Hidzsiri elhallgatott és felsóhajtott, aztán hosszú szünet után szólalt meg, mintegy önmagának címezve.

– Rosszul vagyok, ha csak rád nézek!

A következő pillanatban lehunytam a szemem, és minden erőmmel próbáltam Micucuka-szanra gondolni. Felidéztem az arcát, a mosolyát, és próbáltam visszatérni a megszokott helyünkre. A hangja, ahogy a nevemen szólít: Fujuko-szan, az elnyűtt pólója és a táskája kopott csücske, a kávézó falának színe, a lefelé konyuló szemöldöke, ahogy mesélt nekem a fényről, igyekeztem összeszedni a fejemben meg a testemben meglévő dolgokat, két kézzel magamhoz szorítva őket visszatartottam a lélegzetemet, és hajsza! híján kirobbant belőlem a sírás. Aztán arra gondoltam, hogy minek kellett nekünk holmi drága étterembe menni, borozgatni, maradtunk volna a megszokott kis kávézónkban, ehettünk volna ott spagettit és szendvicset. A megszokott helyünkön, abban a kávézóban, azokon a székeken ülve ünnepelni, és mint mindig, egymással szemben, ártatlanul beszélgetni. Ha alkoholra vágyunk, vehettünk volna magunknak az éjjel-nappaliban, és megihattuk volna a parkban

egymás mellett. Magam sem értettem igazán, miért gondoltam ilyesmikre, de én csak kuksoltam a széken, és szívem mélyéből így gondoltam, és ha már így gondoltam, már nem tudtam visszafojtani a könnyeimet. Hiába próbáltam felidézni Micucuka-szant, akivel néhány órája még együtt voltam, mert valami meggátolta, hogy visszajöjjön az emlék. Az esti fák leveleinek árnyékában Micucuka-szan utcai lámpák fényében ingó arca elmaszatólódott, és nem volt hajlandó megjelenni a szemem előtt. Az imént még vele voltam, és ezekkel az ujjakkal érintettem, az illata, ahogy egymásba fonódott a tekintetünk, mindet próbáltam felidézni, de minél jobban próbáltam, Micucuka-szan annál messzebbre távolodott tőlem.

Sírás közben a fejem tetejére tettem a kezem. Már nem volt sehol a kézmeleg. Vajon Micucuka-szan emlékszik-e rám, tört rám egyre csak ez a kimondhatatlan félelem. Szorosan lehunytam a szemem, felráztam az összes emlékemet, és minden erőmmel azon voltam, hogy utánaeredjek bárminek, aminek akár érintőlegesen köze van Micucuka-szanhoz. Micucuka-szan, ahogy visszafordul a sarokról az állomáson, Micucuka-szan, ahogy szégyenlősen mosolyog, Micucuka-szan, ahogy bármikor, akármeddig magyaráz a fényről, ha kérdeztem... nehezen vettem a levegőt. A rengeteg örömteli élmény, ahogy bármikor bólogatva hallgatta az én unalmas sztorijaimat, a

tartása, a járása, a gondolkodása, a hanghordozása, a ruhák, amelyeket viselt, a tél szaga, már egyszerűen minden, de mindenestül, tényleg annyira szerettem Micucuka-szant, hogy csak na, és lehet, hogy igazából nem is ismerem, és ő sem tud rólam semmit továbbra sem, és nem kezdődik el semmi, és így, így lesz vége is, biztos egy csomó mindenről érdemes lenne beszélni, rengeteg dologról, de minél több nap telik el úgy, hogy nem találkozunk, végül egytől egyig mindegyiket garantáltan el fogom felejtani, a sok bizonytalanság, előérzet, megbánás, hála, a már elmúlt és soha többé vissza nem térő érzelmek egyre csak jöttek és keveredtek egymásba, és rohanguáltak a testemben, és én átöleltem a térdemet, és sírtam. Hé, ne sírj már, hallod?, súgta Hidzsiri. Aztán odajött mellém, és értetlenkedve simogatni kezdte a karom. Én szótlánul ráztam tovább a fejem. Nem, nem az a baj, mondtam, de csak artikulálatlan hangok buktak ki belőlem. Hidzsiri arcán látszott a teljes tanácstalanság, és bocsánatot kért. Sehogy sem tudott elérni, nem tudta, mi bajom lehet, aggódott, de fel is húzta magát, ő nem akart ennyire durvát mondani, szóval tényleg ne haragudjak, bocsánat, mondtá, és leült a földre, és tovább simogatta a karomat. Nem akartam ilyen durván beszólni, mondtá Hidzsiri, és elsírta magát. Nem, nem az a baj, mondtam, te nem mondtál semmi rosszat, én vagyok a hibás,

mondtam, és dörzsölni kezdtem Hidzsiri karját, aki az én karomat simogatta. Mire ő, hogy de nem, szemét voltam, mindig ilyen vagyok, és mindig így szúrom el, mindent elszúrok, és neked is egy csomó tök durvát vágtam a fejedhez, olyat is, amit nem kellett volna, olyat is, amit nem is akartam, mondta, és totál maszatos arccal sírt. Tudom, pontosan tudom, mondtam, bólogattam, és sírtam, Hidzsiri pedig azt mondta könny- és takonyáztatta, eltorzult arccal, megbicsakló hangon, hogy biztos majd erre is azt mondom, hogy jön ő ehhez, mikor nem tud rólam az égvilágon semmit, és ebben talán igazam is van, de ő attól még a barátjának tekint engem. Bólintottam. Azt mondta, jobban meg akar ismerni. Jobban megismerni, és a barátom lenni, sírta Hidzsiri, én pedig lerogytam a székről a földre, kezembe vettem Hidzsiri ujjait, és sírva bólogattam.

– Boldog születésnapot!

Csillámrózsaszín és piros léggömbök, egészen pontosan három, zsinórra kötve ringatóztak békésen, éppen csak néhány centivel a plafon alatt. Miután kiraktuk a tarkabarka finomságokat, amiket egy áruházból hozott, az alumíniumfóliába csomagolt csirkét meg a tortát, a nappaliban használt kisasztalkám teljesen meg is telt, így kénytelenek voltunk a padlóra pakolni azt, ami már nem fért fel, vizespoharakba bort töltöttünk, és koccintottunk.

– Harminchét, hihetetlen! – mondta Hidzsiri. Aha, az, feleltem, és belekortyoltam a boromba. – Amúgy biztos jó ötlet, hogy iszol? – kapcsoltam az első korty után, és rémülten figyeltem Hidzsirit.

– Nem számít. Úgysem rúgok be. Túl nagy feneket kerítenek ennek az egésznek. És különben is épp csak belekóstoltam egy kicsit – mondta, és letette a pohár bort a padlóra, kivett a hűtőből egy alkoholmentes sört, kitöltötte egy másik pohárba, majd nagy kortyokban felhajtotta. – Na, ez kellett nekem! Bele se akarok gondolni, mi lenne velem enélkül. Nem is tudom, hogyan élném túl ezt a

nyavalyás terhességet.

– Ettől nem tiltalak el, igyál csak, amennyi jólesik – mondtam nevetve.

Hidzsiri már a hetedik hónapban járt, és a hasa egyértelműen látszott. Végre túl van a reggeli rosszulléteken, erre iszonyúan kívánós lett, higgyem el, nincs ebben semmi jó, panaszkodott méltatlankodva, egyszerre több szelet pácolt lazacot tűzött a villájára, és egyben bekapta. Azután felkiáltott, hogy ja, tényleg, a táskájáért nyúlt, és kivett egy nejlonzacskóba tekert valamit. Egy filcből készült minikarácsonyfa volt. Beállította a tányérok közé, és örvendezve nézett rám, hogy ez mennyire meghozza a hangulatot.

– De cuki!

– Ha megnyomod itt ezt a gombot, akkor ez lesz – nyomta meg Hidzsiri a karácsonyfa alján a gombot, mire villogni kezdtek a kis égők rajta. – Hát, nem túl meggyőzően világít, de azért megteszi – nevetett. – Viszont... – komolyodott el Hidzsiri, miután kitárgyaltuk, kivel mi történt mostanság. Épp az utolsónak maradt csirkét tépte a fogával. – Olyan gyorsan telik az idő, hogy nem győzöm kapkodni a fejem.

– Hát aha, pikk-pakk elmúlik minden.

– Ez a gyerek is áprilisban már kint lesz, ha minden jól megy. Kész horror!

Amikor néhány hónapja Hidzsiri bejelentette, hogy terhes, én rákérdeztem, hogy nem

házasodnak-e össze, de ő azonnal rávágta, hogy nem. A pasi sem akart kifejezetten gyereket, ő meg úgy volt vele, hogy akkor tiszta sor, gyorsan ki is rúgta, és eldöntötte, hogy megszüli egyedül.

– De amúgy annak ellenére, hogy per pillanat semmi jó nincs az egészben, azért a szülést is meg az egész gyereknevelést is eléggé várom ám. Annál lelkesebb vagyok, minél többet mondogatják nekem, hogy milyen nehéz dolgom lesz. Jönnek azzal, hogy azért beszélek ilyen könnyen, mert fogalmam sincs, mi vár rám, de hát ez nem annyira meglepő, mivel még nem szültem meg – nevetett Hidzsiri. – Kíváncsi vagyok, mire megyek egyedül... Mint tudod, imádom az ilyesmit, és már a gondolat is teljesen feldob.

– Anyáddal hogy állsz azóta? – kérdeztem.

– Hogy állnék – csóválta a fejét Hidzsiri. – Lényegében kitagadott. Az ő agyában ha egy nő gyereket szül anélkül, hogy férjhez menne, az rosszabb, mint ha embert ölne. Képes volt a fejemhez vágni így, majdnem negyvenévesen, hogy ez hogy fordulhat elő, mikor ő annyira gondosan nevelt mostanáig.

– Aha – húztam fel tanácstalanul a vállam.

– Kicsit ciki, de kiváló alkalom, hogy leszálljon rólam. Meg én is távolságot tartsak tőle – ironizált Hidzsiri, és megpaskolta a hasát. – Na látod, nem könnyű az élet, de nem lesz rossz azért idekint. Igyekezz csak kifelé!

Együtt mentünk az állomásig, és én egészen addig integettem, amíg Hidzsiri alakja el nem tűnt teljesen a jegykezelő kapu mögött.

A dzsekim zsebébe dugott kézzel gyalogoltam hazáig, miközben az éjszakai eget bámultam. Egyetlen csillag pislákolts csak, és a teljesen felhőtlen, sötét égen a hófehér téli hold fénylett. Kértem egy nagy útra a néptelen utcákon át, és elmélázva néztem a tovasuhanó autók seregét. Az éjszaka tele volt fényekkel. Itt is, ott is kergettem őket a tekintetemmel, mire azért még egy kicsit összeszorult a szívem.

A két évvel azelőtti születésnapom estéjén Micucuka-szan nem jött el.

A szokásos kávézó előtt vártam rá hajnalig, de nem jött. Nem nagyon akart kivilágosodni, és ahogy a sötétkék téli reggelen elgyalogoltam az állomásig, valamiért teljesen megbékéltem.

Utána igyekeztem semmire sem gondolni, csak éltem a mindennapokat, munkából elvállaltam a korábbi mennyiséget, néha találkoztam Hidzsirivel, beszéltünk munkáról meg munkától független dolgokról, és szép lassan, hosszú idő alatt visszatértem a Micucuka-szannal való találkozás előtti önmagamhoz. A találkozás előtti önmagamhoz visszatérés tulajdonképpen csak azt jelentette, hogy nem jártam többet a kávézóba,

ennek ellenére sokkal több időbe telt elfelejtenem Micucuka-szant, mint gondoltam volna.

Viszont az emlékek, amelyek belém nyilalltak, ha csak eszembe jutottak, meg maga a fájdalom, amiről tudom, mennyire szívbe markoló és reménytelen volt, meg sok más is idővel fakulni kezdett, és napról napra rövidebb lett az idő, ami a hirtelen rám törő szívfájdalom csillapodásához kellett, és éreztem, hogy maga a fájdalom örvénye is kisebb. Érdekes, hogy így átalakulnak a szinte tapintható, nagyon is határozott fájdalmak és az érzéseink úgy általában.

Egyetlenegyszer érkezett levél Micucuka-szantól.

Tavaszi vége felé jártunk. A levélben leírta, hogy hazudott nekem. Egyetlenegyben, egy nagyon fontos dologban hazudtam magának, Fujuko-szan, írta Micucuka-szan. Hogy igazából nem is tanár. Részletesen leírta azzal az emlékezetes kézírásával, mi történt vele valójában, miután évekkel azelőtt elvesztette a munkáját egy élelmiszer-feldolgozó üzemben. És többször is kérte a levélben, hogy ne haragudjak emiatt. Hogy nagyon sajnálja. És azt is írta, hogy már nincs szándékában többé találkozni velem.

Több százszor újraolvastam a levelet, és néhányszor elmentem a kávézóba is. De Micucuka-szan nem volt ott. Sok vívódás után én is írtam egy levelet. Csupa olyasmit írtam bele, aminek semmi

köze nem volt az ő leveléhez, csupa vidám dolgot. Hogy mostanában mivel töltöm az időt, éppen milyen könyvet lektorálok, ilyesmiket. Aztán összehajtottam a levélpapírt, és rájöttem, hogy nem tudom a címét.

Így telt el a tavasz, beköszöntött a nyár, mindennap eljött az este, aztán felkelt a nap, és mire észrevettem, már jócskán benne jártunk az őszben, és végül újra itt volt a tél. Valamikor azon kaptam magam, hogy már nemcsak a születésnapom éjjelén, hanem máskor is sokszor kimozdulok otthonról, és sétáltam akármilyen éjszakákon, sőt nappal vagy reggel is. A szokásos fényben ugyanolyan érzéssel sétáltam, mint azon az éjjelen. Amikor a nagy nappali vagy reggeli fényben haladtam, arra gondoltam, hogy valahol a világban most is éjszaka van, és azokra az emberekre gondoltam, akik éppen azt élik át. A magányos estét, magányos éjszakát eltöltő emberekre gondoltam. Eszembe jutott Micucuka-szan, és elakadt a lélegzetem, ha felidéztem, ahogy kettesben beszélgettünk, hogy mennyire szerettem, néha sírtam, aztán megint rágondoltam, azután szép lassan elfelejtettem.

Hazaérve elmosogattam a poharakat, gombóccá

gyűrtem az alumíniumfóliát meg a nejlonzacskókat, és kidobtam őket a szemetesbe, letöröltem az asztalt egy jól kicsavart ronggyal, egy darabig csak bámultam ki a fejemből, aztán hirtelen ötlettel elővettem a fiókból a CD-lejátszót, fülembé dugtam a fülhallgatót, és lassan megnyomtam a lejátszás gombot. Áradni kezdtek az emlékek, előntött a nosztalgia, szinte a lélegzetem is elállt. Behunytam a szemem, hogy ennél több ne szakadjon belém ebből, és a szívem majd meghasadt, ha csak rágondoltam, hogy ezt a dallamot most hallgatom meg utoljára. De ez a fájdalom már messze járt tőlem. Napról napra enyhülő, felejtődő és végül eltűnő emlékekben létező fájdalommá vált. Mintha minden hangot külön megöleltem volna az ujjaimmal, mintha be akarnám jelölni az időt és az emlékeket, becsuktam a szememet. Álomszerű látomás során lépkedtem visszafelé, és amikor elillant az utolsó hang is, lassan kinyitottam a szemem.

Miután egy darabig egy levonat maradékával bíbelődtem, egyszer csak rám tört az álmoság, átöltöztem pizsamába, és bebújtam az ágyba. Lehunytam a szemem, csak úsztam a sötétségben, és azt hittem, nemsokára el is alszom majd, de félálomban éreztem, hogy valami elsuhan mellettem. Hiába forgolódtam és húztam a fejemre

a paplant, éreztem, hogy valami figyel. Felkapcsoltam az éjjeli lámpát, és egy ideig nyitott szemmel bambultam. Vajon min akadhattam fenn az előbb? A plafonra meredtem, és nem mozdultam. Egy darabig úgy maradtam, s már épp feladtam volna, és le akartam kapcsolni a lámpát, amikor rájöttem, mi az. Vagyis mik azok. Szavak. Kinyújtottam a kezem, és elvettem az asztal széléről egy új füzetet egy ceruzával, és úgy, ahogy voltam, hanyatt fekve az ágyon kinyitottam. A tenyeremmel támasztottam hátulról, és oda, az első fehér oldalra leírtam: „Az éj szerelmesei”. Ezek a szavak csak úgy beúsztak nekem valahol. Nézegettem a félhomályos fényben ezeket a találomra leírt írásjegyeknek sem, szövegnek sem nevezhető szavakat. Soha nem hallottam vagy láttam ezeket sehol, de attól még lehet, hogy egyszer olvastam vagy láttam valahol őket, mert akár egy film vagy dal címe is lehetett volna, meg akár nekem is eszembe juthatott csak úgy. Gőzöm nem volt. Néztem a fénnyel megvilágított írásjegyeimet, és rájöttem, most fordult elő velem először, hogy szavakat írok valahová, ami nem valaki kézírata vagy nem egy levonat vagy hasonló, méghozzá minden cél nélkül, csak úgy. Fogalmam sem volt, mégis mik ezek, egyáltalán nem tudtam, milyen szavak, és mire szolgálnak, de határozottan rám találtak, és nem akartak elhagyni többé, én pedig csak figyeltem őket. Amikor kinézegettem magam, becsuktam a

füzetet, lekapcsoltam az éjjeli lámpát, mire tompa sötétség terjedt szét szelíden a szemhéjam mögött. Magamra hagyott a fény, és én csukott szemmel töltöttem a rövidke időt, míg másnap reggel újra el nem jött.